

Tvornica opraštanja (radi i nedjeljom)

15. Susret hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva
„Stjepan Kranjčić”

Izdavači: Osnovna škola Ljudevita Modeca Križevci i
Udruga za promicanje znamenitih Križevčana
„Dr. Stjepan Kranjčić”

Za izdavače: Tomislav Bogdanović i Tanja Baran

Nakladnik: Glas Koncila

Za nakladnika: Branimir Stanić

Uredničko vijeće: Tanja Baran, Blaženka Matić, Sonja Tomić, Martina
Valec-Rebić, Danijela Zagorec

Urednica: Sonja Tomić

Lektorice: Martina Valec-Rebić, Danijela Zagorec

Korektorice: Tanja Baran, Martina Valec-Rebić

Naslovnica: Elena Fijačko (7. r.), *Istina*

Likovno oblikovanje: Blaženka Matić

Priprema za tisak: Glas Koncila

Naklada: 700 primjeraka

Tisak: Grafički zavod Hrvatske

ISBN 978-953-241-782-1

CIP zapis je dostupan u nacionalnom skupnom katalogu knjižničkog
sustava Bukinet pod brojem 991005954881909366.

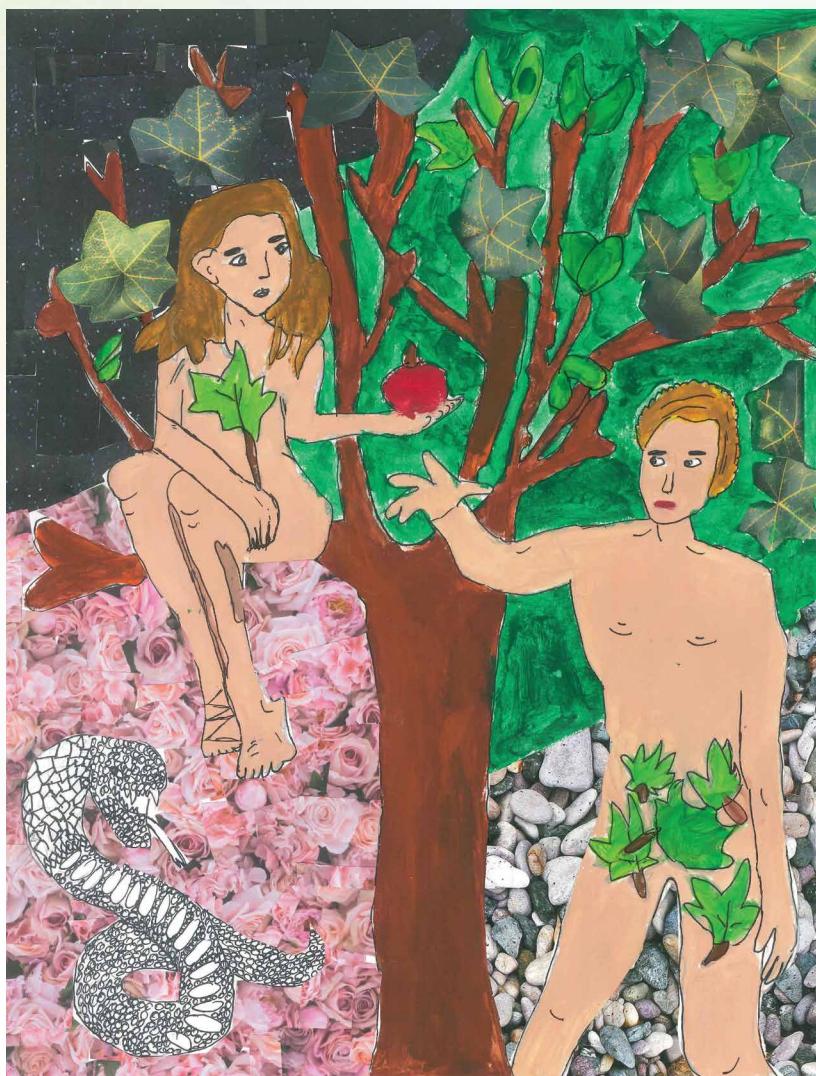

Tvornica opraštanja (radi i nedjeljom)

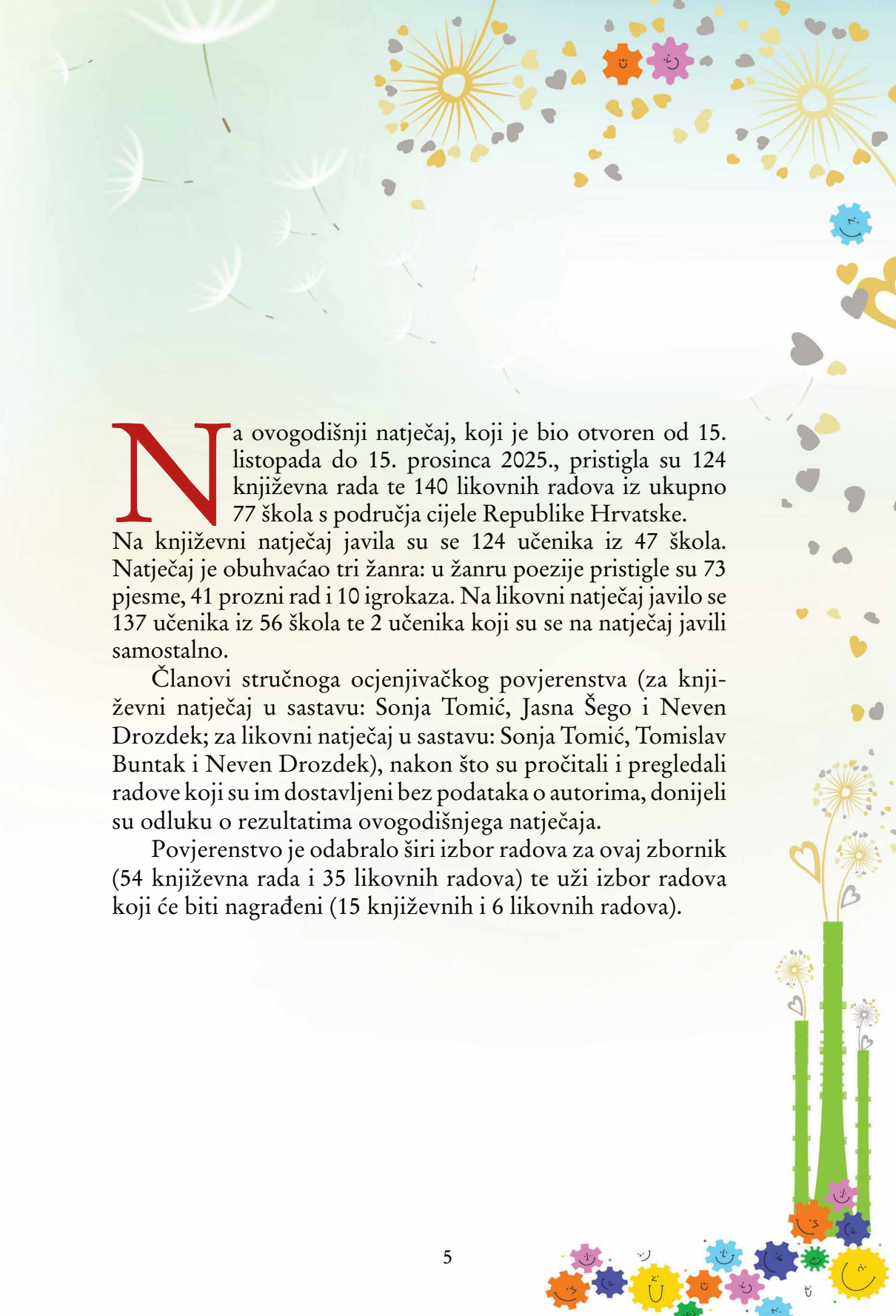
15. Susret hrvatskoga
dječjega duhovnoga stvaralaštva
„Stjepan Kranjčić”

Križevci, travanj 2026.

Patricio Oršoš (5. r.), *Adam i Eva*
Mentorica: Ida Domišljanović
Osnovna škola Kuršanec, Čakovec

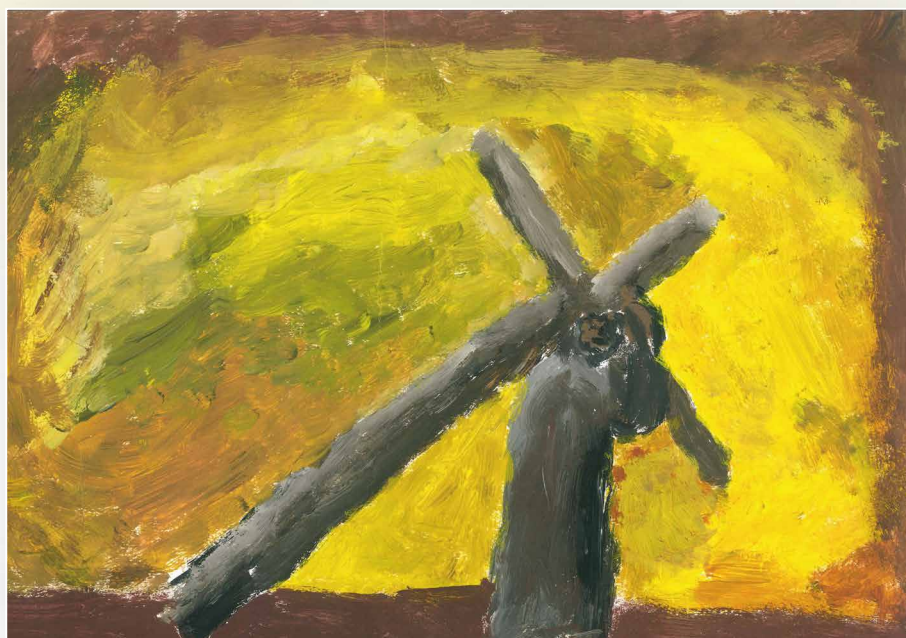

Na ovogodišnji natječaj, koji je bio otvoren od 15. listopada do 15. prosinca 2025., pristigla su 124 književna rada te 140 likovnih radova iz ukupno 77 škola s područja cijele Republike Hrvatske.

Na književni natječaj javila su se 124 učenika iz 47 škola. Natječaj je obuhvaćao tri žanra: u žanru poezije pristigle su 73 pjesme, 41 prozni rad i 10 igrokaza. Na likovni natječaj javilo se 137 učenika iz 56 škola te 2 učenika koji su se na natječaj javili samostalno.

Članovi stručnoga ocjenjivačkog povjerenstva (za književni natječaj u sastavu: Sonja Tomić, Jasna Šego i Neven Drozdek; za likovni natječaj u sastavu: Sonja Tomić, Tomislav Buntak i Neven Drozdek), nakon što su pročitali i pregledali radove koji su im dostavljeni bez podataka o autorima, donijeli su odluku o rezultatima ovogodišnjega natječaja.

Povjerenstvo je odabralo širi izbor radova za ovaj zbornik (54 književna rada i 35 likovnih radova) te uži izbor radova koji će biti nagrađeni (15 književnih i 6 likovnih radova).

Nikola Mekinić (7. r.), *Breme oprosta*
Mentorica: Darija Mladin
Osnovna škola „Jesenice”, Dugi Rat

Sadržaj

Sonja Tomić: <i>Oprosti! Opraštam non stop!</i>	13
Nagrađeni autori i radovi	23
Poezija: Oprosti mi – opraštam ti	
Judita Godek, <i>Kad oprostim, sretna sam</i>	29
Tea Križan, <i>Moja prijateljica</i>	30
Dina Novak, <i>Oprosti mi, Božek</i>	33
Marko Gojsalić, <i>Oprost za žrtvu Domovinskog rata</i>	35
Marta Miškulin, <i>Srce koje oprašta</i>	36
Marko Cikoja, <i>Opraštanje</i>	38
Greta Granić, <i>Oprosti</i>	40
Lea Kundajica, <i>Oprosti mi, Bože</i>	42
Petra Rehak, <i>Pomirenje je rješenje</i>	44
David Lipić, <i>Srce koje čeka</i>	45
Romana Pravica, <i>Kad srce oprost</i>	46
Patrik Pavao Šekelja, <i>Do raja most</i>	48
Frane Garac, <i>Reci mi, Bože</i>	51
Ivana Klaić, <i>Molitva za obitelj</i>	52
Mateo Kocen, <i>Oprosti</i>	55
Anesa Kokša, <i>Daj više...</i>	56
Meri Kovač, <i>Veličajna</i>	58
Melani Kuntić, <i>Oprosti</i>	59
Magdalena Sakač, <i>Snočka</i>	60
Kaja Novak, <i>Sedam puta sedamdeset i sedam</i>	62
Mileydi Pađan, <i>Najtiša pobjeda</i>	64
Elenor Šaškor, <i>Snaga oprosta</i>	67
Lorena Drempetić, <i>Ljubav što ne odlazi</i>	68
Lora Gregurić, <i>Božji oprost</i>	69
Karlo Horvat, <i>Išće malo časa z mamicom</i>	70
Jana Šalamun, <i>Kad naučim oprost</i>	72
Lovro Takač, <i>Isprika roditeljom</i>	75

Proza: Milost opraštanja

Emma Mrkša, <i>Oprostiti prijatelju</i>	79
Petar Dombaj, <i>Srce bez mržnje</i>	81
Ria Šestak, <i>Postati bolji ljudi</i>	82
Terezija Vučemilović Šimunović, <i>Opraštanje i prijatelj</i>	83
Iris Davinić, <i>Moj djed</i>	84
Eva Sofia Dončić, <i>Lopta u prozoru</i>	86
Klara Hudina, <i>Riječi mogu prijatelje pretvoriti u neprijatelje</i>	88
Maša Mihalec, <i>Čarobna riječ</i>	89
Natali Čulina, <i>Dječak koji je tražio Boga</i>	90
Nik Arnečić, <i>Kraljev oprost</i>	92
Ana Borgudan, <i>Biti jak, a ne slab</i>	94
Luka Romić, <i>Božićni oprost</i>	96
Renata Jurak, <i>Baš lakša pahulja...</i>	98
Marta Kružičević, <i>Križ naroda zvanog Hrvati</i>	100
Mislav Petener, <i>Dočekajmo Božić čistoga srca</i>	102
Ivan Prebeg, <i>Blizina Boga u tišini duše</i>	104
Ana Barta, <i>Grieh</i>	106
Mia Čopac, <i>Tražim dječje oči u vukovarskom mraku</i>	111
Tomislav Kocen, <i>Selidba</i>	112
Tin Mijić, <i>Bože, oprosti nam</i>	114
Leona Pavleković, <i>Oprosti mi</i>	116
Chriztel Renae Aceveda, <i>Izmamih osmijeh</i>	118
Kiran Salih, <i>Oprosti!</i>	120

Igrokazi: Iznova povezani

Petra Lehner, <i>Božićna čarolija</i>	127
Laura Fišer, <i>Šarena ulica</i>	130
Ana Barta, <i>Put natrag</i>	135
Dora Biškup, <i>Tko je bez grijeha?</i>	140

Likovni radovi: Kad srce kaže oprost

Franka Bizomec, <i>Obnovljeno prijateljstvo</i>	49
Eva Jantolek, <i>Opraštam ti</i>	50
Emili Majsan, <i>Opraštanje prijatelju</i>	57
Maša Mundar, <i>Opraštanje sebi</i>	63
Greta Paler, <i>Majčino opraštanje</i>	43
Lora Barać, <i>Opraštanje prijateljima</i>	61
Ella Ciboci, <i>Kako se osjećam kad opraštam – lijepi osjećaji unutra, ružni van...</i>	54
Lena Horvat, <i>Ruke oprosta</i>	101
Rija Horvat, <i>Snaga jedne riječi</i>	110
Stjepan Jakovac, <i>Kad opraštam, kao da sam suncem obasjan</i>	53
Hana Kušanić, <i>Milost opraštanja</i>	47
Leo Luketić, <i>Sportsko opraštanje</i>	117
Kiara Ljubičić Ademi, <i>Ruke koje popuštaju</i>	99
Magdalena Sinković, <i>U tišini loma rodilo se svitanje</i>	123
Helena Vukina, <i>Oprost koji liječi</i>	37
Natali Božić, <i>Crkva – naša Majka</i>	12
Petar Cvetko, <i>Petre, ljubiš li me?</i>	41
Zita Habjan, <i>U zagrljaju oprosta</i>	145
Patricio Oršoš, <i>Adam i Eva</i>	4
Patrik Balog, <i>Izgubljeni sin i milosrdni otac</i>	31
Stella Načinović, <i>Oprost u ljubavi</i>	74
Simona Oršuš, <i>Isus i Marija Magdalena</i>	28
Nika Perčić, <i>Oprost</i>	78
Ema Vukušić, <i>Opraštanje</i>	66
Leona Bezmalinović, <i>Ljubav oprašta</i>	34
Iris Borovac, <i>Oprost i mir</i>	71
Lara Cvjetković, <i>Čarolija opraštanja</i>	11
Elena Fijačko, <i>Istina</i>	22
Iva Hošnjak, <i>Radosna srca</i>	85

Lea Leskovar, <i>Volim te</i>	134
Nikola Mekinić, <i>Breme oprosta</i>	6
Vlade Restović, <i>Vapaj oprosta</i>	133
Dunja Horvat, <i>Otvaram srce oprostu / Slobodna ptica</i>	80
Chriztel Renae Aceveda, <i>Iznova povezani</i>	32
Lora Gregurić, <i>U Tvome naručju</i>	126
Popis škola koje su sudjelovale na natječaju	147
Organizatori i pokrovitelji natječaja	152

Lara Cvjetković (7. r.), *Čarolija opraštanja*
Mentorica: Dragica Lovrić
Osnovna škola Alojzija Stepinca, Zagreb

Natali Božić (5. r.), *Crkva – naša majka*
Mentorica: Marina Šimičev
Osnovna škola Šime Budinića, Zadar

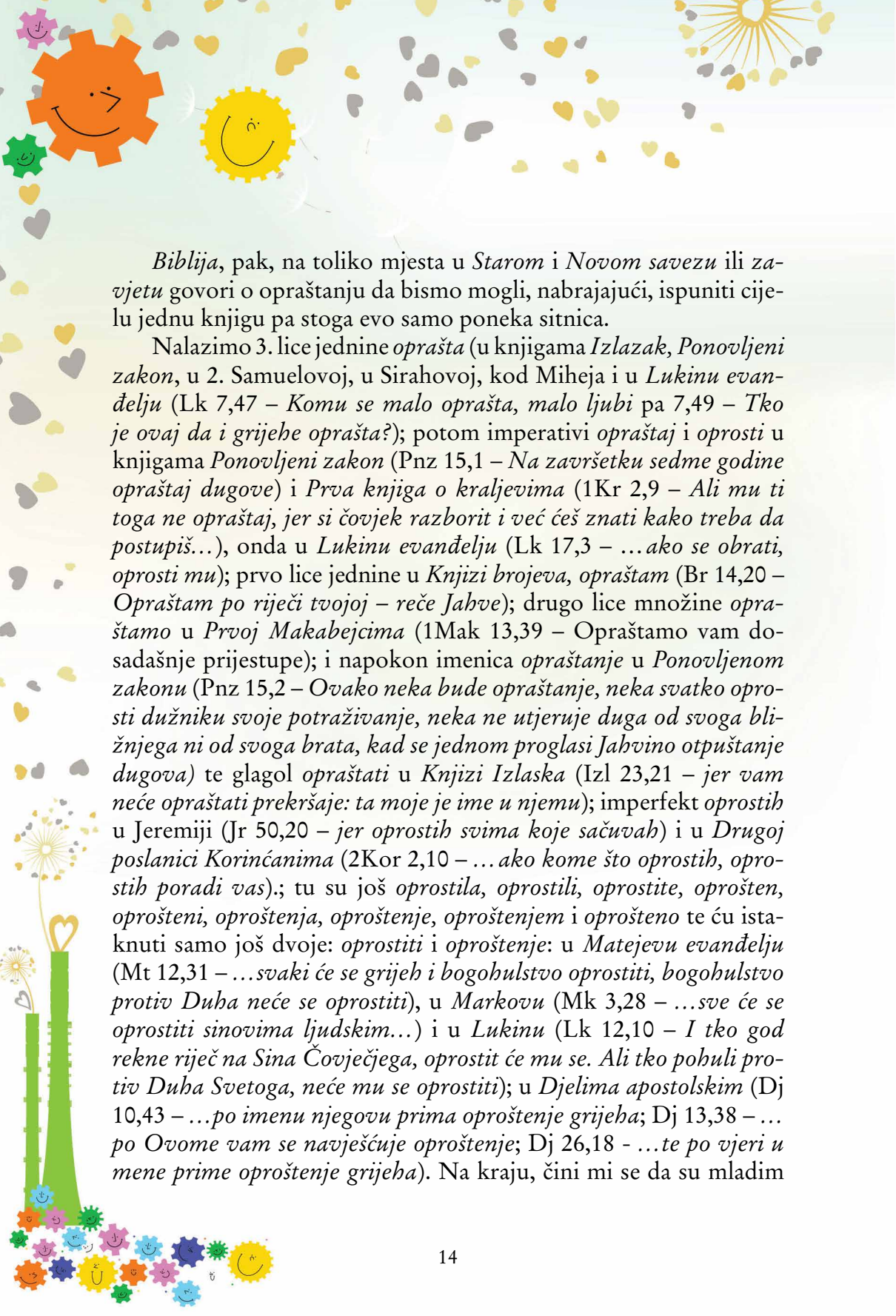
Riječ urednice

Oprošti!

Opraštam non stop!

Gospodinu hvala! Dočekali smo i mali jubilej – petnaesti *Susret hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva* (otvoren 15. listopada, a zaključen 15. prosinca 2025. godine)! Povjerenstvo je, kao i obično dobilo pjesme, proze, igrokaze i likovne radove iz brojnih škola s područja cijele Republike Hrvatske. Književni su radovi uglavnom na standardu, tek poneki na kajkavskom dijalektu, no moram primijetiti da je novijim generacijama hrvatski standard manje blizak nego prijašnjim. Tehnike likovnih radova najčešće su tempera, akvarel, akril pa kombinacija tempere i akrila, potom kombinirana tehnika, olovka, kreda, tuš i ugljen. Počest motiv su, što je i logično, ljudski pa geometrijski likovi, ruke, more, ptice, stabla i cvijeće, a našao se i jedan strip. Kao i svih ovih godina, članovi povjerenstva dobili su šifrirane radove uz oznaku razreda pojedinoga mladog autora. I književni i likovni radovi nagrađivani su trima glavnim nagradama uz nekoliko dodatnih, a za zbornik odabrano je još nekoliko što književnih što likovnih radova. Literarne su prosuđivali i ocjenjivali dr. sc. Jasna Šego, izv. prof. Sveučilišta u Slavonskom Brodu, kao i vanjska suradnica na KBF-u u Zagrebu, urednik dječjega katoličkog časopisa *MAK* Neven Drozdek i potpisnica ovoga predgovora (predsjednica obaju povjerenstava). Likovne su radove ocjenjivali red. prof. art. na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu Tomislav Buntak, urednik *MAK*-a Neven Drozdek i ja. Tema natječaja bila je *opraštanje*.

Kao i za svih dosadašnjih četrnaest Susreta nakon čitanja radova potražila sam što *Biblija* i *Hrvatski enciklopedijski rječnik* kažu o opraštanju, no dodala sam i misli iz *Katekizma Katoličke Crkve*.

Biblija, pak, na toliko mjesta u *Starom* i *Novom savezu* ili *zavjetu* govori o opraštanju da bismo mogli, nabrajajući, ispuniti cijelu jednu knjigu pa stoga evo samo poneka sitnica.

Nalazimo 3. lice jednine *oprašta* (u knjigama *Izlazak*, *Ponovljeni zakon*, u 2. Samuelovoj, u Sirahovoj, kod Miheja i u *Lukinu evanđelju* (Lk 7,47 – *Komu se malo oprašta, malo ljubi* pa 7,49 – *Tko je ovaj da i grijehe oprašta?*); potom imperativi *opraštaj* i *oprosti* u knjigama *Ponovljeni zakon* (Pnz 15,1 – *Na završetku sedme godine opraštaj dugove*) i *Prva knjiga o kraljevima* (1Kr 2,9 – *Ali mu ti toga ne opraštaj, jer si čovjek razborit i već ćeš znati kako treba da postupiš...*), onda u *Lukinu evanđelju* (Lk 17,3 – *...ako se obrati, oprosti mu*); prvo lice jednine u *Knjizi brojeva, opraštam* (Br 14,20 – *Opraštam po riječi tvojoj – reče Jahve*); drugo lice množine *opraštam* u *Prvoj Makabejcima* (1Mak 13,39 – *Opraštam vam dosadašnje prijestupe*); i napokon imenica *opraštanje* u *Ponovljenom zakonu* (Pnz 15,2 – *Ovako neka bude opraštanje, neka svatko oprosti dužniku svoje potraživanje, neka ne utjeruje duga od svoga bližnjega ni od svoga brata, kad se jednom proglasi Jahvino otpuštanje dugova*) te glagol *oprašitati* u *Knjizi Izlaska* (Izl 23,21 – *jer vam neće oprašitati prekršaje: ta moje je ime u njemu*); imperfekt *oprostih* u Jeremiji (Jr 50,20 – *jer oprostih svima koje sačuvah*) i u *Drugoj poslanici Korinćanima* (2Kor 2,10 – *...ako kome što oprostih, oprostih poradi vas*.); tu su još *oprostila*, *oprostili*, *oprostite*, *oprošten*, *oprošteni*, *oproštenja*, *oproštenje*, *oproštenjem* i *oprošteno* te ću istaknuti samo još dvoje: *oprostiti* i *oproštenje*: u *Matejevu evanđelju* (Mt 12,31 – *...svaki će se grijeh i bogohulstvo oprostiti, bogohulstvo protiv Duha neće se oprostiti*), u *Markovu* (Mk 3,28 – *...sve će se oprostiti sinovima ljudskim...*) i u *Lukinu* (Lk 12,10 – *I tko god rekne riječ na Sina Čovječjega, oprostit će mu se. Ali tko pohuli protiv Duha Svetoga, neće mu se oprostiti*); u *Djelima apostolskim* (Dj 10,43 – *...po imenu njegovu prima oproštenje grijeha*; Dj 13,38 – *...po Ovome vam se navješćuje oproštenje*; Dj 26,18 – *...te po vjeri u mene prime oproštenje grijeha*). Na kraju, čini mi se da su mladim

našim autorima u srce najdublje prodrle Pavlove riječi iz poslanice Kološanima: Kol 2,13 – ...*Milostivo nam je oprostio sve prijestupe* i Kol 3,13 – ...*te podnosite jedni druge praštajući ako tko ima protiv koga kakvu pritužbu!*

A evo što veli *Hrvatski enciklopedijski rječnik*:

oprostiti: (komu što) uzeti u obzir čije razloge za što loše počinjeno. 2. otpustiti, zaboraviti (dug, kaznu i sl.)...

oproštenje: 1. oslobađanje od dužnosti, obveze ili kakve kazne
2. uzimanje u obzir izgovora ili razloga za što loše počinjeno
oprost: 1. opraštaj od grijeha 2. amnestija.

I napokon *Katekizam Katoličke Crkve*. Počinjem imenicom *oprost* jer, čini se, da se oprost i opraštenje/opraštanje smatra istoznačnicama, no one to nisu.

Oprost je otpuštanje pred Bogom vremenite kazne za grijehе kojih je krivica već izbrisana; to otpuštenje vjernik, pravo raspoložen i uz određene uvjete dobiva posredovanjem Crkve koja, kao poslužiteljica otkupljenja, svojom vlašću dijeli i primjenjuje blago zasluga Krista i svetaca.

KKC 1471, str. 384

...bujica milosrđa ne može prodrijeti u naše srce, sve dok ne oprostimo onima koji su nas uvrijedili. Ljubav je, kao i Tijelo Kristovo, nedjeljiva: ne možemo ljubiti Boga koga ne vidimo, ako ne ljubimo brata i sestru koje vidimo. Odbijanjem praštanja braći i sestrama naše se srce zatvara i njegova tvrdoća čini ga nepropusnim za milosrdnu ljubav Očevu; priznanjem grijeha naše se srce otvara njegovoj milosti.

KKC 2840, str. 692

Kršćanska molitva ide sve do opraštanja neprijateljima. Preobražava učenika suoblikujući ga njegovu Učitelju. Opraštanje

je vrhunac kršćanske molitve; samo srce, usklađeno s Božjom samilošću, može primiti dar molitve. Opraštanje također svjedoči da je u našem svijetu ljubav jača od grijeha. Nekadašnji i današnji mučenici daju to Isusovo svjedočanstvo. Opraštanje je osnovni uvjet pomirenja kako djece Božje s njihovim Ocem, tako i ljudi međusobno.

KKC 2844, str. 693

Tumačenja glagola *oprašati* i imenice *opraštanje* iz biblijskih tekstova, enciklopedijskog rječnika i KKC smjeli bismo ovako sažeti: valja nama uzajamno se podnositi praštajući ako imamo pritužbu protiv koga, valja uzeti u obzir izgovor i razloge za nešto loše učinjeno, jer ne možemo ljubiti Boga koga ne vidimo, ako ne ljubimo brata i sestru koje vidimo. A tako opraštanje shvaćaju i naši mladi autori pa dijete iz trećeg razreda pjeva:

*– Tko ima najmilosnije srce? – apostoli upitaše Isusa.
Najmilosnije srce ima onaj koji oprašta kad je povrijeđen
i voli kad je teško.*

*Meni u tišini i molitvi srca
kad noć se spusti,
Bog i anđeli šapuću:
– Oprošteno ti je sve.*

A evo kako dijete iz četvrtog razreda potiče na pomirbu:

*Kada se posvađaš s nekim
teško ti je tada.
Misliš da će tako biti za svagda...*

*Pazljivo trenutak čekaš
Da se ispričaš, vrebaš.
Tu osobu vidiš.
Ispričati joj se stidiš.*

*Ali ako se ne ispričaš,
neće biti dobro.
Zato iskoči,
ispričaj se hrabro!*

Krasan primjer uzimanja u obzir tuđih razloga za nešto po našem mišljenju loše učinjeno nudi nam jedna četvrtasića:

*Oprosti mami kada je ljuta,
Ona tebi prešuti sto puta.
Oprosti tati kada te ne sluša
Možda ga jednostavno boli duša.*

*Oprosti bratu kada te tuče,
Još je mali, ne razumije sve stvari.
Oprosti sestri kada te izbací iz sobe,
Ima ona neke svoje tegobe.*

*Oprosti sebi kad napraviš darmar,
Podigni glavu i probaj popraviti stvar.
Oprosti i meni kad te moja riječ rastuži,
Ruku pomirenja ti i meni pruži.*

A evo i doživljaja svađe i opraštanje autora iz sedmog razreda:

*Kako je započelo, ne znam.
Kako su sunčani dani
postali turobno tmurni, ne sjećam se,
ali znam – prijateljstvo nam je u magli nestalo.*

Odlučila sam ti oprostiti...

*Nestalo je tuge, jada, ljutnje,
svoga onoga što me noću budnom držalo.
Za neki nov početak dovoljno je i to.
Snaga opraštanja zaliječít će sve moje rane.*

Osobito me dirnula činjenica da je mlada pjesnikinja ili pjesnik iz osmog razreda shvatila/shvatio pravu bit opraštanja:

*Opraštanje nije nagrada drugima.
Opraštanje je sloboda meni.*

*Opraštanje nije slabost.
Opraštanje je tiha snaga koja vodi prema miru i svjetlu.*

Tu je i dražesna usporedba djeteta iz drugog razreda:

Opraštanje je kao da obrišeš mrlju na papiru i počneš crtati ispočetka. Svi ponekad griješimo, ali možemo pokušati biti bolji. Riječ oprosti i jedan zagrljaj zagrijat će srca i bit će kao prije.

Premda dijete iz trećega razreda ne kaže da ne možemo ljubiti Boga koga ne vidimo, ako ne ljubimo brata i sestru koje vidimo, njegovo me razmišljanje podsjetilo baš na te riječi i ljepotom me očaralo:

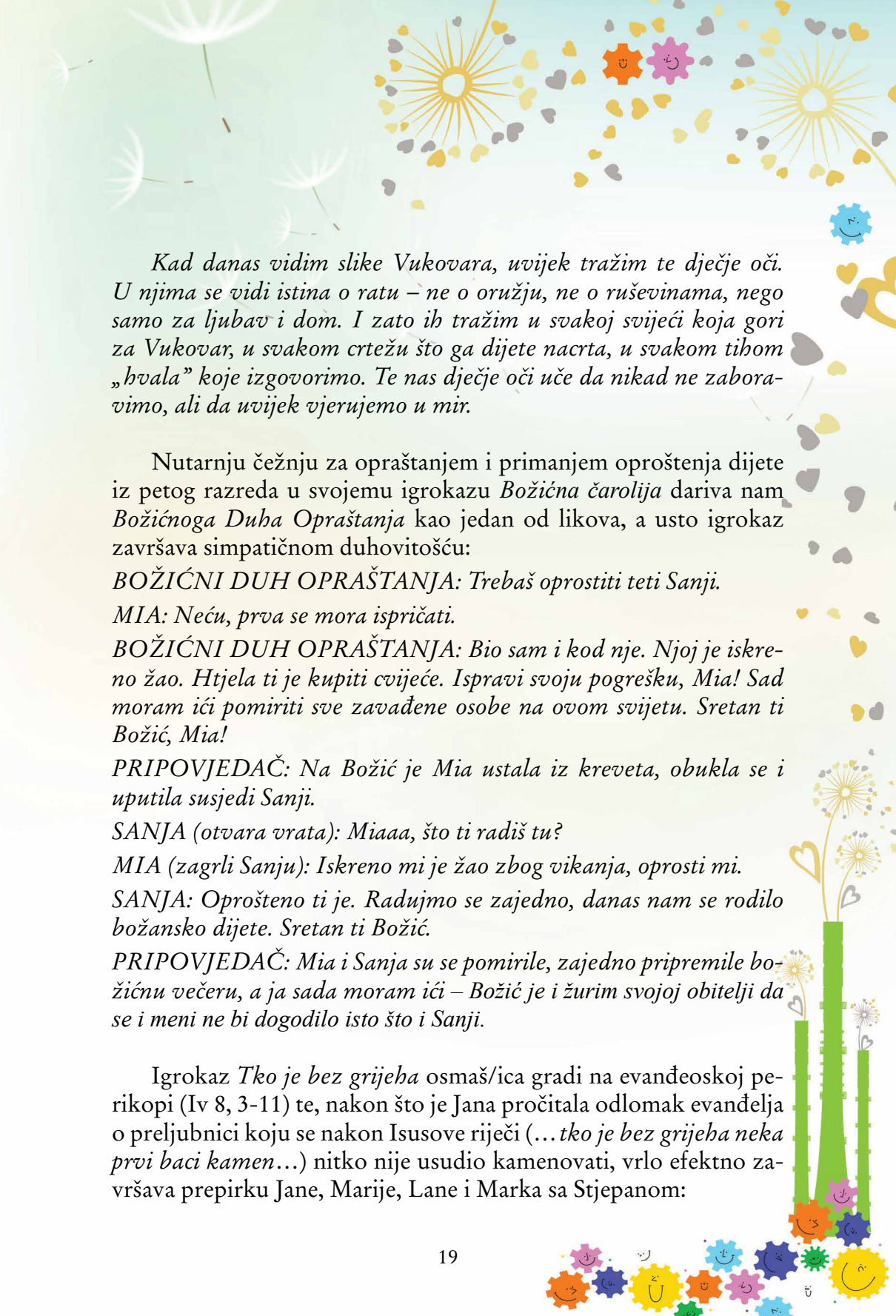
Opraštanje je tiha rijeka što kroz srce teče. Ne pitaj tko je prvi pao, ni tko je nosio veći teret. To je dah nakon dugog boja, svjetlo što u pukotinu stane. Shvatiš da si slobodniji kad otpustiš stare rane.

Opraštanje nije zaborav ni brisanje tragova u pijesku. Kad oprostiš, ne vraćaš ono što je bilo, otključavaš ono što tek može biti...

Vjerujem da će svima kao i meni biti pravo malo iznenađenje proza jednog osmaša koji uopće ne spominje opraštanje, no ono svom silinom izvire iz slika što ih nižu njegove misli i osjećaji.

Tražim dječje oči u vukovarskom ratu. Tražim pogled pun nevinosti, onaj koji se smiješi kad vidi igru, sunce ili balon. Ali u dimu i ruševinama grada teško je pronaći takve oči. (...)

Vidim dječaka kako stoji na prozoru razrušene kuće. U rukama drži staru igračku i gleda prema nebu, kao da traži tatu koji je otišao braniti grad. Njegove oči su umorne, a ipak pune nade. (...)

Kad danas vidim slike Vukovara, uvijek tražim te dječje oči. U njima se vidi istina o ratu – ne o oružju, ne o ruševinama, nego samo za ljubav i dom. I zato ih tražim u svakoj svijeći koja gori za Vukovar, u svakom crtežu što ga dijete nacrtá, u svakom tihom „hvala” koje izgovorimo. Te nas dječje oči uče da nikad ne zaboravimo, ali da uvijek vjerujemo u mir.

Nutarnju čežnju za opraštanjem i primanjem oprostena dijete iz petog razreda u svojem igrokazu *Božićna čarolija* dariva nam *Božićnoga Duha Opraštanja* kao jedan od likova, a usto igrokaz završava simpatičnom duhovitošću:

BOŽIĆNI DUH OPRAŠTANJA: *Trebaš oprostiti teti Sanji.*

MIA: *Neću, prva se mora ispričati.*

BOŽIĆNI DUH OPRAŠTANJA: *Bio sam i kod nje. Njoj je iskreno žao. Htjela ti je kupiti cvijeće. Ispravi svoju pogrešku, Mia! Sad moram ići pomiriti sve zavađene osobe na ovom svijetu. Sretan ti Božić, Mia!*

PRIPOVJEDAČ: *Na Božić je Mia ustala iz kreveta, obukla se i uputila susjedi Sanji.*

SANJA (otvara vrata): *Miaaa, što ti radiš tu?*

MIA (zagrlí Sanju): *Iskreno mi je žao zbog vikanja, oprosti mi.*

SANJA: *Oprošteno ti je. Radujmo se zajedno, danas nam se rodilo božansko dijete. Sretan ti Božić.*

PRIPOVJEDAČ: *Mia i Sanja su se pomirile, zajedno pripremile božićnu večeru, a ja sada moram ići – Božić je i žurim svojoj obitelji da se i meni ne bi dogodilo isto što i Sanji.*

Igrokaz *Tko je bez grijeha* osmaš/ica gradi na evanđeoskoj perikopi (Iv 8, 3-11) te, nakon što je Jana pročítala odlomak evanđelja o preljubnici koju se nakon Isusove riječi (... *tko je bez grijeha neka prvi baci kamen...*) nitko nije usudio kamenovati, vrlo efektno završava prepirku Jane, Marije, Lane i Marka sa Stjepanom:

VJEROUČITELJ (*mirno*): Stjepane, ti ostani ovdje stajati, a svi vi uzmite papira iz sredine bilježnice.

MARIJA (*prestrašeno*): Vea smo nadrapali, vea buamo pisali sastavak, a Štief bu nas liapu gledau.

VJEROUČITELJ (*smireno nastavlja*): Zgužvajte istrgnuti papir i napravite kuglu.

(Učenici gužvaju papir i prave kugle.)

VJEROUČITELJ (*dalje smireno*): Sada svatko od vas nek istupi pred Stjepana i baci mu zgužvanu kuglu papira.

(Lana dolazi prva, pa zatim Marija, Jana i Marko. Uzdignu ruke želeći baciti kuglu zgužvanog papira. Nastaje tišina. Stjepan stavlja ruke na oči i čučne. Tišina se nastavlja. U jednom trenutku Lana zamahne rukom naglo se okrene i baci zgužvani papir u kut razreda, a ostali učenici jedan za drugim ponove za Lanom. Lana dođe do Stjepana, makne mu ruke s očiju, podigne ga s poda i čvrsto zagrlji.)

LANA (*grleći Stjepana ponavlja*): Oprosti, oprosti!

(Svi učenici pridruže se Lani i grle Stjepana.)

MARIJA (*grleći*): Oprosti!

JANA (*grleći*): Oprosti!

MARKO (*grleći*): Oprosti!

VJEROUČITELJ (*veselo*): Ni ja vas ne osuđujem. Idite i od sada više nemojte griješiti.

Iz literarnih radova očito je da svi mladi autori prvom i pravom posljedicom opraštanja vide pomirenje pa ipak ne smatraju da ono nužno mora uroditi ponovnim prijateljstvom, a ukoliko ponovno prijateljstvo i nikne, jasno ga vide drukčijim od predašnjega. Novi početak raskinuta prijateljstva u likovnim radovima najčešće simbolizira zagrljaj dviju djevojčica, ili dvojice dječaka, ili majke i djeteta, djevojke i dečka, ali i nekoga s Isusom. I ne samo to! Bitno je i opraštanje sebi što dijete iz prvog razreda prikazuje djevojčicom

u ružičastoj haljinici koja je uzdigla ruke i očito trznula svakom na svoju stranu jer se jasno vidi puknuti lanac kojim su joj ruke do maločas bile sputane. A na modrom nebu pojavile su se sunčeve zrake. Zanimljivo je i otvoreno srce jedne osmašice ili osmaša, srce koje rastvaraju ruke djevojke lica i tijela popucala na mnogo mjesta, a iz toga rastvorena srca motri nas ptičica. Izuzetno nježni bijeli, plavosivi, sivi i ružičasti tonovi smiruju srce koje gleda zagrljaj Isusa i djevojčice i petaševne blage vale što bibaju čamac koji se bliži obali na kojoj Isus već prži ribu za dolaznike. Zanimljiv je i sedmašev vukovarski vodotoranj kojemu je s desna Raspeti, s lijeva dvije ruke koje žele jedna drugu objumiti, a pod svime stoji Grad. Dirnuo me i dim gorućih svijeća u zlatnim svijećnjacima na posve crnoj pozadini. Žuti plamičak jedne poprima lik djevojke koja pruža plamteću ručicu dječaku od sivoplava dima, dječaku koji pognute glave pokajnički savijenih leđa prihvaća njezinu ruku.

Ovo promatranje poezije, proze, igrokaza i likovnog izražavanja naših mladih, neka ovaj put završi lijepa molitvena želja djeteta iz četvrtog razreda:

*Oprosti mi, Bože
sve grijehе koje počinih,
i sada se skrušeno
kajem za njih.*

*Molim te, Bože
očisti srce moje.
Neka u moje srce
uđe srce tvoje!*

Sonja Tomić

Elena Fijačko (7. r.), *Istina*
Mentor: Zvonimir Haramija
Osnovna škola Andrije Palmovića, Rasinja

Nagrađeni autori i radovi na 15. Susreću hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić” 2026.

POEZIJA (Pokrovitelj nagrade: Glas Koncila)

1. nagrada: Mateo Kocen (6. r.): *Oprosti*

Mentorica: Anđelka Klemenčić

Osnovna škola Sveti Martin na Muri

2. nagrada: Jana Šalamun (8. r.): *Kad naučim oprostiti*

Mentorica: Mirela Briševac

Osnovna škola Sračinec

3. nagrada: Romana Pravica (5. r.): *Kad srce oprost*

Mentorica: Marina Nejedli

Osnovna škola Mate Lovraka, Veliki Grđevac

PROZA (Pokrovitelj nagrade: Naklada Ljevak)

1. nagrada: Iris Davinić (3. r.): *Moj djed*

Mentorica: Nataša Brekalo

III. osnovna škola Bjelovar

2. nagrada: Petar Dombaj (3. r.): *Srce bez mržnje*

Mentorica: Marina Živković

Osnovna škola Gola

3. nagrada: Nik Arnečić (6. r.): *Kraljev oprost*

Mentorica: Dubravka Tuđan

Osnovna škola Andrije Kačića Miošića, Donja Voća

IGROKAZI (Pokrovitelj nagrade: Školska knjiga)

1. nagrada: Dora Biškup (8. r.): *Tko je bez grijeha*

Mentorica: Andrijana Kušinec

Osnovna škola Vinica

2. nagrada: Laura Fišer (6. r.): *Šarena ulica*

Mentorica: Dragica Lovrić

Osnovna škola Alojzija Stepinca, Zagreb

3. nagrada: Petra Lehner (5. r.): *Božićna čarolija*

Mentorica: Ivanka Tomić

Osnovna škola „Pavao Belas”, Brdovec

LIKOVNI RADOVI (Pokrovitelj nagrade: Verbum)

1. nagrada: Emili Majsan (1. r.): *Opraštanje prijatelju*

Mentorica: Dijana Bedi-Šela

Osnovna škola Podturen

2. nagrada: Hana Kušanić (2. r.): *Milost opraštanja*

Mentorica: Ljiljana Rinkovec

Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

3. nagrada: Dunja Horvat (8. r.): *Otvaram srce oprosta / Slobodna ptica*

Mentorica: Ivana Čukelj

Osnovna škola Mate Lovraka, Zagreb

Dodatne nagrade

(Pokrovitelji nagrada: Profil Klett, Ogranak Matice hrvatske u Križevcima)

POEZIJA

Dina Novak (2. r.): *Oprosti mi, Božek*

Mentorica: Ljiljana Rinkovec

Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Karlo Horvat (8. r.): *Išče malo časa z mamicom*

Mentorica: Anđelka Klemenčić

Osnovna škola Sveti Martin na Muri

PROZA

Ana Borgudan (6. r.): *Biti jak, a ne slab*

Mentorica: Ivana Lisak

Osnovna škola Ante Kovačića, Zlatar

Tin Mijić (8. r.): *Bože, oprosti nam*

Mentorica: Valentina Jurišić

Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci

Chriztel Renae Aceveda (8. r.): *Izmamih osmijeh*

Mentorica: Anđelka Klemenčić

Osnovna škola Sveti Martin na Muri

IGROKAZI

Ana Barta (8. r.): *Put natrag*

Mentor: Kristijan Herceg

II. osnovna škola Varaždin

LIKOVNI RADOVI

Magdalena Sinković (4. r.): *U tišini loma rodilo se svitanje*

Mentorica: Vesnica Mlinarić

Osnovna škola „Braća Radić”, Koprivnica

Petar Cvetko (5. r.): *Petre, ljubiš li me?*

Mentor: Tomislav Krušlin

Osnovna škola Josipa Broza, Kumrovec

Lea Leskovar (7. r.): *Volim te*

Mentorica: Biserka Hudoletnjak

Osnovna škola Vinica

POEZIJA

Oprosti mi –
opraštam ti

Simona Oršuš (6. r.), *Isus i Marija Magdalena*
Mentorica: Ida Domišljanović
Osnovna škola Kuršanec, Čakovec

Judita Godek, 2. razred
Mentorica: Đurđica Pošta
Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”, Koprivnica

Kad oprostim, sretna sam

Opraštam svojoj mački,
koja me probudila i skočila na mene
kad sam spavala.
Opraštam i prijateljima,
koji su me gurali u školskoj garderobi
i uzimali sa stola moje stvari bez pitanja.
Opraštanje – mala riječ toliko snažna, a meni jako važna.
I moja poruka svima: Oprostite i mirno živite!

Tea Križan, 2. razred
Mentorica: Anita Kapelac
IV. osnovna škola Bjelovar

Moja prijateljica

Jednoga dana, dragi Bože,
dogodilo se nešto loše.
Posvađale smo se ja i prijateljica moja,
sve oko drvenih boja.

Pomiješale se crvene boje,
nismo znale čije su koje.
Rekle smo si ružne riječi
pa su suze počele teći.

Kada sam kući došla,
razmišljati sam pošla.
Shvatila sam da nije važna boja,
nego prijateljica moja.

Kada sam stigla ja u školu,
potražila sam prijateljicu svoju.
Tada smo si oprostile
i prijateljice ponovo postale.

Shvatila sam da je opraštanje važno
jer prijateljstvo postane snažno.
Naučila sam iz svega toga
da je oprost dar od Boga.

Patrik Balog (6. r.), *Izgubljeni sin i milosrdni otac*
Mentorica: Ida Domišljanović
Osnovna škola Kuršanec, Čakovec

Chriztel Renae Aceveda (8. r.), *Iznova povezani*
Mentorica: Anđelka Klemenčič
Osnovna škola Sveti Martin na Muri

Dina Novak, 2. razred
Mentorica: Ljiljana Rinkovec
Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica
dodatna nagrada

Oprosti mi, Božek

Oprosti mi, Božek,
kaj sam vjetro pesu ne jesti dala
ak' sam dolgo spala.

Oprosti mi, Božek,
kaj sam f školi zadatka ne znala
ak' sam ne poslušala.

Oprosti mi, Božek,
kaj sam nove hlače strgala
ak' sam na asfalt pala.

Oprosti mi, Božek,
išče sam tak mala,
al' bi tebi celo svoje srce dala!

Leona Bezmalinović (7. r.), *Ljubav oprašta*
Mentorica: Darija Mladin
Osnovna škola „Jesenice”, Dugi Rat

Marko Gojsalić, 3. razred
Mentorica: Mirela Miličević
Osnovna škola „1. listopada 1942.”, Gata

Oprost za žrtvu Domovinskog rata

Tjerali su ljude, ubijali branitelje,
neka im oprostí Bog.
Zapamćena je bol
koju su nanijeli djevojčici u plavom kaputiću
i svoj drugoj djeci.

Opraštam neprijateljima za zločine na Ovčari,
opraštam im bombardiranje
i granatiranje vukovarske bolnice
u kojoj su bili ranjenici, starci i trudnice.
Opraštam sve laži.

Opraštam im ubijanje nevinih ljudi,
rušenje domova,
otimanje snova,
nisu slomili vojsku Hrvata,
Bog neka im oprostí žrtve Domovinskog rata!

Marta Miškulin, 3. razred
Mentorica: Tadijana Marčinković
Osnovna škola „Stjepan Radić”, Božjakovina, Dugo Selo

Srca koje oprašta

Tko ima najveće srce koje oprašta?

Moja majka.

Ona oprašta svu moju ljutnju,
greške

i ružne riječi.

Ona kada moli, srce joj blista,
u njenom krilu oprost se skriva.

– Tko ima najmilosnije srce? – apostoli upitaše Isusa.
Najmilosnije srce ima onaj koji oprašta kada je povrijeđen
i voli kada je teško.

A najispunjenije srce imaju djeca...
jer naša srca brzo opraštaju.

Meni u tišini i molitvi srca,
kad noć se spusti,
Bog i anđeli šapuću:
– Oprošteno ti je sve.

Helena Vukina (4. r.), *Oprost koji liječi*
Mentorica: Vesnica Mlinarić
Osnovna škola „Braća Radić”, Koprivnica

Marko Cikoja, 4. razred
Mentorica: Nataša Brekalo
III. osnovna škola Bjelovar

Opraštanje

Kada se posvađaš s nekim,
teško ti je tada.
Misliš da će tako biti
za svagda.
Obuzme te velika tuga,
kao da ti se netko u lice ruga.

Te noći spavati nećeš,
„Ja ovo ne mogu!” ti rečeš.
Razmišljaš kako će biti bolje sutra,
vrpoljiš se po krevetu do jutra.
S nervozom u školu krećeš,
dobru poduku stječeš.

Pažljivo trenutak čekaš,
da se ispričaš vrebaš.
Tu osobu vidiš,
ispričati joj se stidiš.
Ali ako se ne ispričaš,
neće biti dobro.
Zato iskoči,
ispričaj se hrabro!

Kad se ispričaš,
osjećaš se mnogo bolje.
Sada opet u tvom životu ima boje!

S osobom tebi dragom
ponovo se družiš,
i lijepo ti je.
Svađanju i žalosti ovdje više mjesto nije,
a riječ *opraštanje* tvoje srce grije.

Greta Granić, 4. razred
Mentorica: Madlena Ćurić
Osnovna škola Sesvete

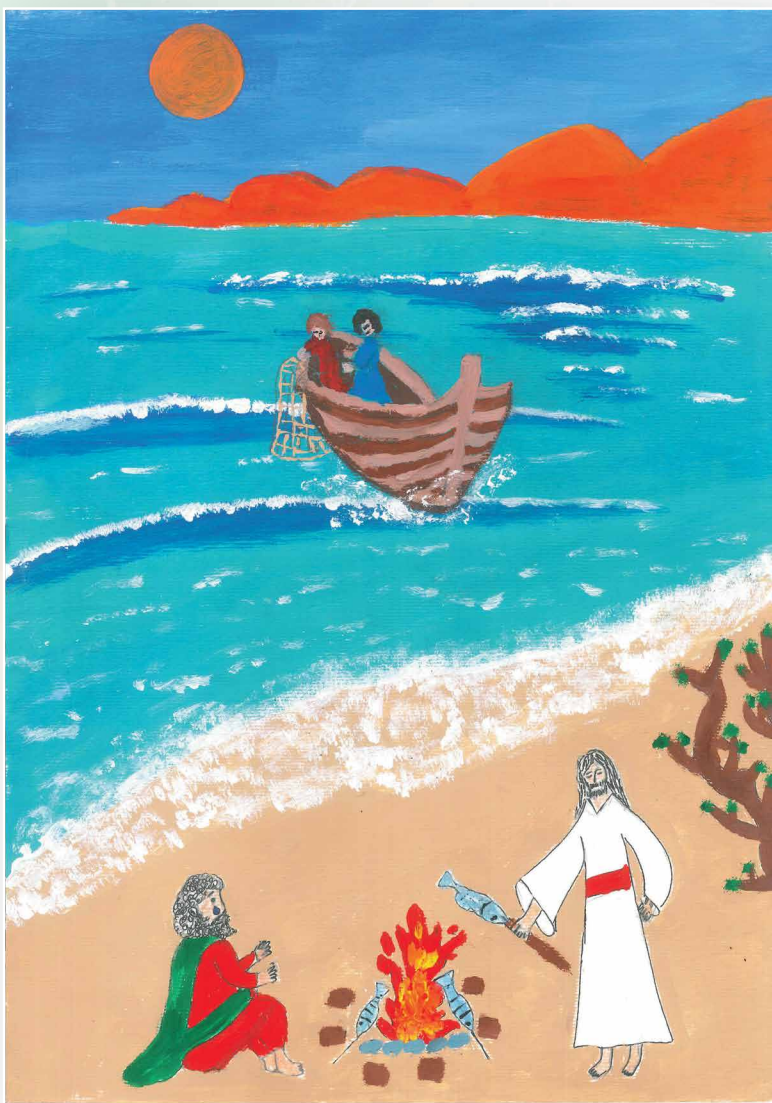
Oprosti

Oprosti mami kada je ljuta,
Ona tebi prešuti sto puta.
Oprosti tati kada te ne sluša,
Možda ga jednostavno boli duša.

Oprosti bratu kada te tuče,
Još je mali, ne razumije sve stvari.
Oprosti sestri kada te izbaci iz sobe,
Ona ima neke svoje tegobe.

Ne ljuti se na svoju baku,
Ona tebi ispuni želju svaku.
Ne ljuti se na svog djeda,
On tebe čuva i s osmijehom gleda.

Oprosti sebi kada napraviš darmar,
Podigni glavu i probaj popraviti stvar.
Oprosti i ti meni kada te moja riječ rastuži,
Ruku pomirenja ti i meni pruži.

Petar Cvetko (5. r.), *Petre, ljubiš li me?*
Mentor: Tomislav Krušlin
Osnovna škola Josipa Broza, Kumrovec
dodatna nagrada

Lea Kundajica, 4. razred
Mentorica: Madlena Ćurić
Osnovna škola kralja Tomislava, Zagreb

Oprosti mi, Bože

Oprosti mi, Bože,
Sve grijehе koje počinih,
I sada se skrušeno
Kajem za njih.

Oprosti mi sve svađe,
Poštapalice, ružne riječi i krađe.
Oprosti mi sve uvrede, ogovaranja i varanja.

Molim te, Bože,
Očisti srce moje,
Neka u moje srce
Uđe srce tvoje.

Greta Paler (1. r.), *Majčino opraštanje*
Mentorica: Dijana Bedi-Šela
Osnovna škola Podturen

Petra Rehak, 4. razred
Mentorica: Madlena Ćurić
Osnovna škola kralja Tomislava, Zagreb

Pomirenje je rješenje

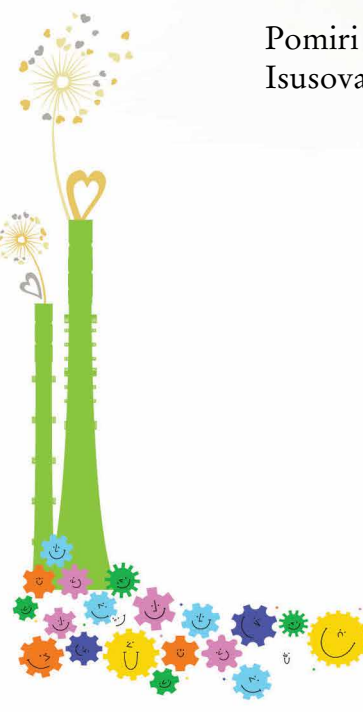
U školi je prijateljstvo jako važna stvar,
imati dobrog prijatelja poseban je dar.

Ponekad u prijateljstvo svađa uđe
i povrijeđeno bude srce tuđe.

Grube riječi svađu vole,
ali se zbog nje u očima suze rode.

Tada je jedino rješenje
prijateljsko pomirenje.

Pomiri se, oprost i ruku pruži,
Isusova ljubav neka svuda kruži.

David Lipić, 5. razred
Mentorica: Marija Keškić
Osnovna škola „Doktor Andrija Mohorovičić”, Matulji

Srce koje čeka

Jedan od sinova dade ocu do znanja
da želi pola njegova imanja.
Nakon toga odluči poći
i nije planirao nazad kući doći.
Dok je imao novca, svuda je dobrodošao,
ali novac se na kraju potrošio.
Izbacili su ga i potjerali
jer bez novca ga više nisu trebali.
Tako gladan i žedan, na izmaku snaga,
dođe brinuti se o nekim svinjama.
U očaju tom sjeti se oca svog.
Zadnjim snagama vrati se kući.
Kad ga otac ugleda, srce mu počne jače tući.
Čvrsto zagrlji sina svoga.
„Oprosti mi, oče!” sin tad reče,
a očevo srce zaplaka od sreće.

Romana Pravica, 5. razred
Mentorica: Marina Nejedli
Osnovna škola Mate Lovraka, Veliki Grđevac
3. nagrada

Kad srce oprosti

Kad srce oprosti,
svijet onda postaje lijep
kao jutro što se rađa
bez ijednog oblaka.

Opraštanje je cvijet
što niče na mjestu boli,
tiho i polako,
ali uvijek pronade put
do svjetla.

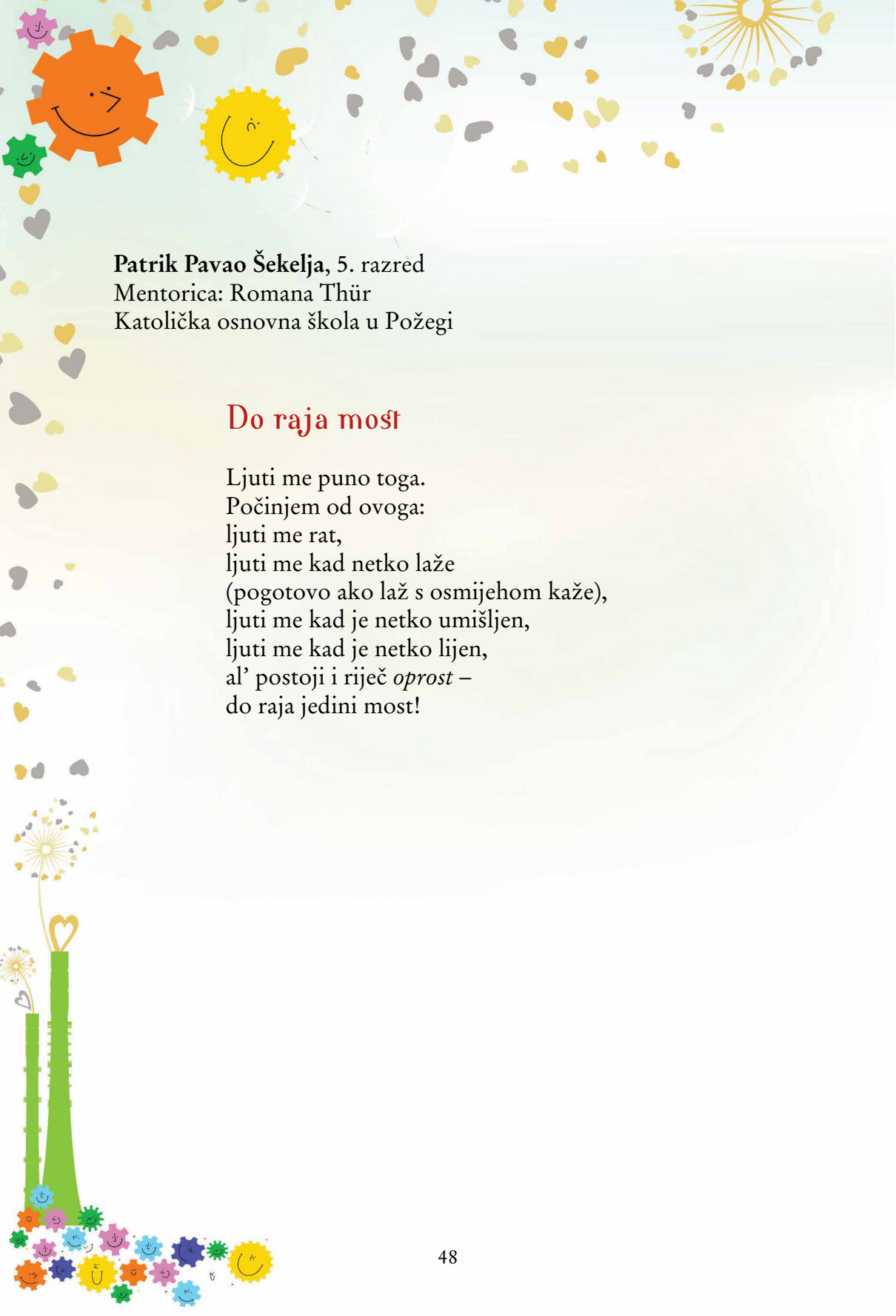
To je trenutak kada shvatiš
da nisi slab, nego dovoljno jak
da pustiš ono što te gušilo,
da prihvatiš ono što te mučilo.

I tada, u toj glasnoj tišini,
u tom malom srcu u grudima,
osjeteš kako rasteš,
kako opet postaješ svoj.

Oprostiti ne znači zaboraviti uvredu,
nego pronaći sebe.
Zaviti rane i ponovno krenuti dalje.
Kad srce oprosti, možeš ljubiti bližnje kao samog sebe.

Hana Kušanić (2. r.), *Milost opraštanja*
Mentorica: Ljiljana Rinkovec
Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica
2. nagrada

Patrik Pavao Šekelja, 5. razred
Mentorica: Romana Thür
Katolička osnovna škola u Požegi

Do raja most

Ljuti me puno toga.
Počinjem od ovoga:
ljuti me rat,
ljuti me kad netko laže
(pogotovo ako laž s osmijehom kaže),
ljuti me kad je netko umišljen,
ljuti me kad je netko lijen,
al' postoji i riječ *oprost* –
do raja jedini most!

Franka Bizomec (1. r.), *Obnovljeno prijateljstvo*
Mentorica: Ljiljana Košak
Osnovna škola Zvonimira Franka, Kutina

Eva Jantolek (1. r.), *Opraštam ti*
Mentorica: Mirela Međimorec Stančin
Osnovna škola Legrad

Frane Garac, 6. razred
Mentorica: Darija Mladin
Osnovna škola „Jesenice”, Dugi Rat

Reci mi, Bože

Reci mi, Bože,
zašto su ulice tihe, zašto šute
dok vjetar prolazi kroz razorene kuće?
Zašto Dunav nosi suze, a ne valove koji šapuću ime Vukovara?

Reci mi, Bože,
kako da objasnim prijatelju zašto u studenom palimo svijeće?
Zašto u koloni dok hodamo čujemo bol, tugu i zahvalnost u svakom koraku.

Reci mi, Bože,
čuju li oni naše molitve?
Hoće li ljubav pobijediti tišinu, a mir mirisati kao najljepši cvijet?

Kada zapalim svijeću, Bože, ove hladne noći,
ti mi samo jednom šapni da Vukovar živi.
To nije plamen sjećanja, već svjetlo ponosa.
Grad heroja, Vukovar!

Ivana Klaić, 6. razred
Mentorica: Paulina Kisić Pendo
Osnovna škola Gruda

Molitva za obitelj

Sveti Ivane, čuvaj moju mamu,
ona uvijek napravi neku dramu.
Isto tako čuvaj moga tatu
da ne izgubi život u nekom ratu.

Znam da nisi imenjак mog brata
i znaš da su mu tenisice uvijek od blata,
čuvaj i njega iako me ljuti
ja brata volim, ali o tome pred njim šutim.

Sveti Ivane, budi uz nas,
ja ću ti pjevati na sav glas.
Neka u mojoj obitelji bude zauvijek mir,
a tata i mama neka se smiju kao kada im je bio pir.

Mir nam je svima važan u životu,
on životu daje ljepotu,
sve brige, sve tuge uz tebe su blaže
tebi ja nikad ništa ne lažem.

Znam da si moj zaštitnik od krštenja,
zato te volim i molim za rješenja.

Stjepan Jakovac (2. r.), *Kad opraštam, kao da sam suncem obasjan*
Mentorica: Jasmina Imbrišić
Osnovna škola Rovišće, Područna škola Prgomelje

Ella Ciboci (2. r.), *Kako se osjećam kad opraštam – lijepi osjećaji unutra,
ružni van...*

Mentorica: Jasmina Imbrišić

Osnovna škola Rovišće, Područna škola Prgamelje

Mateo Kocen, 6. razred
Mentorica: Anđelka Klemenčič
Osnovna škola Sveti Martin na Muri
1. nagrada

Oprosti

Oprosti za dneve da ti živce pijem,
a ti si na godišnjem odmoru.
Oprosti za juhu koju sem nej šteo probati,
a ti si se dobrote z vrta nutri dejla.
Oprosti za cukor šteri sem restepo po kuhji,
a tij si poda zbrijsala.
Oprosti za buku trimera šteroga sem vužgo,
a tij si spola posle naočne šihte.
Oprosti za blato štero sem doneso v hižo,
a tij si goste čekala.
Oprosti za polijano kupaonu,
a tij si ju zbrijsala.
Oprosti kaj sem kosilicu pokvario,
a trova je bila fejest velika.
Oprosti kaj sem ti zakleno mobitel,
a tij si ga nej znala otklenuti.
Oprosti kaj sem pojo se vugorke,
a tij si koma pred štiri dni zimnicu napravila.
Oprosti kaj sem ti nej dao mira popodne,
a tij si štela počijnuti oči.
Oprosti kaj sem kokoši nagajo,
a tij si jim stopram jesti dola.
Oprosti kaj sem kilave jabuke trgo i meto po dvoru.
Naj mi zameriti ka sem te plašjo za vrotaj,
ka sem tri kupice za jenim obedom potro.
Prosim te, naj mi zameriti!

Anesa Kokša, 6. razred
Mentorica: Marija Halaček
Osnovna škola Molve

Daj više...

Pa daj, reči taj „oprosti”!
Mam ti bode lekše delati
i v Božjem miru dihati dosti.

Pa daj više, reči taj „oprosti”.
Mam bode ti lekše posla terati,
paraderati il pak pametuvati.

Pa daj... gledim, čobe ti se raspirajo
Joči se smejo, al nikak da zmucaš...
Tvoj „oprosti” čakala bom do starosti!

Emili Majsan (1. r.), *Opraštanje prijatelju*
Mentorica: Dijana Bedi-Šela
Osnovna škola Podturen
1. nagrada

Meri Kovač, 6. razred
Mentorica: Akvila Petras Kovačić
Osnovna škola „Vladimir Nazor”, Križevci

Veličajna

Oprosti...

Kažu da je mala riječ.

Žele je promijenit' već.

Reci riječ da ne bi bilo kasno!
Reci je tako da bude svima jasno!

Svima da bude bolje!
Svi da budu dobre volje!

Mala riječ?
Velika odveć!

Ljudi žele kratko i jasno.

Oprosti!

Al' treba biti strasno!

Melani Kuntić, 6. razred
Mentorica: Ivana Lisak
Osnovna škola Ante Kovačića, Zlatar

Oprosti

Oprosti svojoj majci kada ponekad na tebe više,
pokaži joj svoju ljubav da njeno srce od radosti kliče.

Oprosti svom ocu kada očekuje previše od tebe,
daj mu onoliko koliko najviše možeš od sebe.

Oprosti sestri i bratu kada te ne slušaju,
daj da tvoju blagost, nježnost, dobrotu i oni kušaju.

Oprosti svojoj baki kada se previše brine,
zagrlj je da joj duša zaigra od tvoje topline.

Oprosti svom djedu kada samo mudro šuti,
budi češće uz njega i bolje ćeš ga čuti.

Oprosti svim svojim bližnjima kada nešto loše učine,
ako budeš drag i ljubazan prema njima, lice će ti sjajit od vedrine.

Oprosti sam sebi što savršen nisi,
trudi se biti dobar jer voljen i važan ti si.

Magdalena Sakač, 6. razred
Mentorica: Anđelka Klemenčič
Osnovna škola Sveti Martin na Muri

Snočka

Snočka sem vuni
Na tepihu listja se vučila:
Kak se z sovaj na brezi spomijnati
Kak trovu ravno počesati
Kak na vrbu frugavu splaziti
I nauvi vrh osvojiti.
Kak vetru pijsmo poslati
Kaj ga poštar list dneše.
Kak sunce pomalen vužgati
Kak črno nebo razdeniti
Kak po nebo zvezde sejati
Kak meseca mlodoga zalejati
Kak ljudima reči ka oprost
je več od rejči –
bez jega sij bi rastrgani bili.

Lora Barač (2. r.), *Opraštanje prijateljima*
Mentorica: Đurđica Pošta
Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”, Koprivnica

Kaja Novak, 7. razred
Mentorica: Ivana Štimec Protrka
Osnovna škola Gornji Mihaljevec

Sedam puta sedamdeset i sedam

Uvijek opraštaj.
Opraštanje je važno.
Sve pogrdne misli i riječi ne uzimaj k srcu tako snažno.

Jer tvoje srce zna da opraštanje je pravi put.
Opraštaj i sedam puta sedamdeset i sedam.
Tako dugo dok osoba ne vidi Božju dobrotu.

Kada opraštaš,
iz srca ti se otopi tjeskoba,
a iz uma nestane sva zloba.

Opraštaj i kad ti je vjera slaba.
Jer tada ti je najveća nada
da ti ljubav prevlada.

Kad ti je najteže,
Bog je tu.
U tvome čistom srcu.

Maša Mundar (1. r.), *Opraštanje sebi*
Mentorica: Dijana Bedi-Šela
Osnovna škola Podturen

Mileydi Pađan, 7. razred
Mentorica: Manuela Valenčić
Osnovna škola Ivana Gorana Kovačića, Vrbovsko

Najtiša pobjeda

Opraštanje je najtiši dar koji mogu dati,
a ipak onaj koji najglasnije mijenja srce.
To je trenutak kada se skrušeno spuštam pred Boga
i šapćem: „Slaba sam, Gospodine... ali želim ljubiti.”
Krist me uči voljeti i onda kad najviše boli,
da pružim ruku čak i onome
tko je dotaknuo moje rane.
Snaga ne živi u osveti,
nego u srcu koje se usuđuje ponovno vjerovati.
Opraštanje nije zaborav,
nego hrabrost da u tamu pustim svjetlo.
Nije slabost,
već najtiša, ali najuzvišenija pobjeda
nad vlastitim ponosom i strahom.
Kad oprostim, oslobađam drugoga,
ali još više oslobađam sebe.

Duša mi postaje lakša,
a srce ispunjeno mirom
koji samo Bog može dati.
Tada shvaćam da svako dobro djelo,
pa i najneprimjetniji oprost,
u Božjim očima raste
kao sjeme koje nikne u milosti.
I zato, kad ne znam kojim putem krenuti,
sjetim se Kristovih riječi:
„Oprosti im, Oče...”
Jer onaj tko oprašta,
otvara vrata ljubavi,
a ljubav, to je najveća,
najsvetija zapovijed.

Emma Vukušić (6. r.), *Opraštanje*
Mentorica: Barbara Brnelić
Osnovna škola Jelenje – Dražice

Elenor Šaškor, 7. razred
Mentorica: Zrinka Pavković
Osnovna škola „1. listopada 1942.“, Gata

Snaga oprosta

Teški oblaci među nama već godinu stoje.
Riječi ružne poput grmljavine,
pogledi hladni poput susnježice
i tišina glasnija od riječi...

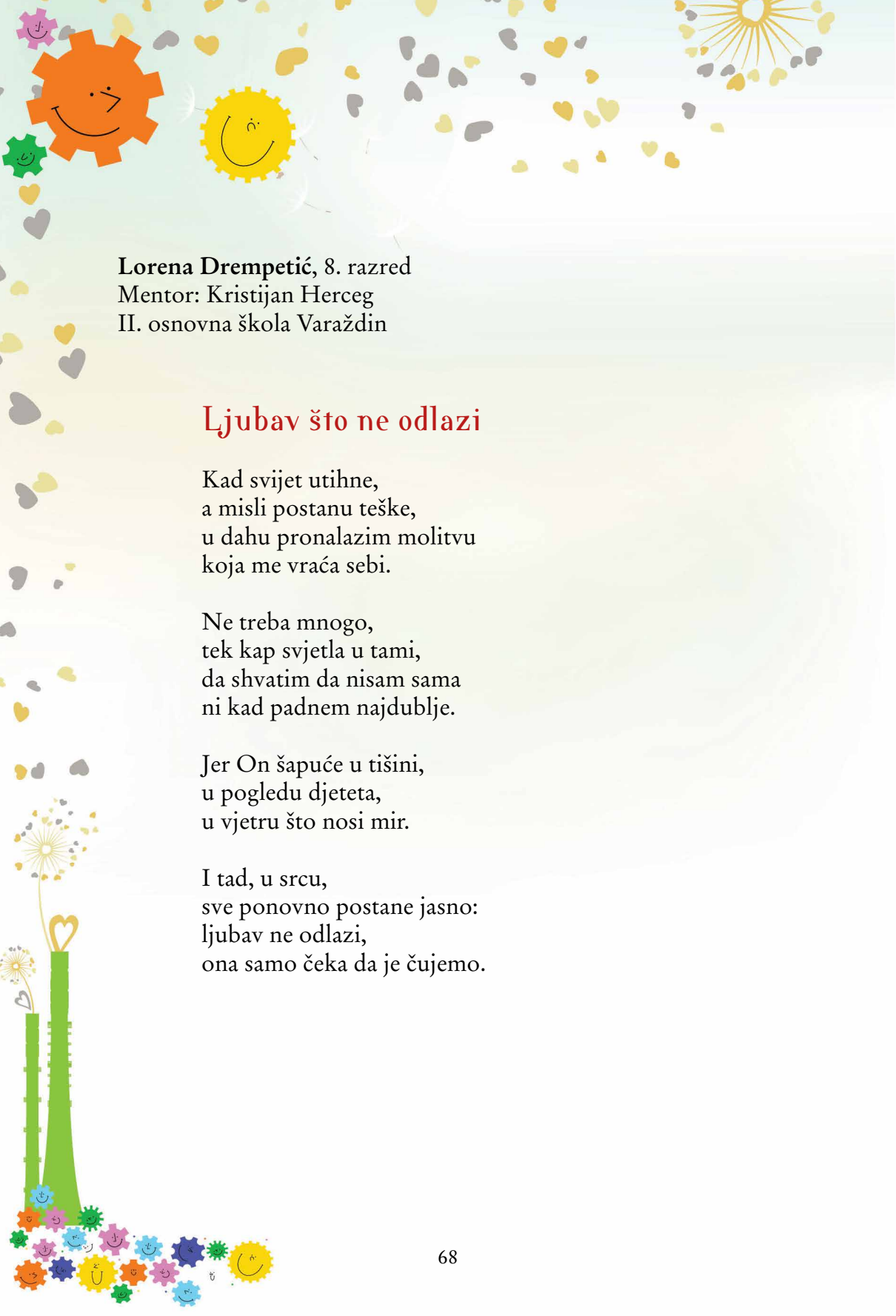
Kako je započelo, ne znam.
Kako su sunčani dani
postali turobno tmurni, ne sjećam se,
ali znam – prijateljstvo nam je u magli nestalo.

Odlučila sam ti oprostiti jedne
sasvim obične srijede i napokon,
poslije dugo vremena,
moja duša bila je mirna.

Oprostila sam jer ne želim nositi teret na srcu.
Djeca smo, bili smo najbolji prijatelji.
Ne družimo se kao prije, ne razgovaramo svaki dan,
ali tvoje ime mogu izgovoriti bez gorčine.

Nestalo je tuge, jada, ljutnje,
svega onoga što me noću budnom držalo.
Za neki novi početak, dovoljno je i to.
Snaga oprosta zaliječit će sve moje rane.

Lorena Drempetić, 8. razred
Mentor: Kristijan Herceg
II. osnovna škola Varaždin

Ljubav što ne odlazi

Kad svijet utihne,
a misli postanu teške,
u dahu pronalazim molitvu
koja me vraća sebi.

Ne treba mnogo,
tek kap svjetla u tami,
da shvatim da nisam sama
ni kad padnem najdublje.

Jer On šapuće u tišini,
u pogledu djeteta,
u vjetru što nosi mir.

I tad, u srcu,
sve ponovno postane jasno:
ljubav ne odlazi,
ona samo čeka da je čujemo.

Lora Gregurić, 8. razred
Mentor: Kristijan Herceg
II. osnovna škola Varaždin

Božji oprost

Nekad nosim riječi teške
kao kamen u džepu.
Al' kad tiho izgovorim molitvu,
srce mi opet postane meko.

A Božji oprost dolazi tiho,
kao svjetlo kad jutro svane.
I zato hodam dalje,
s jasnijim pogledom prema nebu,

znajući da me Njegova ljubav diže
svaki put kad opet padnem.

Karlo Horvat, 8. razred
Mentorica: Anđelka Klemenčič
Osnovna škola Sveti Martin na Muri
dodatna nagrada

Išče malo časa z mamicom

Sedim pod mamičinim hrostom
keroga je una posadila.
Zaprem oči i preišlovlem.

Kak bi lejpo bilo
ka je tu z menom
još jen čas, ka ju još jemput vijdim.

Još jen čas ka se morem
spomijnati, ka joj rečem
uno kaj sem pozobjo reči
– z bogom.

Iris Borovac (7. r.), *Oprost i mir*
Mentorica: Ana Buček
Osnovna škola „Mladost”, Osijek

Jana Šalamun, 8. razred
Mentorica: Mirela Briševac
Osnovna škola Sračinec
2. nagrada

Kad naučim oprostiti

Ponekad me ljudi povrijede, a da to i ne primijete.
Jedna riječ, pogled, tišina – i srce mi postane teško.
Nevidljivi ruksak puni se ljutnjom, pitanjima, bolom.

Ne zaboravljam lako.
Ružne riječi vrte se u glavi
i osjećam se mala, ranjiva, izgubljena u sebi.
Najgore je kad shvatim da se zbog tuđih riječi mijenjam i ja.
Postajem tvrđa, zatvorenija, branim se od svijeta.
Tada se povučem, zatvorim vrata, sklopim ruke
i šapnem molitvu: „Bože, pomози mi da ovo pustim.
Nauči me oprostiti.”

I dogodi se čudo.
Teret se lagano spušta, misli se smiruju, srce se otvara.
Osjećam da nisam sama.

Oprost nije nagrada drugima.
Oprost je sloboda meni.

Biram ne nositi tuđi teret.
Biram vjerovati da Bog vidi moj trud, moju borbu,
moje male pobjede.
Ne uspijem odmah.
Ponekad treba više dana, suza, molitvi.
Ali svaki put kad pustim ljutnju, osjećam:
malo sam hrabrija, malo jača, malo više svoja.

Oproštaj nije slabost.
Oproštaj je tiha snaga koja vodi prema miru i svjetlu.

Stella Načinović (6. r.), *Oprost u ljubavi*
Mentorica: Barbara Brnelić
Osnovna škola Škurinje, Rijeka

Lovro Takač, 8. razred
Mentorica: Marija Halaček
Osnovna škola Molve

Isprika roditeljom

Obični jeden tmurni dan,
A čez noč bil mi loš san.
Od ranja bil sem loše volje
Jer sem se mogel naspati puno bolje!

*(„Ajt, požuri, idemo brže v šumo,
več bo polne začas, puno toga moramo...”)*

Brzo so krenole prepirke z tatom
I ništ nesem smel napraviti po svom.
I mama je počela vikati,
Da kak se morem z jocom prepirati.

*(„Ajt, požuri, idemo brže v šumo,
več bo polne začas, puno toga moramo...”)*

Kesne mi je bilo jako žal.
Prijel sem se posla i tati globoko ispričal.
Fala Bogu kaj imam tak dobre roditelje
Koji so mojo ispriko prihvatili dobre volje!

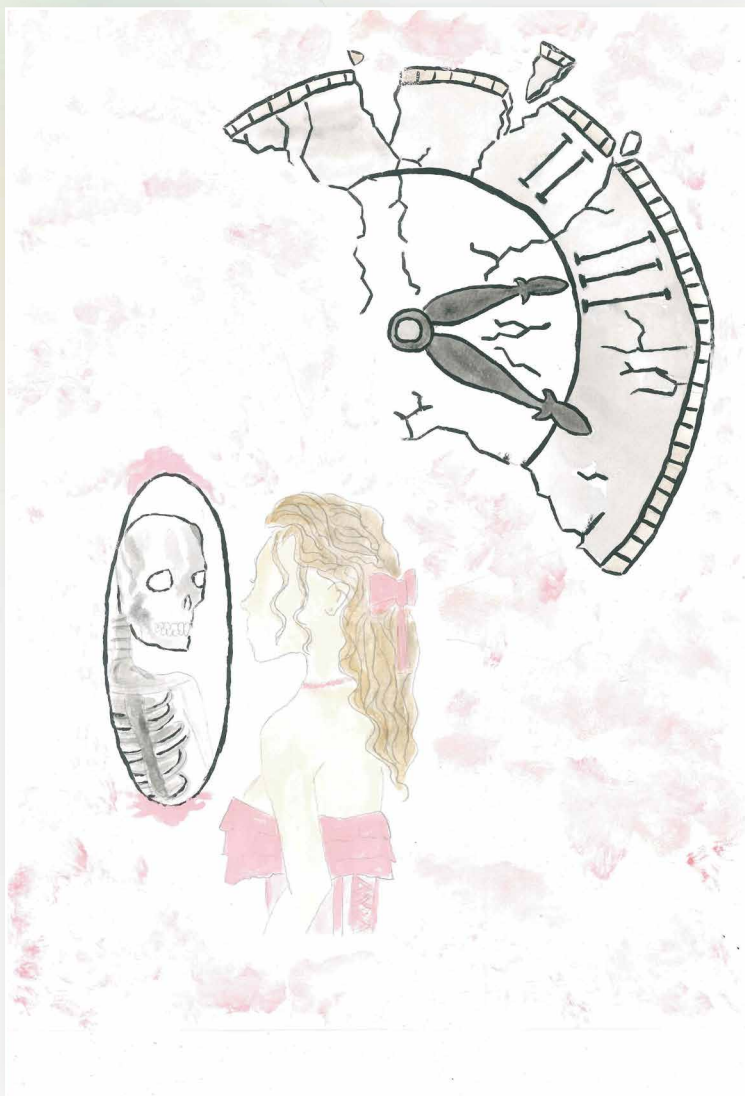

PROZA

Milost opraštanja

Nika Perčić (6. r.), *Oprost*
Sveti Martin na Muri

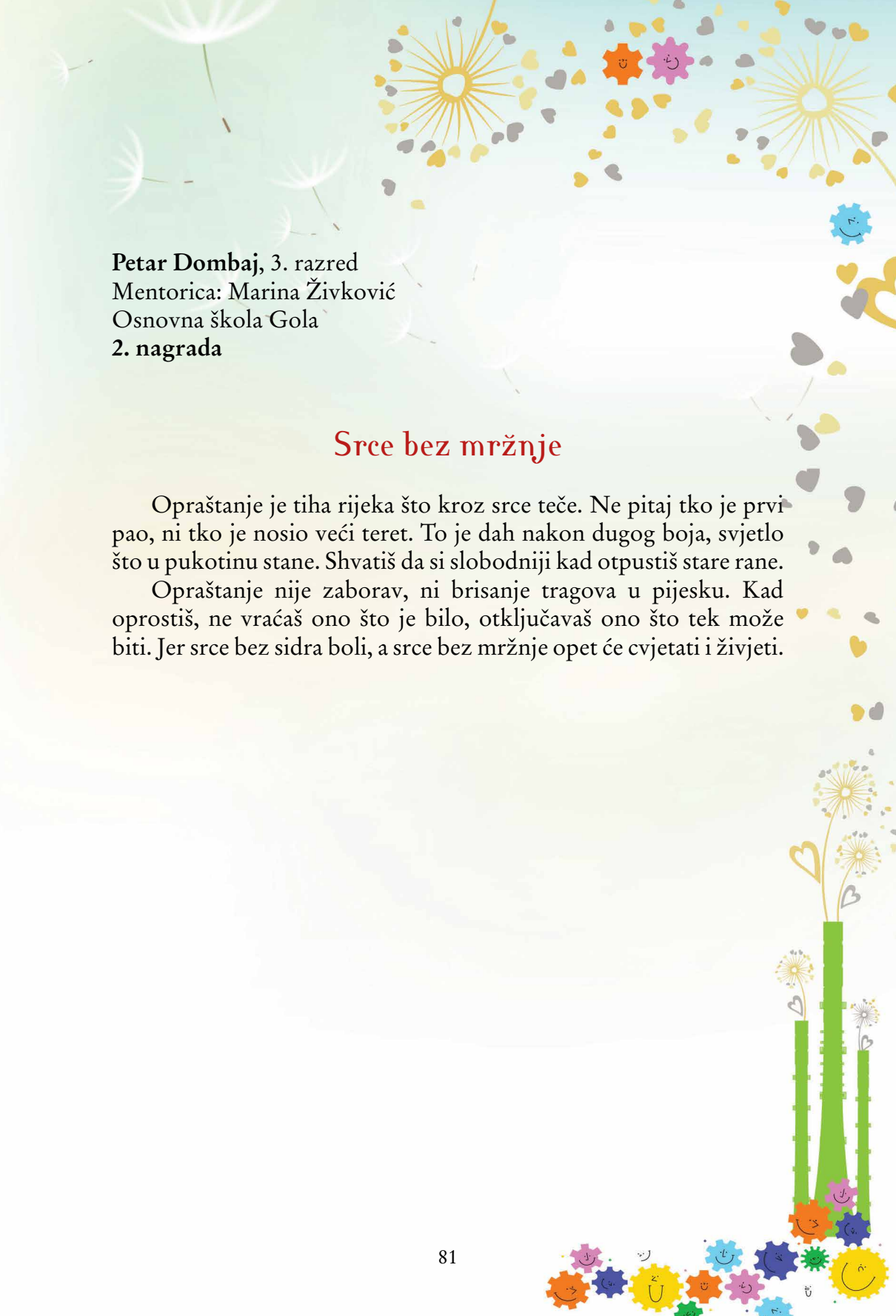
Ema Mrkša, 2. razred
Mentorica: Anita Kapelac
IV. osnovna škola Bjelovar

Oprostiti prijatelju

Opraštanje znači da nekome kažeš da više nisi ljut na njega. Ponekad je teško oprostiti, ali je lijepo u srcu kada to napravimo. Sretni smo jer smo opet prijatelji. Kada se posvađamo, svi smo tužni. Opraštanje je kao da obrišeš mrlju na papiru i počneš crtati ispočetka. Svi ponekad griješimo, ali možemo pokušati biti bolji. Riječ *oprosti* i jedan zagrljaj zagrijat će srca i bit će kao prije.

Dunja Horvat (8. r.), *Otvaram srce oprostu / Slobodna ptica*
Mentorica: Iva Čukelj
Osnovna škola Mate Lovraka, Zagreb
3. nagrada

Petar Dombaj, 3. razred
Mentorica: Marina Živković
Osnovna škola Gola
2. nagrada

Srce bez mržnje

Opraštanje je tiha rijeka što kroz srce teče. Ne pitaj tko je prvi pao, ni tko je nosio veći teret. To je dah nakon dugog boja, svjetlo što u pukotinu stane. Shvatiš da si slobodniji kad otpustiš stare rane.

Opraštanje nije zaborav, ni brisanje tragova u pijesku. Kad oprostiš, ne vraćaš ono što je bilo, otključavaš ono što tek može biti. Jer srce bez sidra boli, a srce bez mržnje opet će cvjetati i živjeti.

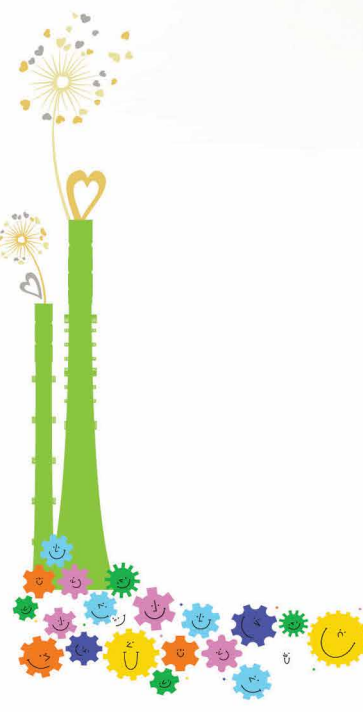

Ria Šestak, 3. razred
Mentorica: Marina Živković
Osnovna škola Gola

Postati bolji ljudi

Opraštanje je važno jer nas uči dobroti i ljubavi. Ponekad nas netko povrijedi, uvrijedi ili nam učini nešto što nam se ne sviđa. Tada se možemo naljutiti, ali Isus nas uči da je bolje oprostiti. Kad oprostimo, pokazujemo da nam je stalo do te osobe i da želimo biti dobri prijatelji.

Opraštanje ne znači da zaboravljamo što se dogodilo, ali znači da ne želimo nositi ljutnju u srcu. Kada oprostimo, osjećamo se lakše i sretnije. Isus je uvijek oprostio drugima. I mi želimo biti poput njega. Kada nekome oprostimo, činimo dobro djelo i širimo mir. Opraštanje nam pomaže da budemo bolji ljudi.

Terezija Vučemilović Šimunović, 3. razred
Mentorica: Jasmina Rašković
Osnovna škola Franje Krežme, Osijek

Opraštanje i prijatelj

Svaki dan kada dođem kući iz škole, pišem zadaću i gledam svoje najdraže crtiće. Najviše od svega čekam vrijeme kada će moja najbolja prijateljica doći kući da se možemo igrati. Uvijek se igramo drukčijim igrama, puno se smijemo, zabavljamo i uživamo zajedno.

Kada je došlo vrijeme mog rođendana, jedva sam čekala da se zajedno igramo u igraonici, ali ona nije došla. Bila sam jako tužna i mislila sam kako joj to neću oprostiti.

Kada smo na početku trećeg razreda zajedno krenule na katehezu i nedjeljom na svetu misu, pronašle smo još jednog novog prijatelja. Bio je to Isus. Naučio nas je da prijateljstvo ne prestaje prvom svađom.

Sada se i dalje svakoga dana igramo. A ove ćemo nedjelje nakon svete mise zajedno proslaviti njen rođendan.

Iris Davinić, 4. razred
Mentorica: Nataša Brekalo
III. osnovna škola Bjelovar
1. nagrada

Moj djed

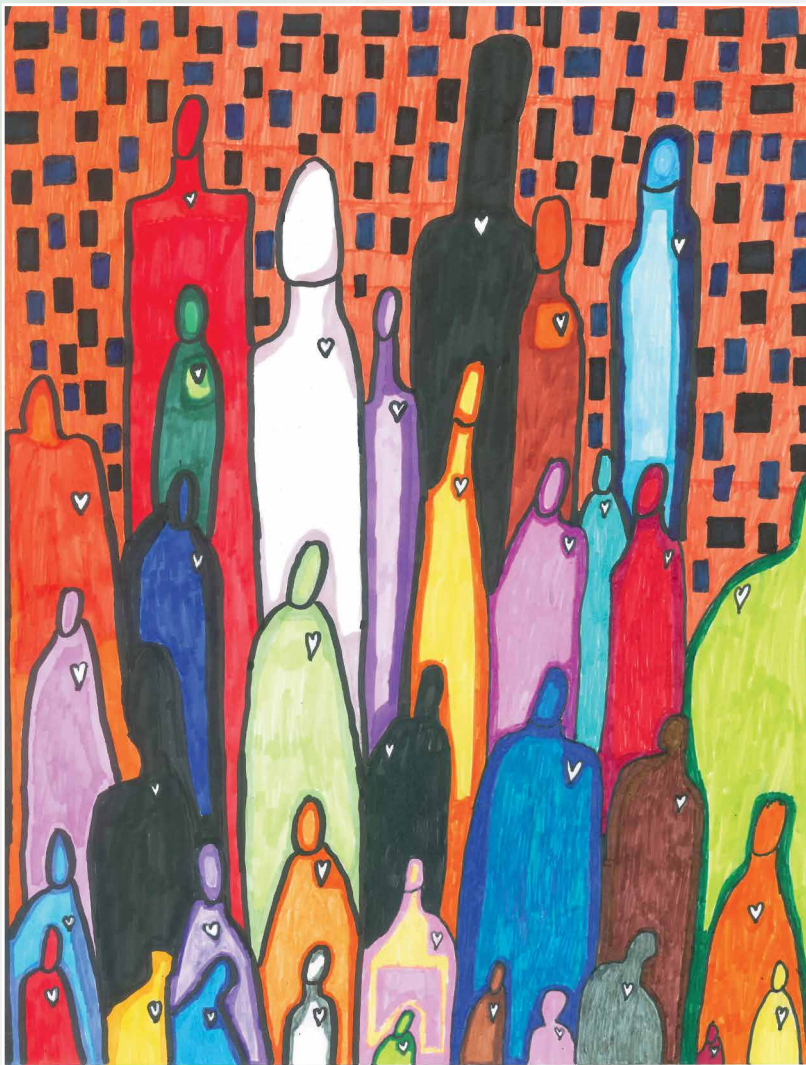
Opraštanje od mog dragog djeda bila je jedna od najtežih stvari u mom djetinjstvu. Taj trenutak zauvijek će ostati urezan u moje srce.

Djed nije bio star kad se razbolio i preminuo. Mama mi je objasnila da je jako bolestan. To me rastužilo. Mislila sam da će ozdraviti, ali nije. Prije nego što se razbolio, djed je bio veseo, pričao šale i za mene je uvijek imao vremena. Puno je radio i govorio mi da u životu trebam puno učiti, biti uporna i vrijedna.

Bolest je mog djeda mijenjala iz dana u dan. Nakon nekog vremena više nije mogao ustati iz kreveta i to me jako brinulo. Više se nije smijao, zbijao šale i nije se mogao igrati sa mnom. Odlučila sam svaki dan biti uz njega i njegov krevet. Šalila sam se s njim i nasmijavala ga, pričala mu priče kako je i on meni pričao kada sam bila tužna ili ljuta. Pomagala sam mami njegovati djeda koliko sam najviše mogla.

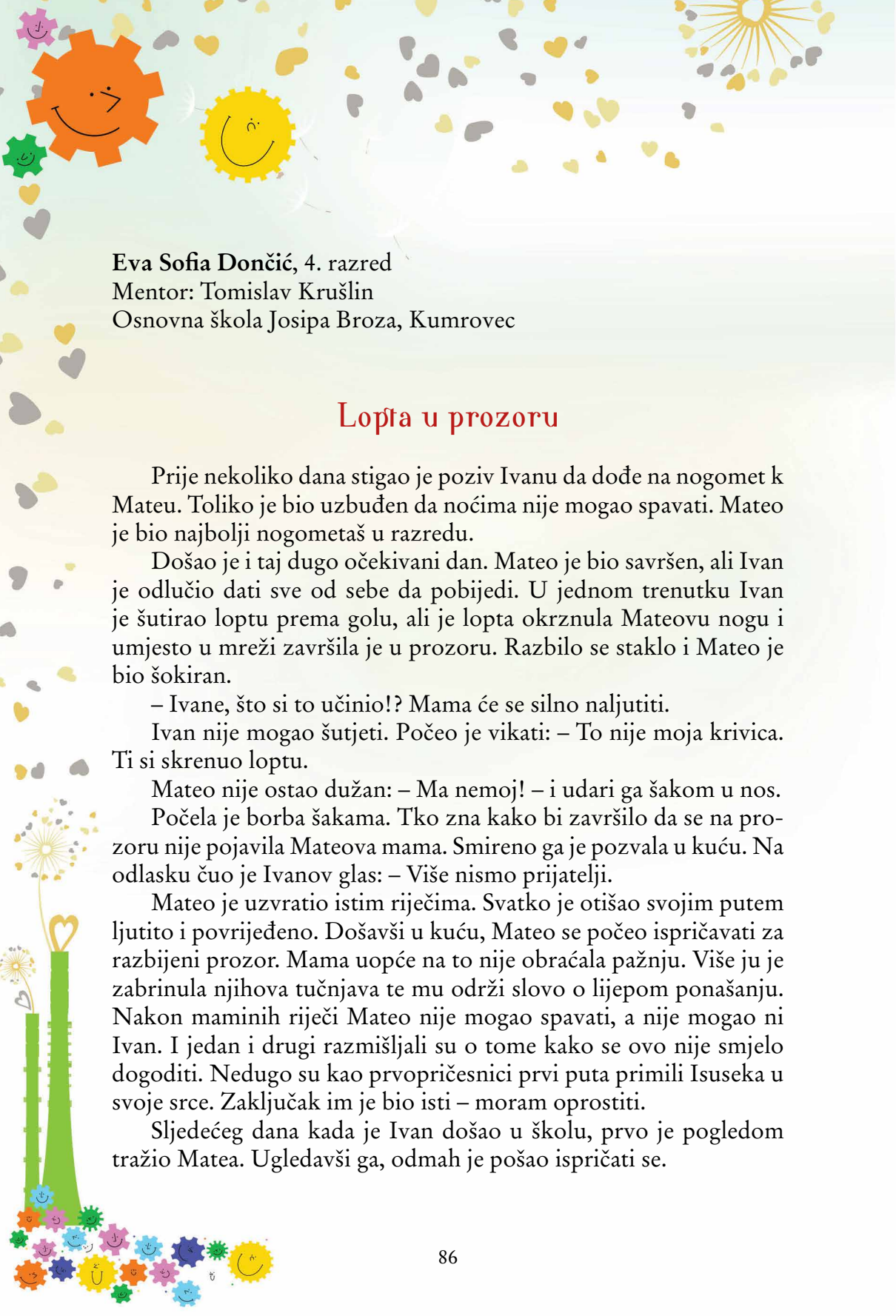
Jedne noći moj djed je zaspao i više se nije probudio. Te noći zaspao je i djelić mog srca. Puno sam plakala, ali baka i mama su me utješile govoreći mi da će me djed uvijek gledati s Neba i biti ponosan na mene. Još uvijek mi jako nedostaje njegova prisutnost, ali u mislima se šalim s njim svaki dan. Sjetim se kako je učio sa mnom matematiku i objašnjavao važnost hrvatskih riječi. Posebno mi nedostaju njegove ruke koje me grle ili pogled kojim bi mi poručio da me razumije.

Sad idem u četvrti razred. Učim puno novih pojmova, idem na dramsku grupu i volim glumiti. Ponekad dugo gledam kroz prozor u nebo i razmišljam što li moj djed radi gore, kako je i vidi li kakva sam djevojčica postala. Oprostim se s njim na kraju dana, ali ga drugi dan opet tražim u bijelom oblaku ili kapljici kiše.

Iva Hošnjak (7. r.), *Radosna srca*
Mentorica: Biserka Hudoletnjak
Osnovna škola Vinica

Eva Sofia Dončić, 4. razred
Mentor: Tomislav Krušlin
Osnovna škola Josipa Broza, Kumrovec

Lopta u prozoru

Prije nekoliko dana stigao je poziv Ivanu da dođe na nogomet k Mateu. Toliko je bio uzbuđen da noćima nije mogao spavati. Mateo je bio najbolji nogometaš u razredu.

Došao je i taj dugo očekivani dan. Mateo je bio savršen, ali Ivan je odlučio dati sve od sebe da pobijedi. U jednom trenutku Ivan je šutirao loptu prema голу, ali je lopta okrznula Mateovu nogu i umjesto u mreži završila je u prozoru. Razbilo se staklo i Mateo je bio šokiran.

– Ivane, što si to učinio!? Mama će se silno naljutiti.

Ivan nije mogao šutjeti. Počeo je vikati: – To nije moja krivica. Ti si skrenuo loptu.

Mateo nije ostao dužan: – Ma nemoj! – i udari ga šakom u nos.

Počela je borba šakama. Tko zna kako bi završilo da se na prozoru nije pojavila Mateova mama. Smireno ga je pozvala u kuću. Na odlasku čuo je Ivanov glas: – Više nismo prijatelji.

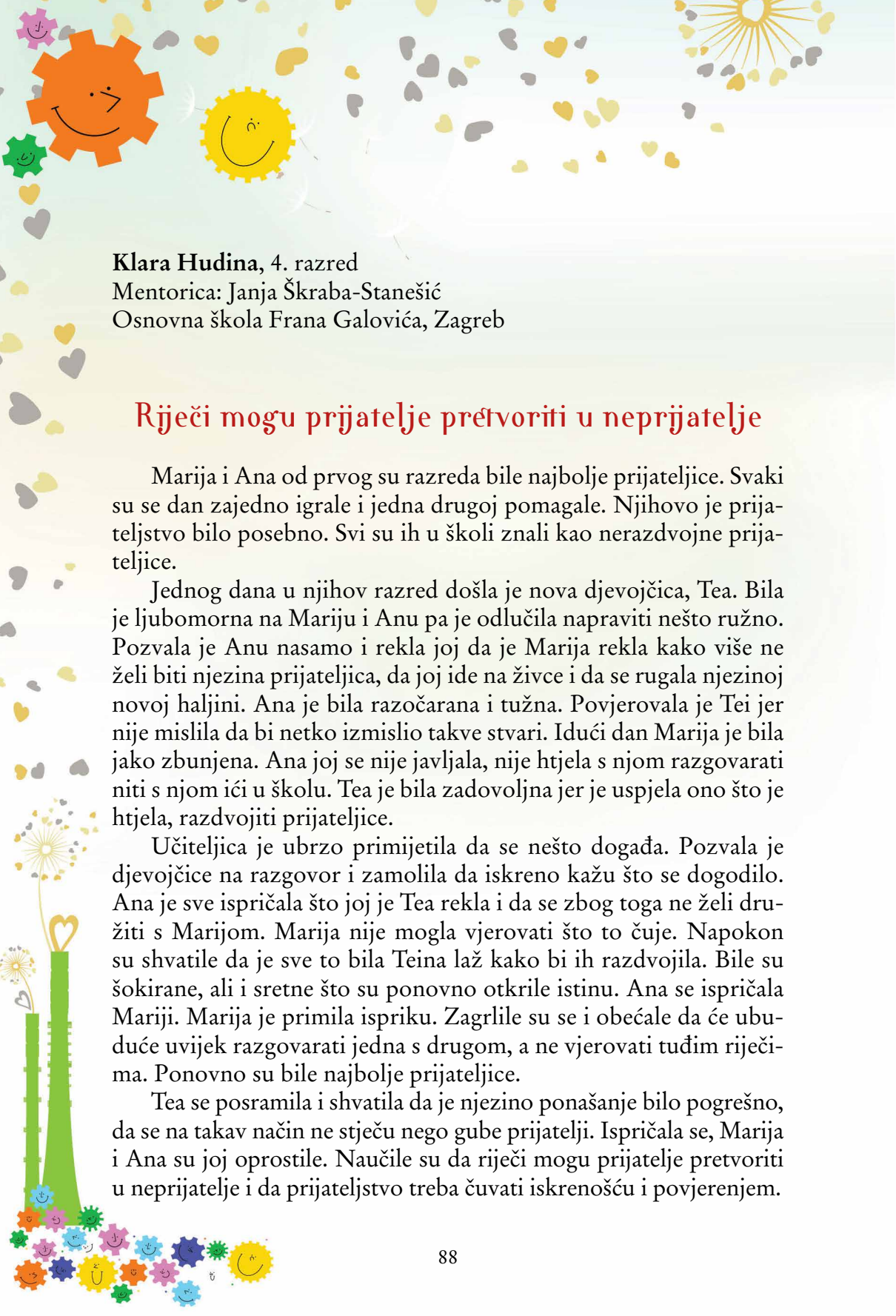
Mateo je uzvratio istim riječima. Svatko je otišao svojim putem ljutito i povrijeđeno. Došavši u kuću, Mateo se počeo ispričavati za razbijeni prozor. Mama uopće na to nije obraćala pažnju. Više ju je zabrinula njihova tučnjava te mu održi slovo o lijepom ponašanju. Nakon maminih riječi Mateo nije mogao spavati, a nije mogao ni Ivan. I jedan i drugi razmišljali su o tome kako se ovo nije smjelo dogoditi. Nedugo su kao prvopričesnici prvi puta primili Isuseka u svoje srce. Zaključak im je bio isti – moram oprostiti.

Sljedećeg dana kada je Ivan došao u školu, prvo je pogledom tražio Matea. Ugledavši ga, odmah je pošao ispričati se.

– Žao mi je što sam to rekao. Nisam smio reći nešto tako ružno. Mateo se nasmiješi i zagrlji ga te reče: – Nisam smio ni ja. Prvopričesnici se ne ponašaju tako.

Svaki put kad smo na ispovijedi, u kajanju obećavamo da nećemo više grijehiti. Ivan i Mateo su to na vrijeme shvatili te su se pomirili kao pravi prvopričesnici.

Klara Hudina, 4. razred
Mentorica: Janja Škraba-Stanešić
Osnovna škola Frana Galovića, Zagreb

Riječi mogu prijatelje pretvoriti u neprijatelje

Marija i Ana od prvog su razreda bile najbolje prijateljice. Svaki su se dan zajedno igrale i jedna drugoj pomagale. Njihovo je prijateljstvo bilo posebno. Svi su ih u školi znali kao nerazdvojne prijateljice.

Jednog dana u njihov razred došla je nova djevojčica, Tea. Bila je ljubomorna na Mariju i Anu pa je odlučila napraviti nešto ružno. Pozvala je Anu nasamo i rekla joj da je Marija rekla kako više ne želi biti njezina prijateljica, da joj ide na živce i da se rugala njezinoj novoj haljini. Ana je bila razočarana i tužna. Povjerovala je Tei jer nije mislila da bi netko izmislio takve stvari. Idući dan Marija je bila jako zbunjena. Ana joj se nije javljala, nije htjela s njom razgovarati niti s njom ići u školu. Tea je bila zadovoljna jer je uspjela ono što je htjela, razdvojiti prijateljice.

Učiteljica je ubrzo primijetila da se nešto događa. Pozvala je djevojčice na razgovor i zamolila da iskreno kažu što se dogodilo. Ana je sve ispričala što joj je Tea rekla i da se zbog toga ne želi družiti s Marijom. Marija nije mogla vjerovati što to čuje. Napokon su shvatile da je sve to bila Teina laž kako bi ih razdvojila. Bile su šokirane, ali i sretno što su ponovno otkrile istinu. Ana se ispričala Mariji. Marija je primila ispriku. Zagrlile su se i obećale da će ubuduće uvijek razgovarati jedna s drugom, a ne vjerovati tuđim riječima. Ponovno su bile najbolje prijateljice.

Tea se posramila i shvatila da je njezino ponašanje bilo pogrešno, da se na takav način ne stječu nego gube prijatelji. Ispričala se, Marija i Ana su joj oprostile. Naučile su da riječi mogu prijatelje pretvoriti u neprijatelje i da prijateljstvo treba čuvati iskrenošću i povjerenjem.

Maša Mihalec, 4. razred
Mentorica: Sanja Brkić
Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”, Koprivnica

Čarobna riječ

Kako je to nekome oprostiti? Tražiti oprost nije lako i ponekad je jako neugodno. E, a kako ja to znam? Duga je to priča. Ispričat ću vam.

Ni nama djeci nije uvijek lako. I mi imamo loše dane. Došao je red i na mene. Toga dana bila sam nervozna, gladna i umorna, a imala sam još puno obaveza. Škola, trening, sve se nakupilo! Htjela sam samo malo mira i opustiti se, ali nitko to kod kuće nije razumio. Ponajviše moj tata. Posvađali smo se. Jako. Baš sam se naljutila na njega. Vikala sam. Rekao mi je da se smirim, ali ga nisam slušala. Više nije htio razgovarati sa mnom. Ja sam se s tim složila. Ali već sljedeći sam se dan predomislila. No, tata me ignorirao. Htjela sam mu reći oprost, ali nisam. Ne znam zašto. Možda sam se bojala. Na kraju sam skupila hrabrost i rekla: – Oprosti.

Tata je odmah prihvatio ispriku. Zagrlio me bez razmišljanja. Rekao mi je da me voli najviše na svijetu. Shvatio je da svi imamo loše dane. U meni su se pomiješali osjećaji. Zašto je nekad tako teško reći oprost? A tako je ustvari lako. Riječi *oprosti*, *izvoli*, *hvala* i *molim* naučili smo još u vrtiću i ne izgovaramo ih baš često, a trebali bismo. Ipak su to čarobne riječi za čarobni svijet u kojemu svi živimo.

Natali Čulina, 5. razred
Mentorica: Marina Šimičev
Osnovna škola Šime Budinića, Zadar

Dječak koji je tražio Boga

U malom selu okruženom šumom i potokom živio je dječak Luka. Iako živi u prekrasnom selu, Luka se ne osjeća sretno. U školi ga maltretiraju učenici iz 5. e razreda.

– To me tako žvircira. – povjeravao se svom najboljem prijatelju.

Nakon nekog perioda prestali bi s ruganjem, ali nakon dva tjedna opet su nastavili.

– Imam deset godina i jako veliko pitanje: Gdje je Bog, zašto to dopušta? – jadao se Ivanu.

Pitao je svoju baku, svećenika i učiteljicu, ali svi su mu davali drukčije odgovore.

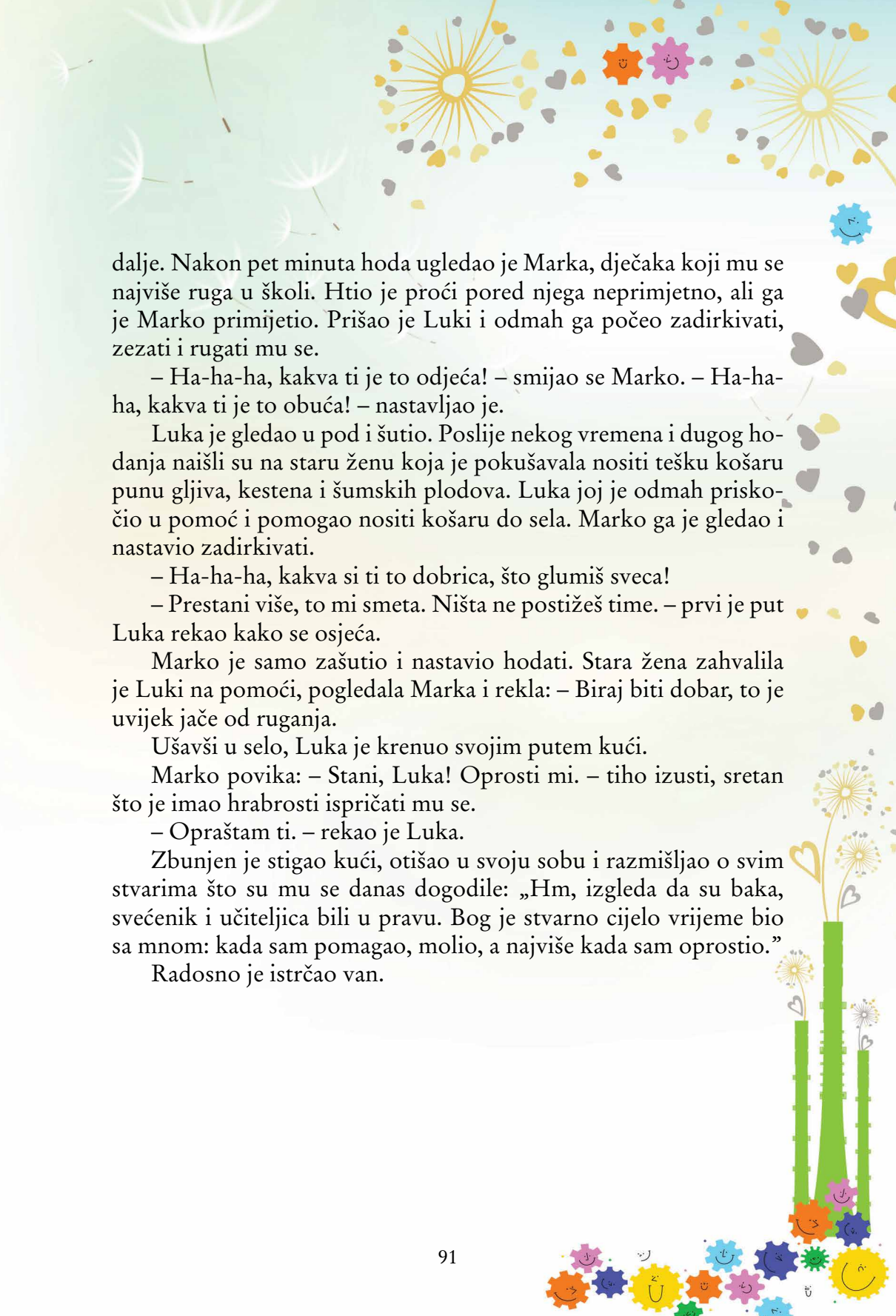
– Bog je u crkvi. – rekla bi baka.

– Bog je u tvom srcu. – rekao bi svećenik.

– Bog je u tebi i cijelo te vrijeme gleda. – rekla je učiteljica.

Luka nije znao što to znači.

Jednoga jutra odlučio je sam pronaći Boga. Probudio se u zoru, u pet sati i trideset minuta. Obukao je tamnozeleni komplet, zelenu kapu, kao i vojničke cipele kako bi se uklopio u prirodu. Uzeo je ruksak, zadnji komad pizze, bocu vode i krenuo u šumu. Hodao je dugo uz pjev ptica i šum lišća. No Bog se nije pojavio. Kad je sjeo kako bi se odmorio, ugledao je ježa koji je zapeo u najlonu. Luka je pažljivo prišao i oslobodio ga. Jež je pobjegao i nakratko se okrenuo kao da mu zahvaljuje. Naišao je na malu kapelicu. Zastao je, pogledao Blaženu Djevicu Mariju svojim tužnim očima i počeo se moliti. Nije znao koliko je vremena proveo u molitvi jer je razmišljao o svim stvarima što su ga mučile. Suznim očima krenuo je

dalje. Nakon pet minuta hoda ugledao je Marka, dječaka koji mu se najviše ruga u školi. Htio je proći pored njega neprimjetno, ali ga je Marko primijetio. Prišao je Luki i odmah ga počeo zadirkivati, zezati i rugati mu se.

– Ha-ha-ha, kakva ti je to odjeća! – smijao se Marko. – Ha-ha-ha, kakva ti je to obuća! – nastavljao je.

Luka je gledao u pod i šutio. Poslije nekog vremena i dugog hodanja naišli su na staru ženu koja je pokušavala nositi tešku košaru punu gljiva, kestena i šumskih plodova. Luka joj je odmah priskočio u pomoć i pomogao nositi košaru do sela. Marko ga je gledao i nastavio zadirkivati.

– Ha-ha-ha, kakva si ti to dobrica, što glumiš sveca!

– Prestani više, to mi smeta. Ništa ne postižeš time. – prvi je put Luka rekao kako se osjeća.

Marko je samo zašutio i nastavio hodati. Stara žena zahvalila je Luki na pomoći, pogledala Marka i rekla: – Biraj biti dobar, to je uvijek jače od ruganja.

Ušavši u selo, Luka je krenuo svojim putem kući.

Marko povika: – Stani, Luka! Oprosti mi. – tiho izusti, sretan što je imao hrabrosti ispričati mu se.

– Opraštam ti. – rekao je Luka.

Zbunjen je stigao kući, otišao u svoju sobu i razmišljao o svim stvarima što su mu se danas dogodile: „Hm, izgleda da su baka, svećenik i učiteljica bili u pravu. Bog je stvarno cijelo vrijeme bio sa mnom: kada sam pomagao, molio, a najviše kada sam oprostio.”

Radosno je istrčao van.

Nik Arnečić, 6. razred

Mentorica: Dubravka Tuđan

Osnovna škola Andrije Kačića Miošića, Donja Voća

3. nagrada

Kraljev oprost

Bilo jednom jedno kraljevstvo u kojem je bilo zabranjeno opraštati. Ljudi su se neprestano svađali, ali si nikad nisu smjeli oprostiti. Oprost se skupo plaćao, a svaka pomirba bila je zabranjena.

Kad je kralj Oprostimus V. uveo tu strogo zabranu, kraljevstvo se jako promijenilo. Svi njegovi podanici postali su sve ljući i skloniji sukobima. Dva brata, nekad nerazdvojna, toliko su se posvađala da bi, čim bi se vidjela, odmah počela vikati jedan na drugoga. Sukobili su se zbog trgovine – svaki je imao svoju ideju kako pokrenuti prodaju i što bi trebali nuditi, ali zbog siromaštva nisu imali novaca za ostvarenje svih planova. Umjesto dogovora, birali su svađu.

Posvađali su se i otac i sin. Sin se zaljubio u kćer očeva poznanika s kojim ovaj godinama nije razgovarao zbog davne svađe oko međe. Kad je otac doznao koga njegov sin voli, u naletu bijesa izbacio ga je iz kuće.

Ni prijateljstva nisu bila sigurna od sukoba. Dvije najbolje prijateljice posvađale su se zbog sina jednoga bogataša. Obje su se zaljubile do ušiju i svaka je željela postati njegova žena. Njihovi susreti pretvarali su se u pravu halabuku: vikale su, čupale su se za kosu i govorile jedna drugoj grozote. Nitko ih nije mogao smiriti.

Kraljica Minea jedina je pokušala potajno vratiti oprost. Bila je duboko tužna jer su se obitelji raspadale, duga prijateljstva pucala pred njezinim očima. Kada je kralj saznao za njezine pokušaje, prognao ju je iz kraljevstva. Nesretna kraljica otišla je u daleku Oprostizemlju gdje su se ljudi ponekad posvađali, ali su znali priznati pogrešku i pružiti ruku pomirenja.

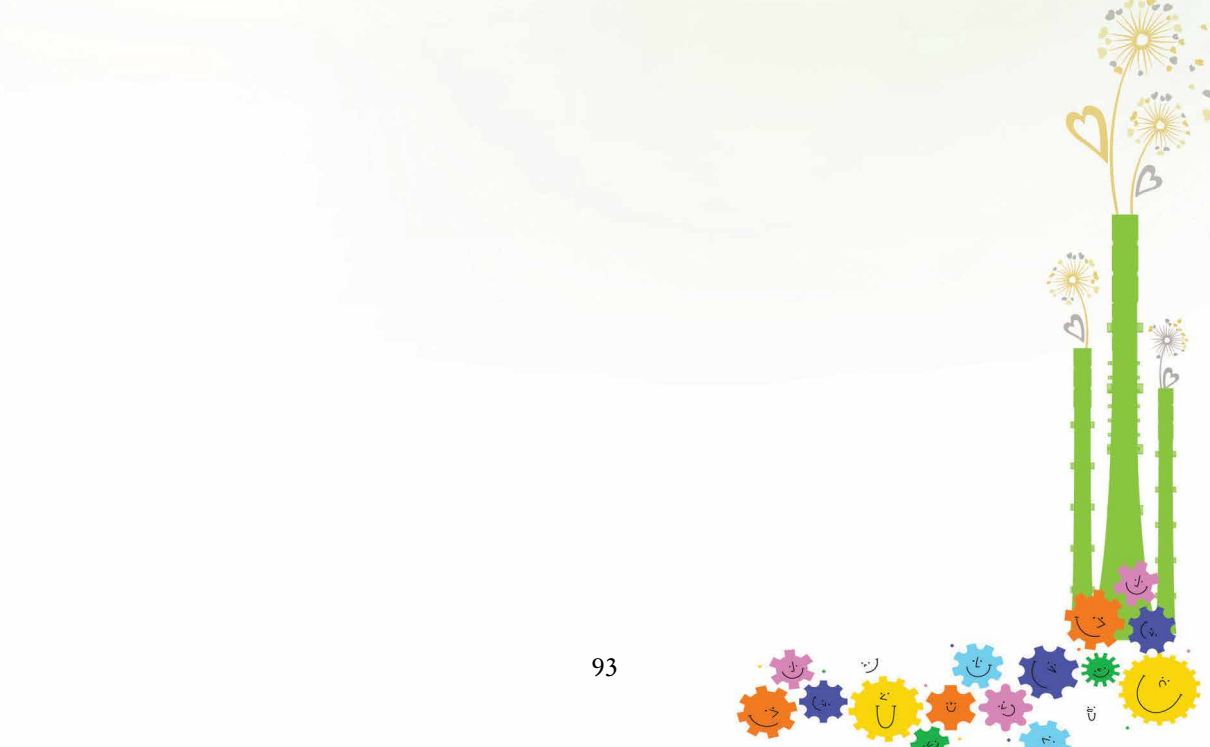

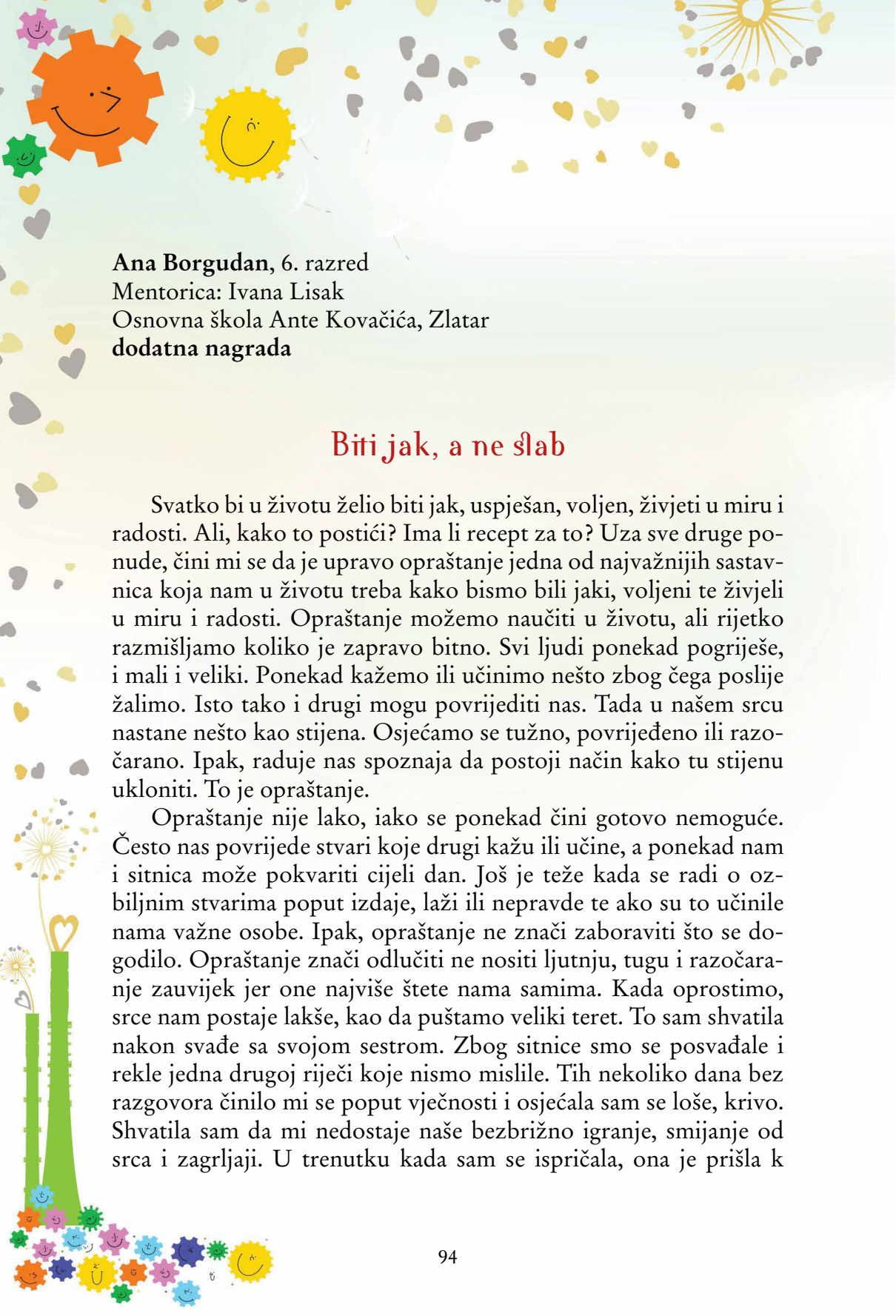
U toj mirnoj zemlji poželjela je da isto razumijevanje i ljubav zavlada i u njezinu kraljevstvu. Odlučila se vratiti i pokušati urazumiti kralja. U međuvremenu kralj se osjećao izdano i ljuto, ali kako je vrijeme prolazilo, preplavili su ga tuga i usamljenost. Iako je znao da mu nedostaje kraljica, nije želio popustiti jer se bojavao da će izgledati kao slabić.

Kraljica je bila tužna jer ga dugo nije vidjela. Odlučila se potajno ušuljati u kraljevstvo, no stražari su je odmah prepoznali i zatočili. Zatvorili su je u kraljevsku tamnicu. Kad je kralj saznao da su utamničili kraljicu, zapovjedio je da ju odmah oslobode.

Tada je kralj prvi put oprostio i u istom trenutku osjetio ogromno olakšanje u srcu. Ukinuo je zabranu i zapovjedio da je međusobno opraštanje poželjno i nužno jer svijet može biti bolje mjesto samo ako ljudi znaju popustiti i prihvatiti jedni druge.

Braća su se tada dogovorila da će svoje ideje ostvariti jednu po jednu. Otac je shvatio da je sinova sreća važnija od stare svađe sa susjedom, a prijateljice su shvatile da ih bogatašev sin ne voli i da je njihovo prijateljstvo vrijednije od prepirki.

Ana Borgudan, 6. razred
Mentorica: Ivana Lisak
Osnovna škola Ante Kovačića, Zlatar
dodatna nagrada

Biti jak, a ne slab

Svatko bi u životu želio biti jak, uspješan, voljen, živjeti u miru i radosti. Ali, kako to postići? Ima li recept za to? Uza sve druge ponude, čini mi se da je upravo opraštanje jedna od najvažnijih sastavnica koja nam u životu treba kako bismo bili jaki, voljeni te živjeli u miru i radosti. Opraštanje možemo naučiti u životu, ali rijetko razmišljamo koliko je zapravo bitno. Svi ljudi ponekad pogriješe, i mali i veliki. Ponekad kažemo ili učinimo nešto zbog čega poslije žalimo. Isto tako i drugi mogu povrijediti nas. Tada u našem srcu nastane nešto kao stijena. Osjećamo se tužno, povrijeđeno ili razočarano. Ipak, raduje nas spoznaja da postoji način kako tu stijenu ukloniti. To je opraštanje.

Opraštanje nije lako, iako se ponekad čini gotovo nemoguće. Često nas povrijede stvari koje drugi kažu ili učine, a ponekad nam i sitnica može pokvariti cijeli dan. Još je teže kada se radi o ozbiljnim stvarima poput izdaje, laži ili nepravde te ako su to učinile nama važne osobe. Ipak, opraštanje ne znači zaboraviti što se dogodilo. Opraštanje znači odlučiti ne nositi ljutnju, tugu i razočaranje zauvijek jer one najviše štete nama samima. Kada oprostimo, srce nam postaje lakše, kao da puštamo veliki teret. To sam shvatila nakon svađe sa svojom sestrom. Zbog sitnice smo se posvađale i rekle jedna drugoj riječi koje nismo mislile. Tih nekoliko dana bez razgovora činilo mi se poput vječnosti i osjećala sam se loše, krivo. Shvatila sam da mi nedostaje naše bezbrižno igranje, smijanje od srca i zagrljaji. U trenutku kada sam se ispričala, ona je prišla k

meni, zagrlila me svom svojom snagom i rekla točno to što sam i ja htjela: – Oprosti!

Tada sam osjetila da mi je pao teret sa srca. Srećom, sve se otada vratilo na staro i opet postalo normalno i bezbrižno. Shvatila sam da opraštanje ne znači biti slab, već biti jak. Toga dana naučila sam da opraštanje nije samo važno za druge, već i za nas same. Kada opraštamo, oslobađamo svoje misli i osjećaje od ljutnje, tuge i razočaranja. Opraštanje nas uči dobroti, razumijevanju i strpljenju. Uči nas da i mi griješimo te da i nama treba oprost, baš kao što i drugima treba naš. Kad oprostimo drugima, učimo se i kako oprostiti sebi. A to je možda najteže, ali i najvažnije.

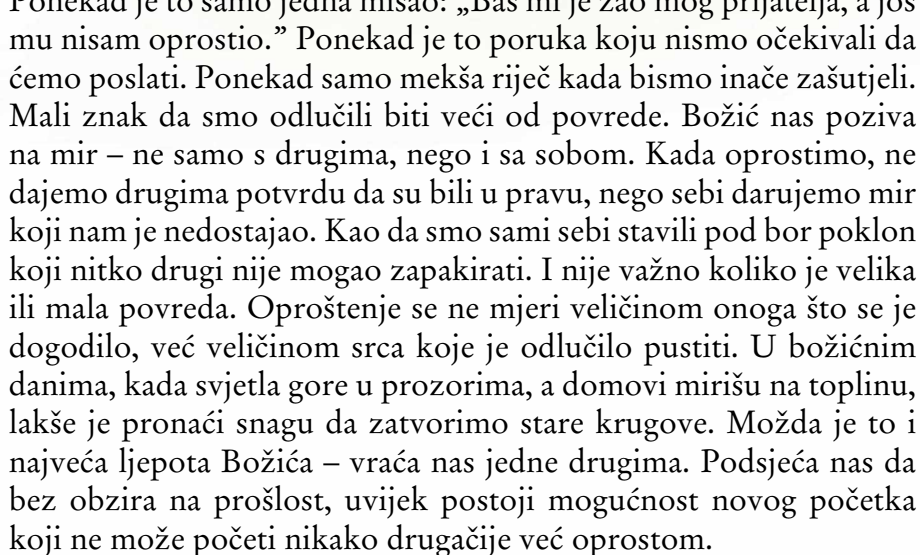
Opraštanje je dar koji možemo dati drugima, ali i sebi. Ono nam vraća mir, čini naše srce mekšim i omogućuje nam da krenemo dalje bez tereta. Kada bi ljudi češće opraštali, svijet bi bio topliji i sretniji. Zato želim učiti i druge da je opraštanje način sklapanja mira jer tamo gdje ima mira, ima i ljubavi, a tamo gdje ima ljubavi, tamo je najljepše.

Luka Romić, 6. razred
Mentorica: Iva Lilić-Pekas
Osnovna škola Privlaka

Božićni oprost

Božićno vrijeme u nama budi nešto mekše, toplije i iskrenije. Kao da se svijet na trenutak smiri, a ljudi stanu i pogledaju jedni druge malo pažljivije. Upravo u tim trenutcima tišine i svjetlosti oprostjenje postaje lakše, bliže, prirodnije. Kao da nas sama atmosfera Božića poziva da oprostimo bližnjima ono loše učinjeno. Opraštati drugima u božićno vrijeme ne znači zaboraviti sve što se dogodilo, nego dopustiti da srce prodiše. Božić nas podsjeća da svatko nosi svoje brige, svoje slabosti i svoje borbe. I kada to shvatimo, u nama se otvara prostor za razumijevanje, a uz razumijevanje dolazi i oprost.

Oprost koji se rodi u ovo vrijeme, nerijetko je tih i skroman. Ponekad je to samo jedna misao: „Baš mi je žao mog prijatelja, a još mu nisam oprostio.” Ponekad je to poruka koju nismo očekivali da ćemo poslati. Ponekad samo mekša riječ kada bismo inače zašutjeli. Mali znak da smo odlučili biti veći od povrede. Božić nas poziva na mir – ne samo s drugima, nego i sa sobom. Kada oprostimo, ne dajemo drugima potvrdu da su bili u pravu, nego sebi darujemo mir koji nam je nedostajao. Kao da smo sami sebi stavili pod bor poklon koji nitko drugi nije mogao zapakirati. I nije važno koliko je velika ili mala povreda. Oproštenje se ne mjeri veličinom onoga što se je dogodilo, već veličinom srca koje je odlučilo pustiti. U božićnim danima, kada svjetla gore u prozorima, a domovi mirišu na toplinu, lakše je pronaći snagu da zatvorimo stare krugove. Možda je to i najveća ljepota Božića – vraća nas jedne drugima. Podsjeća nas da bez obzira na prošlost, uvijek postoji mogućnost novog početka koji ne može početi nikako drugačije već oprostom.

I zato je, dok božićne pjesme tiho ispunjaju dom, dobro u sebi izgovoriti: „Opraštam.” Zbog mira koji želimo nositi u novoj godini, zbog lakšeg koraka i otvorenijeg srca. Oprostiti u božićno vrijeme znači darovati svjetlo – sebi i drugima, znači darovati ljubav Božju, darovati Isusa.

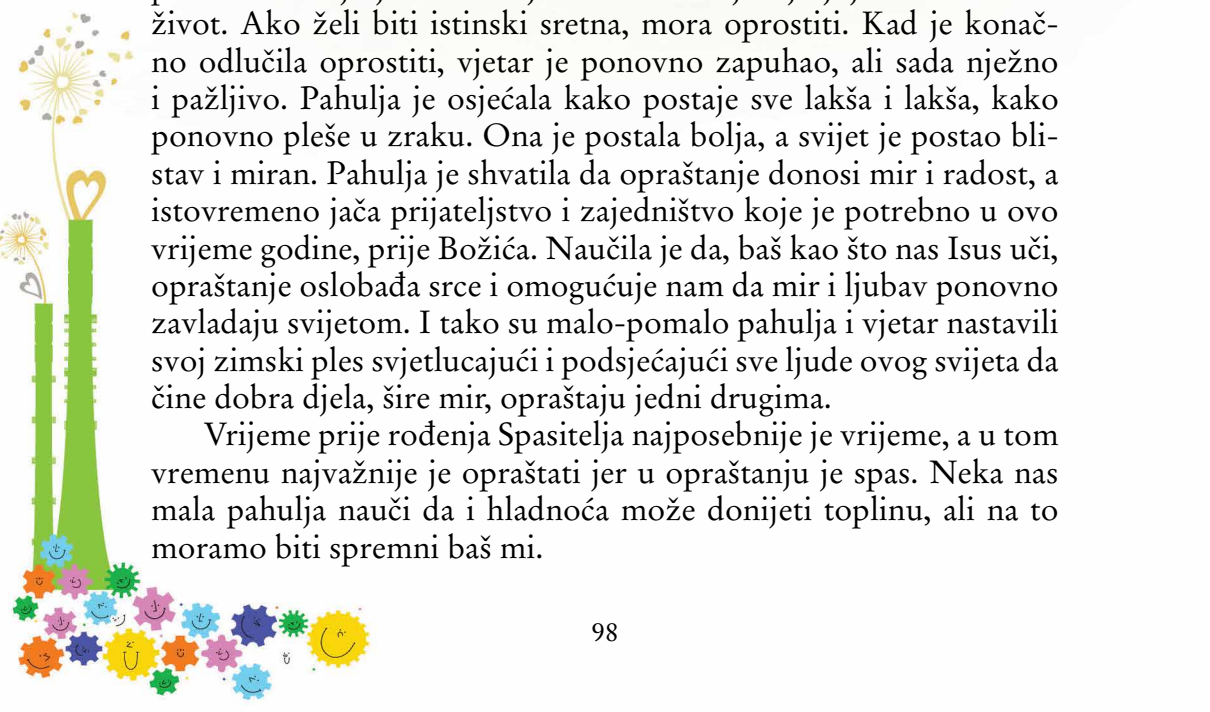

Renata Jurak, 7. razred
Mentorica: Maja Preglej
Osnovna škola Đure Prejca, Desinić

Baš lakša pahulja...

Jednoga zimskog hladnog jutra, dok se tek nazirao sunčani predivni zlatni sjaj iza ugla, mala snježna pahulja polako je padala s neba.

Vesela i svjetlucava, spremala se smjestiti na bijeli snježni pokrivač. No, počeo je puhati vjetar. Ne bilo kakav vjetar, nego onaj snažan i nepredvidiv. Pahulja je samo odjednom odletjela daleko od mjesta na koje je htjela pasti. Ljutila se i osjećala izgubljeno. Pitala se: „Zašto me vodiš tamo kamo ne želim ići? Zašto se to meni događa?“ Nakon dugog promišljanja zaključila je da vjetar možda ipak nije imao loše namjere. On joj je možda samo htio pomoći da vidi svijet u svoj njegovoj ljepoti.

Dani su prolazili, a pahulja je ležala na hladnom tlu, tužna i usamljena. Svijet oko nje nije postojao, a njeno srce polako se raspadalo. Pahulja je shvatila jednu stvar – ljutnja joj samo otežava život. Ako želi biti istinski sretna, mora oprostiti. Kad je konačno odlučila oprostiti, vjetar je ponovno zapuhao, ali sada nježno i pažljivo. Pahulja je osjećala kako postaje sve lakša i lakša, kako ponovno pleše u zraku. Ona je postala bolja, a svijet je postao blistav i miran. Pahulja je shvatila da opraštanje donosi mir i radost, a istovremeno jača prijateljstvo i zajedništvo koje je potrebno u ovo vrijeme godine, prije Božića. Naučila je da, baš kao što nas Isus uči, opraštanje oslobađa srce i omogućuje nam da mir i ljubav ponovno zavladaju svijetom. I tako su malo-pomalo pahulja i vjetar nastavili svoj zimski ples svjetlucajući i podsjećajući sve ljude ovog svijeta da čine dobra djela, šire mir, opraštaju jedni drugima.

Vrijeme prije rođenja Spasitelja najposebnije je vrijeme, a u tom vremenu najvažnije je opraštati jer u opraštanju je spas. Neka nas mala pahulja nauči da i hladnoća može donijeti toplinu, ali na to moramo biti spremni baš mi.

Kiara Ljubičić Ademi (4. r.), *Ruke koje popuštaju*
Mentorica: Vesnica Mlinarić
Osnovna škola „Braća Radić”, Koprivnica

Marta Kružičević, 7. razred
Mentorica: Darija Mladin
Osnovna škola „Jesenice”, Dugi Rat

Križ naroda zvanog Hrvati

Križ je ono što je čuvalo moj narod hrvatski, ono što ih je tješilo. Ljubav prema Bogu iskazivali su i u logorima. Iako gladni, od kruha su izrađivali krunice. Kad bi ih pronašli, njihovi zatvorski čuvari Srbi bacali su te krunice i tjelesno kažnjavali one koje su ih radili. Naši nisu odustajali. Krunice su iznova radili od mokrog kruha. Često su ostajali gladni zbog desetica krunice.

Kad bi Srbi našli te krunice od mokrog kruha, iznova bi tukli naše Hrvate, naše branitelje. Oni bi svejedno nastavljali i molitva krunice nakon nekog vremena bila je uslišana.

Pustili su ih na slobodu. Ipak, rat nije izišao tako lako iz njihovih misli. One su se često vraćale ratu. Velika većina naših branitelja uvijek je imala križ uza se, molili su dan i noć, pa i nakon toliko godina od nemilih događaja.

Hrvatska je pobijedila u svom obrambenom ratu. Hrvate je pratio Duh Sveti, a u našim braniteljima je bio duh ratnika. Najviše je pomogao križ i krunica, pa i ona od kruha. Prevelika je ljudska vjera, a još veća Božja ljubav.

Lena Horvat (2. r.), *Ruke oprosta*
Mentorica: Ljiljana Rinkovec
Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

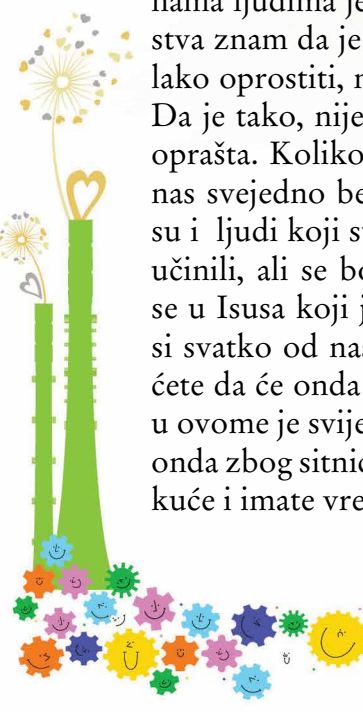

Mislav Petener, 7. razred
Mentorica: Dijana Požgaj
Osnovna škola Vugrovec-Kašina

Dočekajmo Božić čistoga srca

Uskoro nam dolazi Božić, i ovo je vrijeme idealna prilika da oprostimo svima koji su nam učinili nešto nažao, kako bismo sretni i bez imalo zamjerki u srcu dočekali Božić.

Puno puta u životu lakše je mrziti ili biti ljut nego oprostiti. Na taj način nekada pokušavamo opravdati neki svoj neuspjeh ili sebi samom pokušati zatajiti da smo zapravo mi ti koji smo pogriješili. No trebamo se zapitati vodi li to ikamo u životu. Mnoga prijateljstva i brakovi propadaju na taj način. Ljudi odbijaju oprostiti jedni drugima, ispričati se, porazgovarati i čuti tuđu stranu priče. Promislite kakve su ljudi sve grozote učinili, a Bog im je oprostio. Sjetite se što su ljudi učinili Isusu, a on je na smrti Boga tražio da im oprost, a nama ljudima je teško oprostiti i najmanju sitnicu. Iz vlastita iskustva znam da je nekad lakše biti ljut nego oprostiti. Puno puta nije lako oprostiti, no treba pokušati. Što bi bilo da Bog nije opraštao? Da je tako, nijedan čovjek ne bi dospio u raj, ali Bog je milostiv i oprašta. Koliko grijeha svaki čovjek počini u jednom danu, a Bog nas svejedno bezgranično ljubi. Zato pokušajmo i mi tako. Često su i ljudi koji su nam nešto loše učinili, požalili zbog onoga što su učinili, ali se boje tražiti oprost. Zato, oprostimo im. Ugledajmo se u Isusa koji je oprostio onima koji su ga osudili na smrt. Neka si svatko od nas zada zadatak da do Božića oprost svima i vidjet ćete da će onda i drugi oprostiti vama. Osvrnite se malo oko sebe, u ovome je svijetu ionako već previše mržnje i ratova. Nema smisla onda zbog sitnica dodavati novu mržnju na ovaj svijet. Kada ste kod kuće i imate vremena, prelistajte *Bibliju* i naći ćete puno primjera o

opraštanju: o Josipu Egipatskom i njegovoj braći, o Isusu na križu, sinu koji je uzeo svoj dio bogatstva i pobjegao, i još mnoge druge. Vidjet ćete da je sve krenulo nabolje kad su ljudi odlučili oprostiti i ispričati se. Nedavno smo čitali lektiru koja se zove *Divlji konj* i morali smo pronaći mudre izreke i pojasniti ih. Bila je jedna izreka koja se savršeno uklapa u ovaj trenutak. Pisalo je: „Gospodar nije mogao voljeti konja koji je mrzio drugog konja.” U prenesenom značenju gospodar je bio Bog, a konji su ljudi i ta izreka nam želi poručiti da smo svi mi Božja djeca i sve nas jednako voli, i kao što je majka tužna i ljuta kada joj se djeca svađaju, tako je i Bog tužan kada vidi kako se mi – njegova djeca svađamo. Isto tako u molitvi *Oče naš* piše: „Otpusti nam grijehе naše kako i mi otpuštamo dužnicima našim.”

Uskoro nam dolazi Božić i zato se potrudimo opraštati. Neka vam je blagoslovljen Božić i nova godina.

Ivan Prebeg, 7. razred
Mentorica: Manuela Valenčić
Osnovna škola Ivana Gorana Kovačića, Vrbovsko

Blizina Boga u tišini duše

Ulazim u crkvu i stanem pokraj ispovjedaonice. Tišina me obavlja poput mekog plašta, a jedino što čujem lagano je šuštanje svijeća koje gore pred oltarom. Čekam svećenika, a dok stojim tamo, osjećam kako se u meni miješaju strah, nemir i neka tanka nit nade.

Na zidu pored ispovjedaonice ovješena je veliki križ. Lagano dižem pogled prema njemu, a Isus kao da me promatra blagim, strpljivim pogledom. Kao da Njegove oči govore: „Nisi sam, dođi, vjerujem u tebe.“ Strah me obuzima, a srce mi počinje ubrzano lupati, kao da želi iskočiti iz prsa i pobjeći od svega što me pritišće. Stojim tu i razmišljam o svojim grijesima: o ružnim riječima koje sam izgovorio, o mislima koje su me vodile na pogrešan put i mojim djelima kojima sam povrijedio one koje najviše volim. Stidim se, osjećam kako mi obrazi lagano gore, a u sebi shvaćam da moje srce nije čisto... da je ranjeno, ali i da čezne za ozdravljenjem. Pred svećenikom Bogu povjeravam sve svoje slabosti i kajem se zbog njih. U tim trenucima kao da skidam masku i ostajem potpuno ogoljen, iskren. Svećenik podiže ruku i govori: „Odrješujem te od grijeha tvojih...“ Te riječi padaju na moje srce poput toplog ljetnog kišnog kapka – nježno, ali snažno. U tom trenutku osjećam da me Bog doista čuje, razumije i prihvaća.

On mi oprašta, skida s mene teret koji sam dugo nosio i daje mi novu priliku da budem jači, bolji i da ostanem na Njegovu putu ljubavi i praštanja. Osjećam kao da mi je dah postao lakši, a u grudima se polako rađa mir. Bogu sam dao obećanje da ću se popraviti, da ću se truditi biti čovjek kakvog želi vidjeti uz sebe. Bog je milosrdan,

prašta i ima ljubavi za sve nas. I tada se pitam: ima li i u mome srcu dovoljno ljubavi i snage da i ja naučim praštati onima koji su mene povrijedili? Da pružim ruku pomirenja, iako je lakše okrenuti leđa?

Znam da oprost nije slabost, nego hrabrost. Vjerujem da ću, uz Boga koji me vodi, s vremenom naučiti oprostiti. On će mi dati snage, mudrosti i mir u srcu. A kada oprostim, možda ću i sam postati malo sličniji Njemu – onome koji oprost nikada ne uskraćuje.

Ana Barta, 8. razred
Mentor: Kristijan Herceg
II. osnovna škola Varaždin

Grjeh

Luka je dječak koji se često svađa sa svojim roditeljima, a i ljudima u svojoj okolini. Jednog dana u školi, na trećem satu u učionici geografije učenici 8. b pisali su test. Učiteljica je ušla u razred i izvadila testove. Prošla je kroz pitanja u testu i počela ih dijeliti učenicima. Pola razreda imalo je *puškice*, uključujući Luku i njegove najbolje prijatelje, Ivana, Stjepana i Lovru.

Luka je počeo pisati i sve je bilo u redu, znao je svaki odgovor, a i *puškice* su mu mnogo pomogle, ali... onda je došao do drugog dijela testa... Počeo je paničariti. Njegovi roditelji očekivali su barem trojku iz oba dijela, a on nije znao ništa na drugom dijelu. Pokušao se snaći među *puškicama*, ali u panici nije mogao pronaći i ispao mu je papirić. Lovro je to ugledao. On je podla osoba, čak ljubomorna, i ponekad ne shvaća koliko njegovi postupci povrijede druge te on za sebe misli da je smiješan. Lovro digne ruku.

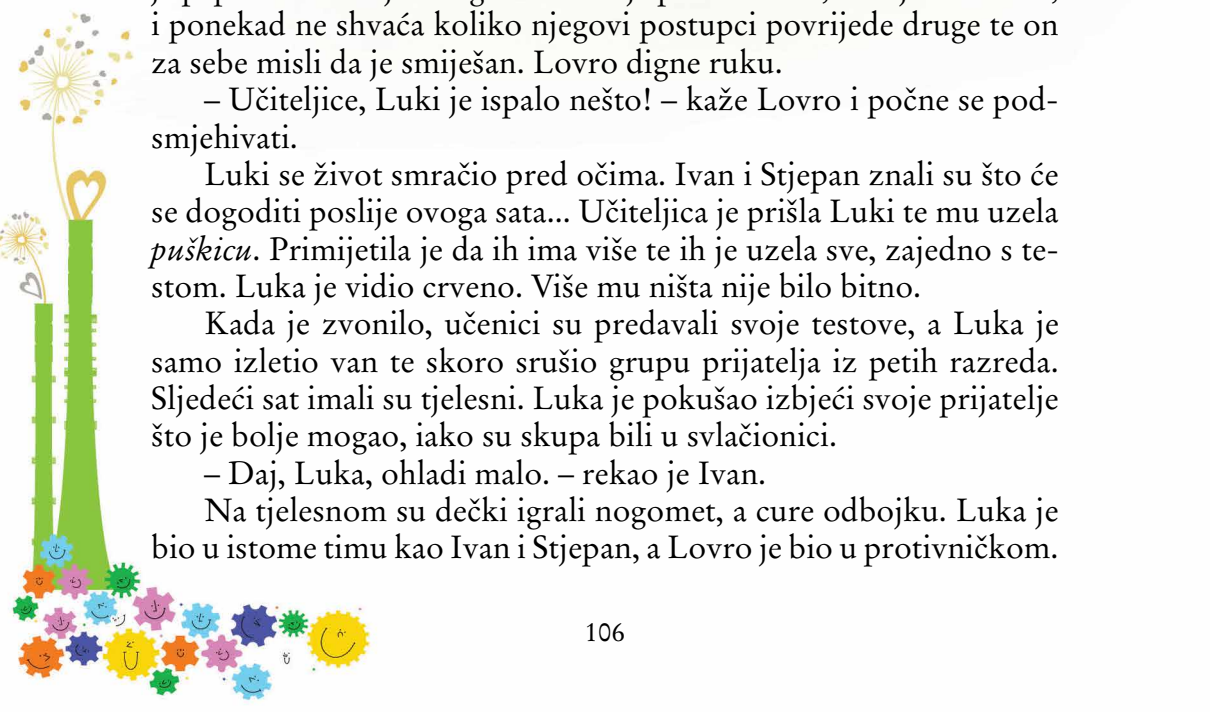
– Učiteljice, Luki je ispalo nešto! – kaže Lovro i počne se podsmjehivati.

Luki se život smračio pred očima. Ivan i Stjepan znali su što će se dogoditi poslije ovoga sata... Učiteljica je prišla Luki te mu uzela *puškicu*. Primijetila je da ih ima više te ih je uzela sve, zajedno s testom. Luka je vidio crveno. Više mu ništa nije bilo bitno.

Kada je zvonilo, učenici su predavali svoje testove, a Luka je samo izletio van te skoro srušio grupu prijatelja iz petih razreda. Sljedeći sat imali su tjelesni. Luka je pokušao izbjeći svoje prijatelje što je bolje mogao, iako su skupa bili u svlačionici.

– Daj, Luka, ohladi malo. – rekao je Ivan.

Na tjelesnom su dečki igrali nogomet, a cure odbojku. Luka je bio u istome timu kao Ivan i Stjepan, a Lovro je bio u protivničkom.

Lovro i Luka nikad se nisu isticali po svojim vještinama u nogometu, ali Stjepan je druga priča. On je izvrstan u nogometu i sportovima općenito te često izostaje s nastave zbog natjecanja. Uspio je doći na europsko natjecanje u nogometu te ga mnogi treneri hvale. Stjepan je uspio uzeti loptu i dodao je Luki. Lovro je odmah krenuo na Luku kako bi uzeo loptu. Luka je tada gurnuo Lovru. Kako je Lovro padao, noga mu se poskliznula i zapela za Lukinu nogu. Luka je pao zajedno s Lovrom. Učitelj tjelesnog brzo je došao do njih da provjeri jesu li dobro.

– Sjednite na tribine. – rekao je učitelj.

Dečki su sjeli što su dalje mogli jedan od drugoga. Luka je ugaunuo gležanj, a Lovro je natukao mišić na nozi. To nije ništa novo za njih. Takve ozljede događaju im se više puta mjesečno.

Ostatak dana bio je pun neugodnosti. Napetost između njih dvojice bila je toliko velika da se mogla rezati nožem. Nakon mnogo patnje i krivih pogleda zvonilo je i posljednje zvono. Luka je odlučio sam otići kući. Dečki nisu ni primijetili da ga nema koliko se brzo spremio i otišao.

Kad je stigao kući, bacio je torbu i legao licem u jastuk. Pokušao je ne misliti ni na što, ali slike događaja toga dana stalno su mu se vraćale. Lovrina izdaja, učiteljičin razočarani pogled, Ivanov uzdah, Stjepanova zabrinutost. U grudima ga je boljelo. Čuo je kucanje na vratima svoje sobe. Bila je to njegova mama.

– Luka, je li sve u redu? Došao si ranije?

Nije odgovorio. Nekoliko sati kasnije čuo je otvaranje vrata. Otac se vratio ranije s posla. Luka je odmah znao što slijedi. Vrata njegove sobe lagano su se otvorila.

– Luka... učiteljica nam je poslala poruku. – rekao je otac smireno, ali ozbiljno.

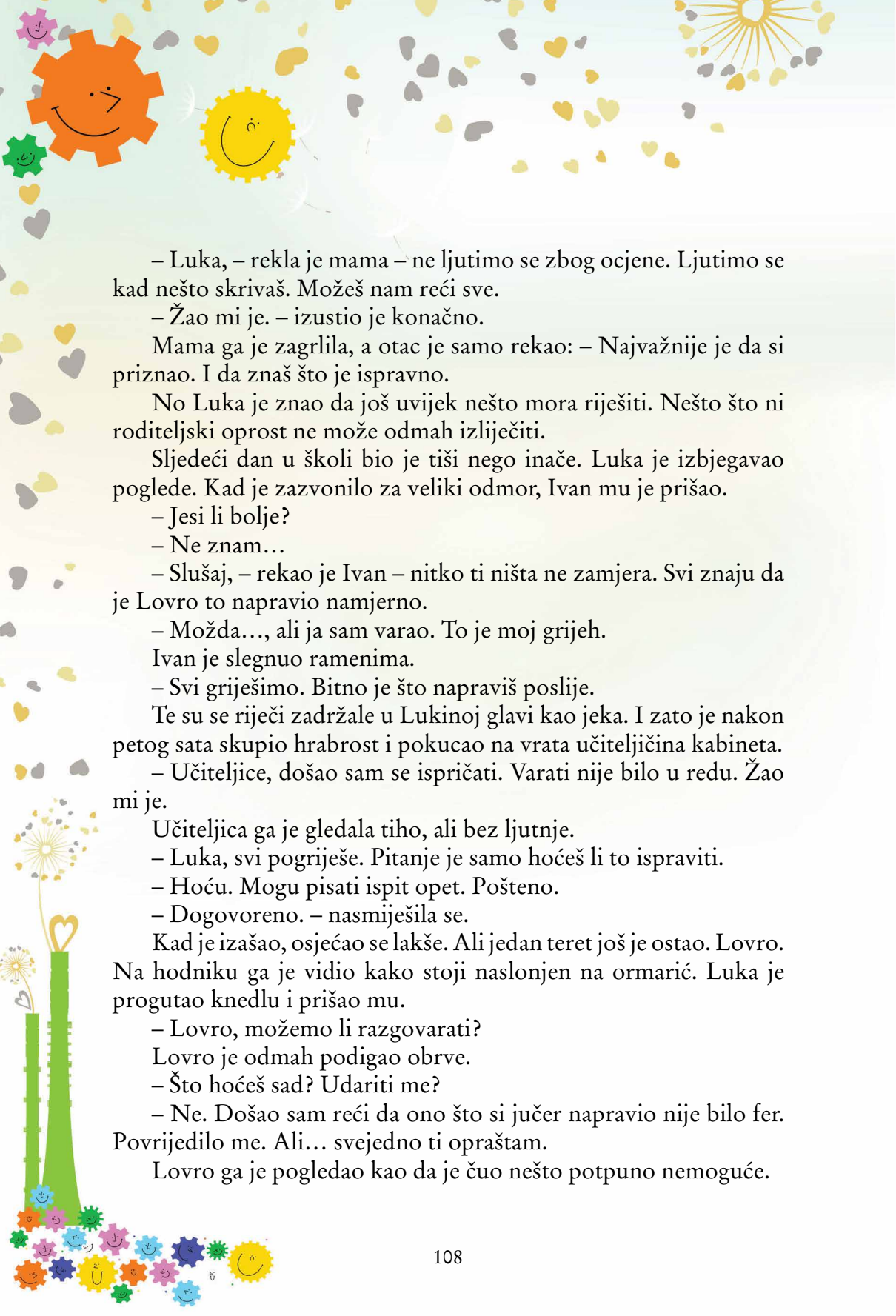
Luka je šutio.

– Rekla je da si varao na testu.

– Ja... jesam. – šapnuo je napokon. – Ali... htio sam da budete ponosni.

Roditelji su sjeli do njega. Nije bilo vike. Samo tiha, teška briga.

– Luka, – rekla je mama – ne ljutimo se zbog ocjene. Ljutimo se kad nešto skrivaš. Možeš nam reći sve.

– Žao mi je. – izustio je konačno.

Mama ga je zagrlila, a otac je samo rekao: – Najvažnije je da si priznao. I da znaš što je ispravno.

No Luka je znao da još uvijek nešto mora riješiti. Nešto što ni roditeljski oprost ne može odmah izliječiti.

Sljedeći dan u školi bio je tiši nego inače. Luka je izbjegavao poglede. Kad je zazvonilo za veliki odmor, Ivan mu je prišao.

– Jesi li bolje?

– Ne znam...

– Slušaj, – rekao je Ivan – nitko ti ništa ne zamjera. Svi znaju da je Lovro to napravio namjerno.

– Možda..., ali ja sam varao. To je moj grijeh.

Ivan je slegnuo ramenima.

– Svi griješimo. Bitno je što napraviš poslije.

Te su se riječi zadržale u Lukinoj glavi kao jeka. I zato je nakon petog sata skupio hrabrost i pokucao na vrata učiteljčina kabineta.

– Učiteljnice, došao sam se ispričati. Varati nije bilo u redu. Žao mi je.

Učiteljica ga je gledala tiho, ali bez ljutnje.

– Luka, svi pogriješe. Pitanje je samo hoćeš li to ispraviti.

– Hoću. Mogu pisati ispit opet. Pošteno.

– Dogovoreno. – nasmiješila se.

Kad je izašao, osjećao se lakše. Ali jedan teret još je ostao. Lovro. Na hodniku ga je vidio kako stoji naslonjen na ormarić. Luka je progutao knedlu i prišao mu.

– Lovro, možemo li razgovarati?

Lovro je odmah podigao obrve.

– Što hoćeš sad? Udariti me?

– Ne. Došao sam reći da ono što si jučer napravio nije bilo fer. Povrijedilo me. Ali... svejedno ti opraštam.

Lovro ga je pogledao kao da je čuo nešto potpuno nemoguće.

– Ozbiljno?

– Ozbiljno. I ja sam kriv. Gurnuo sam te. I to mi nije trebalo. Nastala je kratka, pomalo nelagodna tišina.

– Sorry... – promrmljao je Lovro napokon. Luka je kimnuo.

– Dobro je. Samo... hajmo prestati biti neprijatelji.

Lovro je prvi put u dugo vremena samo tiho rekao: – Može.

Na putu kući Luka je shvatio nešto važno: greške se gomilaju kao kamenčići u džepovima. Ali i oprost se može skupljati. Počeo je shvaćati kako priznati pogrešku oslobađa, a kako se ispričati nije slabost, nego hrabrost. Kad je otvorio vrata stana, mama je kuhala ručak.

– Kako je prošlo? – pitala je s blagim osmijehom.

Luka je slegnuo ramenima, ali ovaj put smireno.

– Bolje. Mislim... stvarno bolje.

Mama ga je pogledala i rekla: – Svi griješe, Luka. A samo oni koji priznaju i oprostite, rastu.

Luka je osjetio da je baš toga dana malo više porastao. Naučio je što znači priznati svoj grijeh, ali i što znači oprostiti drugome. I da je ponekad upravo oprost najveća hrabrost.

Kasnije toga dana, dok je sjedio u svojoj sobi i gledao kroz prozor, Luka je razmišljao o svemu što se dogodilo. Shvatio je da oprost nije samo nešto što ljudi daju jedni drugima, nego i nešto što Bog daje čovjeku svaki put kad iskreno prizna svoje pogreške. Pomislio je kako je lako skrenuti s pravog puta, ali i kako se uvijek može vratiti ako u srcu nosi iskrenost. U tišini svoje sobe Luka je prvi put nakon dugo vremena tiho izrekao molitvu. Nije bila duga ni savršena, ali bila je iskrena. Zahvalio je Bogu što mu je dao snage da prizna svoje pogreške, da se ispriča učiteljici, prijateljima i samome sebi. Osjetio je mir, onaj tihi mir koji čovjek dobije tek kad zna da ga Bog vodi ispravnim putem. Toga dana Luka je naučio da Bog ne traži savršene ljude, već one koji se žele promijeniti. A oprost, i onaj koji daješ drugima i onaj koji moliš za sebe, uvijek je prvi korak prema tome da budeš bolji nego što si bio jučer.

Rija Horvat (2. r.), *Snaga jedne riječi*
Mentorica: Ljiljana Rinkovec
Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Mia Čopac, 8. razred
Mentorica: Darija Mladin
Osnovna škola „Jesenice”, Dugi Rat

Tražim dječje oči u vukovarskom mraku

Tražim dječje oči u vukovarskom ratu. Tražim pogled pun nevinosti, onaj koji se smiješi kad vidi igru, sunce ili balon. Ali u dimu i ruševinama grada teško je pronaći takve oči.

U Vukovaru su mnoge dječje oči plakale umjesto da se smiju. Vidim dječčaka kako stoji na prozoru razrušene kuće. U rukama drži staru igračku i gleda prema nebu, kao da traži tatu koji je otišao braniti grad. Njegove oči su umorne, a ipak pune nade. Ne zna što znači riječ rat, ali zna da mu je to oduzelo djetinjstvo. U podrumima se čuje tiho šaptanje. Majke grle djecu i pokušavaju ih utješiti, iako i same drhte od straha. Dječje oči u mraku traže svjetlo, traže sigurnost, traže dom koji više ne postoji. Svaka eksplozija ih natjera da se još više stisnu uz svoje roditelje misleći da će tako sve zlo proći brže. Ponekad zamišljam kako su te iste oči prije rata gledale školu, prijatelje, rijeku Vuku i veselje života. A onda je sve to nestalo. Umjesto smijeha čuje se plač, umjesto igre sirene. Dječje oči sada gledaju vojnike, dim i suze. Ali čak i tada, u njima se krije snaga i hrabrost koju odrasli ponekad nemaju.

Kad danas vidim slike Vukovara, uvijek tražim te dječje oči. U njima se vidi istina o ratu – ne o oružju, ne o ruševinama, nego samo za ljubav i dom. I zato ih tražim, u svakoj svijeći koja gori za Vukovar, u svakom crtežu koji dijete nacrtala, u svakom tihom „hvala” koje izgovorimo. Te nas dječje oči uče da nikad ne zaboravimo, ali da uvijek vjerujemo u mir.

Tomislav Kocen, 8. razred
Mentorica: Anđelka Klemenčić
Osnovna škola Sveti Martin na Muri

Selidba

Petoga prosinca 2011. stiglo je na svijet izvana malo ljupko biće, a iznutra stvor napet ko puška, spreman za gluposti. Ja, Tomislav. Moji mama i tata tada još nisu bili vjenčani. Kažu, oženili su se pod vrbom. Iz bolnice doveli su me u Gornji Hrašćan 120.

Tamo sam živio sa sestričnima i bratićem, i dobro smo se slagali. Trgovina je bila blizu, a obližnji grad Čakovec bio je šest kilometara udaljen. Jedini je problem bio u tome što nisam mogao spavati jer sam živio pokraj glavne ceste. Svako malo prolazio je neki kamion i budio sve u kući.

Kad sam imao dvije godine, preselili su me u mirniji kraj jer smo u Hrašćanu doslovno živjeli na autocesti. Pomislio sam, selite me, a tek sam progledao, prohodao, tek sam se igrati počeo. Preselili su me u Stanetinec 19c, odnosno u šumu. Tako se barem meni činilo. Vatrogasni dom i škola bili su mi jedini susjedi. Kilometar udaljeni.

U Stanetincu nestala je sva moja sreća i pažnja. Došao je Lucifer (moj prvi brat, Mateo). Bio je zloćko. Slomio je sve živo, mene je krivio, cmizdrio zbog svega. Omiljena mu je aktivnost bila maltretiranje svih nas u kući, a ponajviše mene.

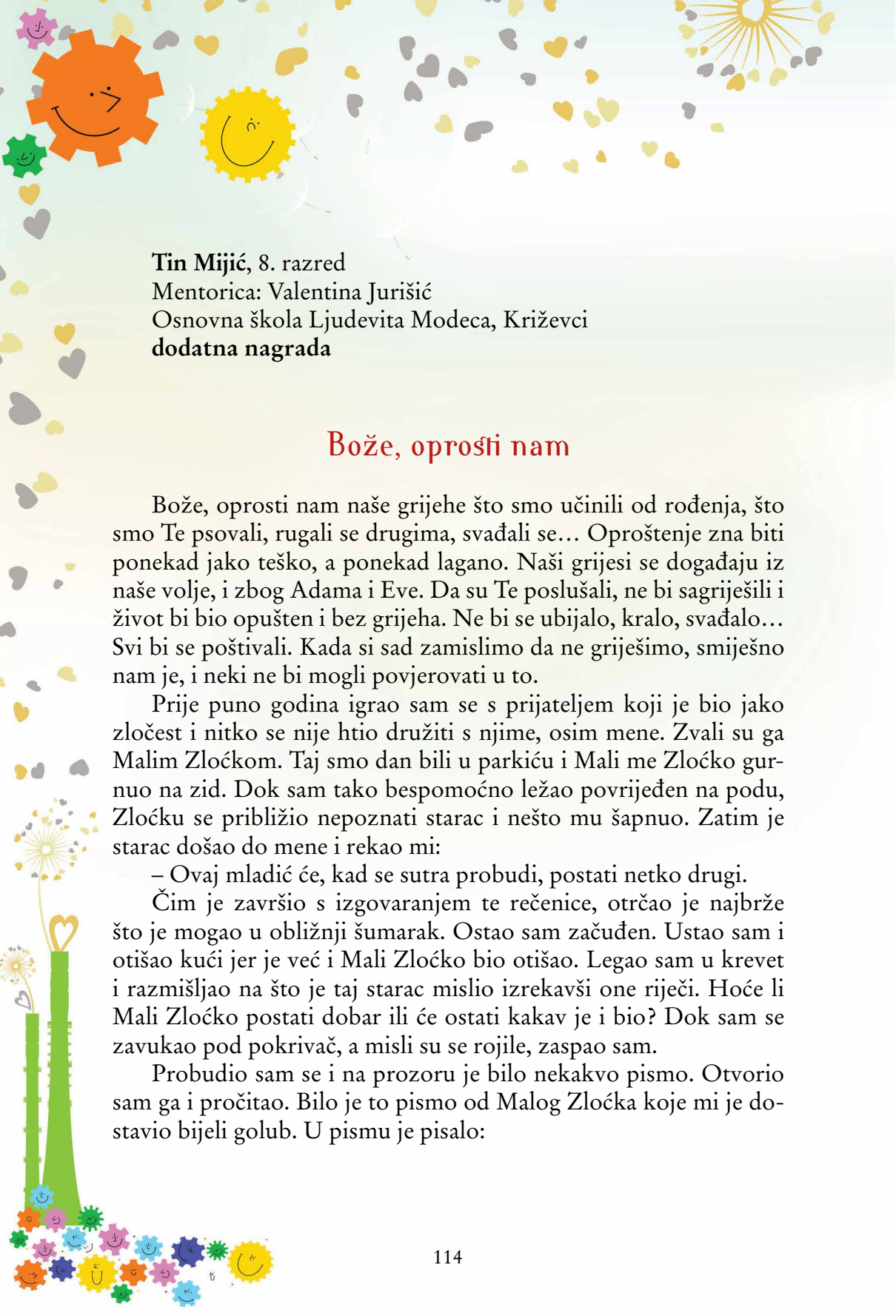
I tako smo još dvije godine živjeli u Stanetincu. Bilo je ipak premirno. Dućana nije bilo u krugu od deset, a bolnice u krugu od dvadeset kilometara. Roditelji su se u međuvremenu vjenčali i donijeli odluku koju su nam servirali. Selimo se. Opet me selite? Pa nisu ni dvije godine prošle od zadnje selidbe, ljutito sam pomislio, ali nisam prigovarao. Ionako nisam imao društvo za igru jer su kraj nas živjele samo starije osobe. Često sam se osjećao kao u staračkom domu.

Put nas je odveo u Sveti Martin na Muri. Nisam se dugo ljutio na roditelje, dao sam im šansu. Šansu za dobru odluku. Društvo za igru odmah sam pronašao, buka se smanjila u odnosu na Hrašćan, a opet nije ni tiho kao u Stanetincu. Tu je sve taman.

Tu, u Svetom Martinu započela je moja karijera. U vrtiću sam upoznao prve prijatelje, Jakova i Bena. Bili smo zločesti pa su nas skoro izbacili. „Posuđivali” smo legiće, žbukali, pravili fasadu od blata, tukli se... Nakon četiri godine zabave došlo je vrijeme za školu. Manje smo se igrali, a više učili.

U Svetom Martinu rodio se i drugi brat, Petar. On je baš dobrica. Ali cmizdri apsolutno za sve, znači, krivo ga pogledaš, plače, nešto mu ozbiljno kažeš, plače... i tako u krug. A ja se sad u osmom razredu borim da ispravim kolce, da me ne dostigne produžna ili, ne daj, Bože, da moram ponoviti osmi razred. Ima li što gore? Da, selidba.

Tin Mijić, 8. razred
Mentorica: Valentina Jurišić
Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci
dodatna nagrada

Bože, oprosti nam

Bože, oprosti nam naše grijehе što smo učinili od rođenja, što smo Te psovali, rugali se drugima, svađali se... Oproštenje zna biti ponekad jako teško, a ponekad lagano. Naši grijesi se događaju iz naše volje, i zbog Adama i Eve. Da su Te poslušali, ne bi sagriješili i život bi bio opušten i bez grijehа. Ne bi se ubijalo, kralo, svađalo... Svi bi se poštivali. Kada si sad zamislimo da ne grijеšimo, smiješno nam je, i neki ne bi mogli povjerovati u to.

Prije puno godina igrao sam se s prijateljem koji je bio jako zločest i nitko se nije htio družiti s njime, osim mene. Zvali su ga Malim Zločkom. Taj smo dan bili u parkiću i Mali me Zločko gurnuo na zid. Dok sam tako bespomoćno ležao povrijeđen na podu, Zločku se približio nepoznati starac i nešto mu šapnuo. Zatim je starac došao do mene i rekao mi:

– Ovaj mladić će, kad se sutra probudi, postati netko drugi.

Čim je završio s izgovaranjem te rečenice, otrčao je najbrže što je mogao u obližnji šumarak. Ostao sam začuđen. Ustao sam i otišao kući jer je već i Mali Zločko bio otišao. Legao sam u krevet i razmišljao na što je taj starac mislio izrekavši one riječi. Hoće li Mali Zločko postati dobar ili će ostati kakav je i bio? Dok sam se zavukao pod pokrivač, a misli su se rojile, zaspao sam.

Probudio sam se i na prozoru je bilo nekakvo pismo. Otvorio sam ga i pročitao. Bilo je to pismo od Malog Zločka koje mi je dostavio bijeli golub. U pismu je pisalo:

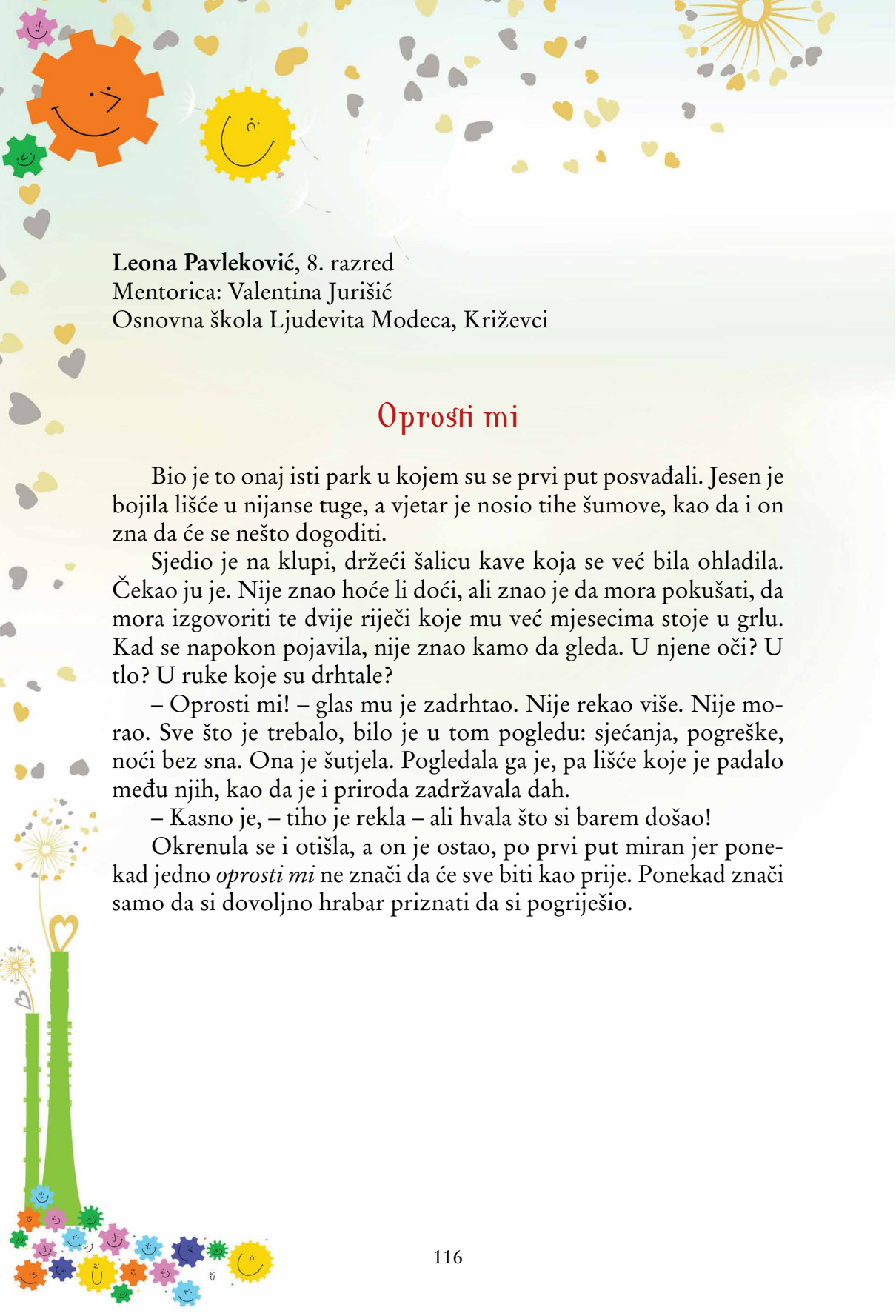

Bog, šaljem ti ovo pismo u znak isprike. Oprosti što sam te gurnuo! Oprosti što sam ti se rugao! Oprosti na svakom mojem bezobrazluku prema tebi! Oprosti što sam ti bio najgori prijatelj na svijetu! Oprosti mi! Ne želim više da me itko zove Mali Zločko. Odsada sam David, kako su me roditelji nazvali.

David

Rasplakao sam se. Sljedeći dan David je u razred donio punu košaru slatkiša. Od toga dana svi su ga zavoljeli i zvali ga David. Još i danas se pitam gdje je onaj starac.

Leona Pavleković, 8. razred
Mentorica: Valentina Jurišić
Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci

Oprosti mi

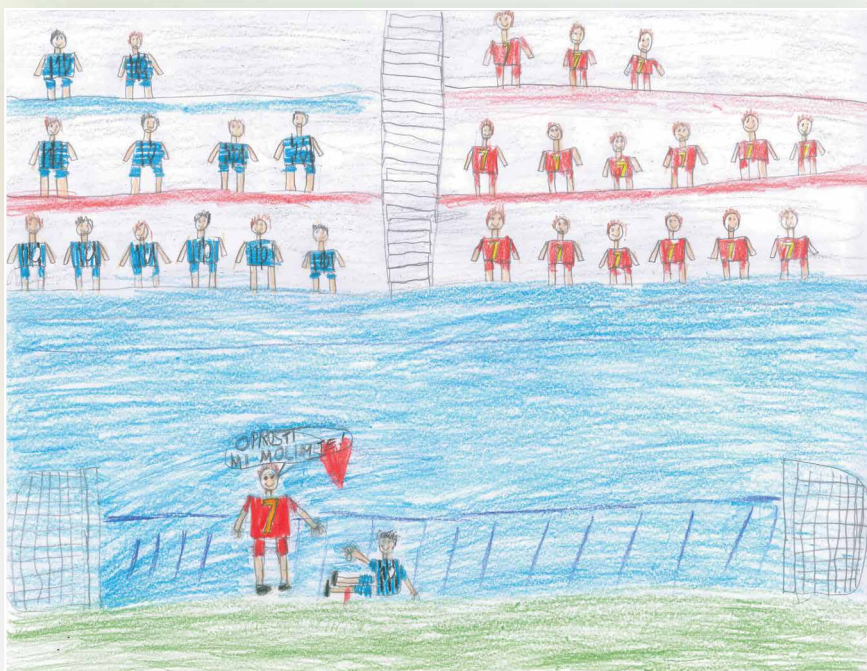
Bio je to onaj isti park u kojem su se prvi put posvađali. Jesen je bojila lišće u nijanse tuge, a vjetar je nosio tihe šumove, kao da i on zna da će se nešto dogoditi.

Sjedio je na klupi, držeći šalicu kave koja se već bila ohladila. Čekao ju je. Nije znao hoće li doći, ali znao je da mora pokušati, da mora izgovoriti te dvije riječi koje mu već mjesecima stoje u grlu. Kad se napokon pojavila, nije znao kamo da gleda. U njene oči? U tlo? U ruke koje su drhtale?

– Oprosti mi! – glas mu je zadrhtao. Nije rekao više. Nije morao. Sve što je trebalo, bilo je u tom pogledu: sjećanja, pogreške, noći bez sna. Ona je šutjela. Pogledala ga je, pa lišće koje je padalo među njih, kao da je i priroda zadržavala dah.

– Kasno je, – tiho je rekla – ali hvala što si barem došao!

Okrenula se i otišla, a on je ostao, po prvi put miran jer ponekad jedno *oprosti mi* ne znači da će sve biti kao prije. Ponekad znači samo da si dovoljno hrabar priznati da si pogriješio.

Leo Luketić (3. r.), *Sportsko oproštanje*
Mentorica: Gordana Bertović
Prva osnovna škola Ogulin,
Područna škola Bernarda M. Luketića, Zagorje

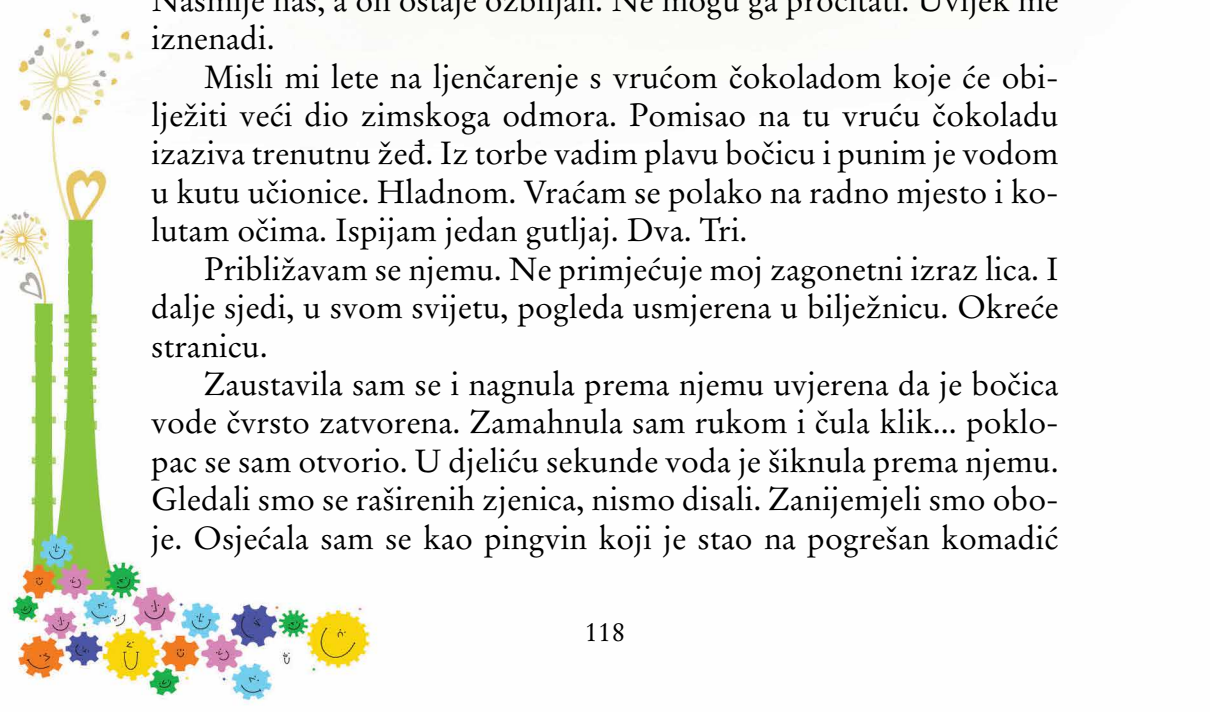
Chriztel Renae Aceveda, 8. razred
Mentorica: Anđelka Klemenčić
Osnovna škola Sveti Martin na Muri
dodatna nagrada

Izmamih osmijeh

Petak je. Dan prije zimskih praznika. U školi sve miriše na božićnu čaroliju. Jelka je okićena, lampice gore. Veliki je odmor. Atmosfera topla, razigrana djeca jure hodnicima. Tko bi u takvim trenucima pomislio na loše stvari?!

U učionici Hrvatskoga jezika sjedim u prvoj klupi pokraj radijatora. Željna sam topline. Nakon užine uživam čitajući omiljenu mangu, strip iz Japana.

Iza mene u drugoj klupi sjedi Marko koji nije bio zainteresiran za griz kuhara Ivija. Udubljen u svoj posao. Piše ispravak prve školske zadaće. Nije društveno biće, tek povremeno izbacuje svoje fore. Nasmije nas, a on ostaje ozbiljan. Ne mogu ga pročitati. Uvijek me iznenadi.

Misli mi lete na ljenčarenje s vrućom čokoladom koje će obilježiti veći dio zimskoga odmora. Pomisao na tu vruću čokoladu izaziva trenutnu žeđ. Iz torbe vadim plavu bočicu i punim je vodom u kutu učionice. Hladnom. Vraćam se polako na radno mjesto i kolutam očima. Ispijam jedan gutljaj. Dva. Tri.

Približavam se njemu. Ne primjećuje moj zagonetni izraz lica. I dalje sjedi, u svom svijetu, pogleda usmjerena u bilježnicu. Okreće stranicu.

Zaustavila sam se i nagnula prema njemu uvjereni da je bočica vode čvrsto zatvorena. Zamahnula sam rukom i čula klik... poklopac se sam otvorio. U djeliću sekunde voda je šiknula prema njemu. Gledali smo se raširenih zjenica, nismo disali. Zanimjeli smo oboje. Osjećala sam se kao pingvin koji je stao na pogrešan komadić

leda. Voda se u obliku slapa spuštala u njegovu bilježnicu, u njegovo krilo.

– Oprosti, samo sam te htjela uplašiti, mislila sam kaj je zaprta.
– promucala sam uvjereni da je svaka riječ suvišna.

Podigao je bilježnicu iz koje se slijevala voda, kao da je i sama željela pobjeći iz ove neugodne situacije. I baš kad sam pomislila da će me napasti uvredama koje sam zaslužila, on se nasmijao.

– Znaš... moj je uvod bio nekako „suh”, ali više nije! – rekao je veselo.

Ispustila sam vruć zrak iz lijevoga plućnog krila, vruć od nervoze i olakšanja. Stali smo bez riječi kraj radijatora, ja sušeći njegovu školsku zadaću, a on svoje hlače.

Osmijeh nam nije silazio s lica.

Kiran Salihi, 8. razred
Mentorica: Tamara Mikša
Osnovna škola 22. lipnja, Sisak

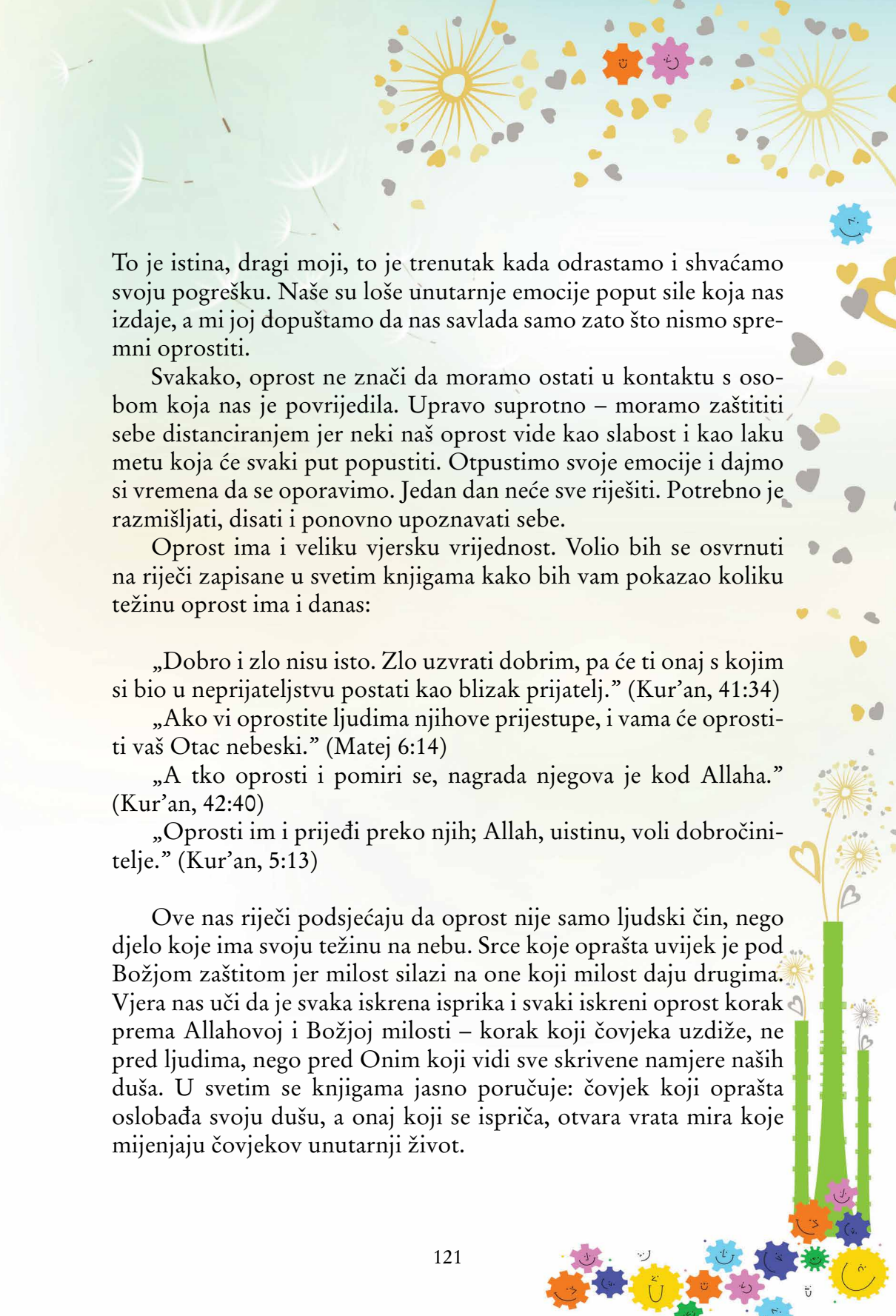
Oprosti!

Oprost je jedna od najvažnijih vrlina. To nije samo riječ koju izgovorimo da bismo prešli preko nečega ili izbjegli neki problem. To je proces koji nas tišti u umu i srcu. Oprost je magična riječ i trebamo ju prihvatiti onda kada je osoba nekome uputi iz srca. Svjesni smo da nije svakome lako ispričati se i priznati svoju pogrešku. Onaj čovjek koji ne oprašta i onaj koji se ne ispričava ostaje u prošlosti, sam i zarobljen.

Život je put koji nije uvijek ravan, i susrest ćemo se i s lošim ljudima, neugodnim situacijama, razočaranjima i povrijeđenim osjećajima. U nama se tada budi bol, tuga i loše raspoloženje. Čekamo danima i satima da čujemo tu čarobnu riječ *oprosti*, ali nešto ih zaustavlja. Je li to strah, tvrdoglavost ili brzopletost? Zašto ne zastanu na minutu i promisle o svojoj pogrešci?

U takvim situacijama odustajemo jer smo povrijeđeni. Mislimo da te osobe nikada neće biti bolje i uvjeravamo se da nećemo prihvatiti njihovu ispriku. Ali nećemo, naravno, skretati pažnju samo na njih – što se događa u nama kada ne možemo izgovoriti tu čarobnu riječ? Kakva nam se knedla stvori u grlu i ne dopušta nam da presavinemo jezik? To nije slabost – to je upravo suprotno. To je velika hrabrost: stati, pogledati u oči i ispričati se. To ne može svatko, pogotovo ne osoba koja nije zrela i koja još uvijek živi u prošlosti, boreći se za dah.

Mislim da od nas oprost zahtijeva suočavanje s našom najslabijom stranom, da se pogledamo i upitamo: „Zašto sam ovo učinio? Je li moj bijes bio toliko velik da sam se morao istresti na druge?”

To je istina, dragi moji, to je trenutak kada odrastamo i shvaćamo svoju pogrešku. Naše su loše unutarnje emocije poput sile koja nas izdaje, a mi joj dopuštamo da nas savlada samo zato što nismo spremni oprostiti.

Svakako, oprost ne znači da moramo ostati u kontaktu s osobom koja nas je povrijedila. Upravo suprotno – moramo zaštititi sebe distanciranjem jer neki naš oprost vide kao slabost i kao laku metu koja će svaki put popustiti. Otpustimo svoje emocije i dajmo si vremena da se oporavimo. Jedan dan neće sve riješiti. Potrebno je razmišljati, disati i ponovno upoznavati sebe.

Oprost ima i veliku vjersku vrijednost. Volio bih se osvrnuti na riječi zapisane u svetim knjigama kako bih vam pokazao koliku težinu oprost ima i danas:

„Dobro i zlo nisu isto. Zlo uzvratit dobrim, pa će ti onaj s kojim si bio u neprijateljstvu postati kao blizak prijatelj.” (Kur’an, 41:34)

„Ako vi oprostite ljudima njihove prijestupe, i vama će oprostiti vaš Otac nebeski.” (Matej 6:14)

„A tko oprost i pomiri se, nagrada njegova je kod Allaha.” (Kur’an, 42:40)

„Oprosti im i prijeđi preko njih; Allah, uistinu, voli dobročinitelje.” (Kur’an, 5:13)

Ove nas riječi podsjećaju da oprost nije samo ljudski čin, nego djelo koje ima svoju težinu na nebu. Srce koje oprašta uvijek je pod Božjom zaštitom jer milost silazi na one koji milost daju drugima. Vjera nas uči da je svaka iskrena isprika i svaki iskreni oprost korak prema Allahovoj i Božjoj milosti – korak koji čovjeka uzdiže, ne pred ljudima, nego pred Onim koji vidi sve skrivene namjere naših duša. U svetim se knjigama jasno poručuje: čovjek koji oprašta oslobađa svoju dušu, a onaj koji se ispriča, otvara vrata mira koje mijenjaju čovjekov unutarnji život.

Oprost nije važan samo u vjeri, nego i u psihologiji i filozofiji, gdje se smatra jednom od najvećih moralnih vrijednosti. Pokazuje nam našu razumnost i moral te da imamo zidove koje ponekad moramo spustiti. Bez toga prijateljstva i obitelji ne opstaju. Život nije bajka. Sve situacije pripremaju nas za nove godine i teže izazove. Ako stanemo i postavimo jednu točku u koju ćemo zauvijek gledati, naš će napredak biti nula. A kad jednom poželimo to promijeniti, bit će kasno. Zrak će već biti potrošen.

Oprostom ćemo uočiti tko nam može prići, a tko ne. Tko je čuvao našu tajnu, iako više nismo bliski. Tko je još uvijek znao provjeriti kako smo, iako više nemamo kontakt kakav smo nekada imali. Prestanimo biti slijepi – otvorimo oči i počnimo sazrijevati. Nemojmo dizati ego čiji je cilj biti sila koje će se drugi bojati, nego ego koji je nahranjen dobrim. Zahvalimo i na najmanjim sitnicama i nemojmo ljude vraćati u prošlost. Prihvatimo njihov oprost. Time nismo postali slabi, već zreli.

Na kraju svega, oprost je dar. Jedna od najljepših, ali i najtežih odluka. Tom odlukom prestajemo živjeti u tami i puštamo toplinu i svjetlost da dopru do nas. Uči nas da budemo ljudi – nesavršeni i sretni.

Magdalena Sinković (4. r.), *U tišini loma rodilo se svitanje*
Mentorica: Vesnica Mlinarić
Osnovna škola „Braća Radić”, Koprivnica
dodatna nagrada

IGROKAZI
Iznova
povezani

Lora Gregurić (8. r.), *U Tvome naručju*
Mentor: Kristijan Herceg
II. osnovna škola Varaždin

Petra Lehner, 5. razred
Mentorica: Ivanka Tomić
Osnovna škola „Pavao Belas”, Brdovec
3. nagrada

Božićna čarolija

Dramske osobe: Pripovjedač

Mia i Sanja – susjede

Josip – Mijin zaručnik

Božićni Duh Opraštanja

PRIPOVJEDAČ: Ova priča događa se tjedan dana prije Božića.

Dvije susjede ozbiljno su se posvađale.

MIA (*uzima mobitel u ruke i zove susjedu*): Halo!

SANJA: Halo, Mia! Kako si?

MIA: Odlično, a ti?

SANJA: Odlično.

MIA: Htjela bih te pozvati na Badnju večer k nama. Pripremit ćemo večeru i zajedno ići na polnoćku, ako se slažeš.

SANJA: Divni ste, naravno da ću doći. Ja sam sama i usamljena, a na Božić nitko ne treba biti sam. U koliko sati planirate večeru?

MIA: U sedam.

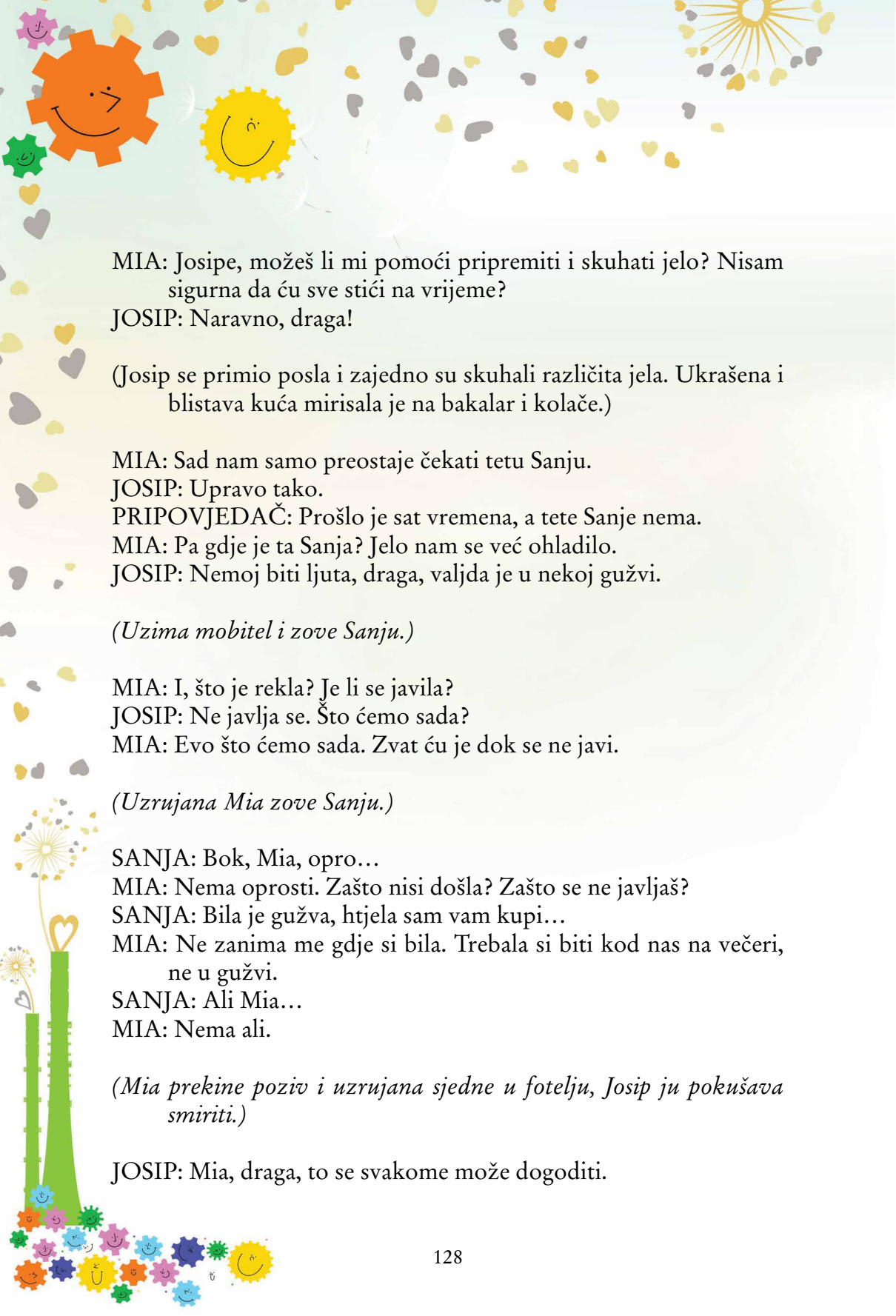
SANJA: Vidimo se u sedam.

MIA: Dogovoreno. Bok, teta Sanja!

(*Mia zamišljena sjeda u fotelju.*)

MIA: Imam toliko posla, očistiti i pospremiti kuću, kupiti bor i hranu. Treba sve zapisati da nešto ne bih zaboravila.

PRIPOVJEDAČ: Brzo je prošlo pet dana u čišćenju i kupovanju, a šestoga dana Mia je počela s pripremom večere.

MIA: Josipe, možeš li mi pomoći pripremiti i skuhati jelo? Nisam sigurna da ću sve stići na vrijeme?

JOSIP: Naravno, draga!

(Josip se primio posla i zajedno su skuhalo različita jela. Ukrašena i blistava kuća mirisala je na bakalar i kolače.)

MIA: Sad nam samo preostaje čekati tetu Sanju.

JOSIP: Upravo tako.

PRIPOVJEDAČ: Prošlo je sat vremena, a tete Sanje nema.

MIA: Pa gdje je ta Sanja? Jelo nam se već ohladilo.

JOSIP: Nemoj biti ljuta, draga, valjda je u nekoj gužvi.

(Uzima mobitel i zove Sanju.)

MIA: I, što je rekla? Je li se javila?

JOSIP: Ne javlja se. Što ćemo sada?

MIA: Evo što ćemo sada. Zvat ću je dok se ne javi.

(Uzrujana Mia zove Sanju.)

SANJA: Bok, Mia, opro...

MIA: Nema oprosti. Zašto nisi došla? Zašto se ne javljaš?

SANJA: Bila je gužva, htjela sam vam kupi...

MIA: Ne zanima me gdje si bila. Trebala si biti kod nas na večeri, ne u gužvi.

SANJA: Ali Mia...

MIA: Nema ali.

(Mia prekine poziv i uzrujana sjedne u fotelju, Josip ju pokušava smiriti.)

JOSIP: Mia, draga, to se svakome može dogoditi.

MIA: Ufff, naučila sam lekciju.

JOSIP: Kakvu lekciju?

MIA: Nikada više neću zvati Sanju na večeru.

PRIPOVJEDAČ: Mia je ostatak večeri bila tužna kao i Sanja. Nije otišla u crkvu, legla je u krevet sa suzama u očima.

BOŽIĆNI DUH OPRAŠTANJA: Miaaaaa.

MIA: Aaaa. Tko je to? Josi...

BOŽIĆNI DUH OPRAŠTANJA: Ššššš, Mia. Vidim da se ne osjećaš dobro. To je zbog one svađe sa Sanjom.

(Mia kimne glavom.)

BOŽIĆNI DUH OPRAŠTANJA: Trebaš oprostiti teti Sanji.

MIA: Neću, prva se mora ispričati.

BOŽIĆNI DUH OPRAŠTANJA: Biooo sam i kod nje. Njoj je iskreno žao. Htjela ti je kupiti cvijeće. Ispravi svoju pogrešku, Mia! Sad moram ići pomiriti sve zavađene osobe na ovom svijetu. Sretan ti Božić, Mia!

MIA: Ne, čekaj ...

(Bilo je prekasno, Božićni duh je nestao.)

PRIPOVJEDAČ: Na Božić Mia je ustala iz kreveta, obukla se i uputila susjedi Sanji.

SANJA (*otvara vrata*): Miaaa, što ti radiš tu?

MIA (*zagrlj Sanju*): Iskreno mi je žao zbog vikanja, oprosti mi.

SANJA: Oprošteno ti je. Radujmo se zajedno, danas nam se rodilo božansko dijete. Sretan ti Božić.

PRIPOVJEDAČ: Mia i Sanja su se pomirile, zajedno su pripremile božićnu večeru, a ja sad moram ići – Božić je i žurim svojoj obitelji da se i meni ne bi dogodilo isto što i Sanji.

Laura Fišer, 6. razred
Mentorica: Dragica Lovrić
Osnovna škola Alojzija Stepinca, Zagreb
2. nagrada

Šarena ulica

Dramske osobe: Marta
Sara
Starija gospođa
Dječak 1
Dječak 2
Dječak 3
Dječak 4

Ima jedna mala ulica, takozvana Siromašna ulica. Prije su tamo živjeli siromasi, no danas to nije tako. Dok su prometnice pune automobila, kafići i restorani narudžbi, ta je ulica ostala prazna. Bila je mračna i tmurna pa su ljudi ponekad znali kupiti cvijeće i staviti ga na ulicu, no to cvijeće brzo bi uvenulo. Kad se činilo da toj ulici nema spasa, došle su dvije djevojčice koje su ulicu obojile različitim bojama.

MARTA: Sara, jesi li možda vidjela zelenu boju?

SARA: Nisam, mislim da je nismo kupile.

MARTA: Zašto to prije nisi rekla?!

SARA: Nisam znala da ćeš raditi livadu!

MARTA: Dobro! Kad završim s ovim crtežom, otići ću je kupiti, a ti kupi smeđu boju jer je više nema.

SARA: Može.

(Kad su Marta i Sara otišle, došla je skupina dječaka koji su počeli uništavati crteže na zidu.)

MARTA: Sara!

SARA: Molim?

MARTA: Oni dečki nam uništavaju crteže!

SARA: Pa što čekaš, Marta! Moramo ih zaustaviti!

(Dok su one trčale, dečki su pobjegli, a od radova nije ostalo puno.)

MARTA: Kako ih nije sram raditi ovako nešto! Drugima uništavati radove za mene je zločin!

SARA: Marta, smiri se! Znam da si ljuta, ali to nama ne pomaže u ovoj situaciji. Od radova nije ostalo puno, no još se nešto da spasiti.

MARTA: Nema šanse da ja opet nešto radim, a da oni to unište!

SARA: Znam, ali ne želim ovu ulicu ostaviti praznom.

MARTA: Dobro, a što ćemo učinit ako oni opet dođu?

SARA: Lijepo ćemo ih zamoliti da to prestanu raditi.

MARTA: Ti stvarno misliš da će to upaliti?

SARA: Vrijedi pokušati!

MARTA: Ti radi što želiš, no ako oni opet dođu, ja ih neću lijepo dočekati.

SARA: Dobro, a hoćeš mi pomoći popraviti crteže?

MARTA: To hoću!

SARA: Odlično! Krenimo na posao!

(Marta i Sara popravljale su svoje crteže. Nakon nekoliko sati bili su dovršeni. Marta i Sara bile su ponosne na posao koji su obavile. Ljudi su bili začuđeni vidjevši kako su dvije djevojčice za samo nekoliko sati obojile cijelu ulicu. Dok je Marta spremala boje, Sara je otišla po sok. Nažalost, ponovno su se pojavili oni dječaci.)

MARTA: Odlazite! Uništili ste naše crteže, nećete to opet učiniti!

(Sara je dotrčala do njih najbrže što je mogla.)

SARA: Molim vas, nemojte uništiti naše crteže, jako smo se potrudili oko njih!

(Iz mračnog kutka ulice izišla je jedna starija gospođa. Svi su bili iznenađeni. Nitko nije znao da u toj ulici još netko živi. Prišla je djevojčici i dječacima s radošću.)

STARIJA GOSPOĐA: Kako ste ovo lijepo oslikale! Nikada u svom životu nisam vidjela ovako lijepu ulicu.

SARA: Hvala vam puno!

STARIJA GOSPOĐA: Jako ste se potrudile! Vidi se!

MARTA: Jesmo, hvala vam što ste to primijetili.

(Dječacima je bilo žao kada su vidjeli staru gospođu tako sretnu pa su se odlučili ispričati djevojčicama.)

DJEČAK 1: Oprostite što smo vam uništili radove.

DJEČAK 2: Da, stvarno nam je žao.

DJEČAK 3: U trenutku kada smo uništavali crteže, nismo znali da bi oni nekoga mogli tako usrećiti.

DJEČAK 4: Pa, hoćete li nam oprostiti?

(Marta i Sara na trenutak su razmislile.)

SARA: Opraštamo vam!

MARTA: Da, valjda, ali nemojte to više nikada učiniti. Takvo ponašanje stvarno nije lijepo!

(Nakon što su se pomirili, sve je više ljudi posjećivalo ulicu. Starijoj gospođi pružena je pomoć i dom, dječaci su postali dobri, a vijest o djevojčicama koje su spasile i ukrasile Siromašnu ulicu ubrzo se proširila. Marta i Sara nikada se nisu hvalile onim što su postigle, ali su bile zadovoljne što su napravile nešto dobro. Ulica je bila preimenošana. Siromašna ulica postala je Šarena ulica.)

Vlade Restović (7. r.), *Vapaj oprosta*
Mentorica: Darija Mladin
Osnovna škola „Jesenice”, Dugi Rat

Lea Leskovar (7. r.), *Volim te*
Mentorica: Biserka Hudoletnjak
Osnovna škola Vinica
 dodatna nagrada

Ana Barta, 8. razred
Mentor: Kristijan Herceg
II. osnovna škola Varaždin
dodatna nagrada

Put natrag

Dramske osobe: Luka
mama
svećenik

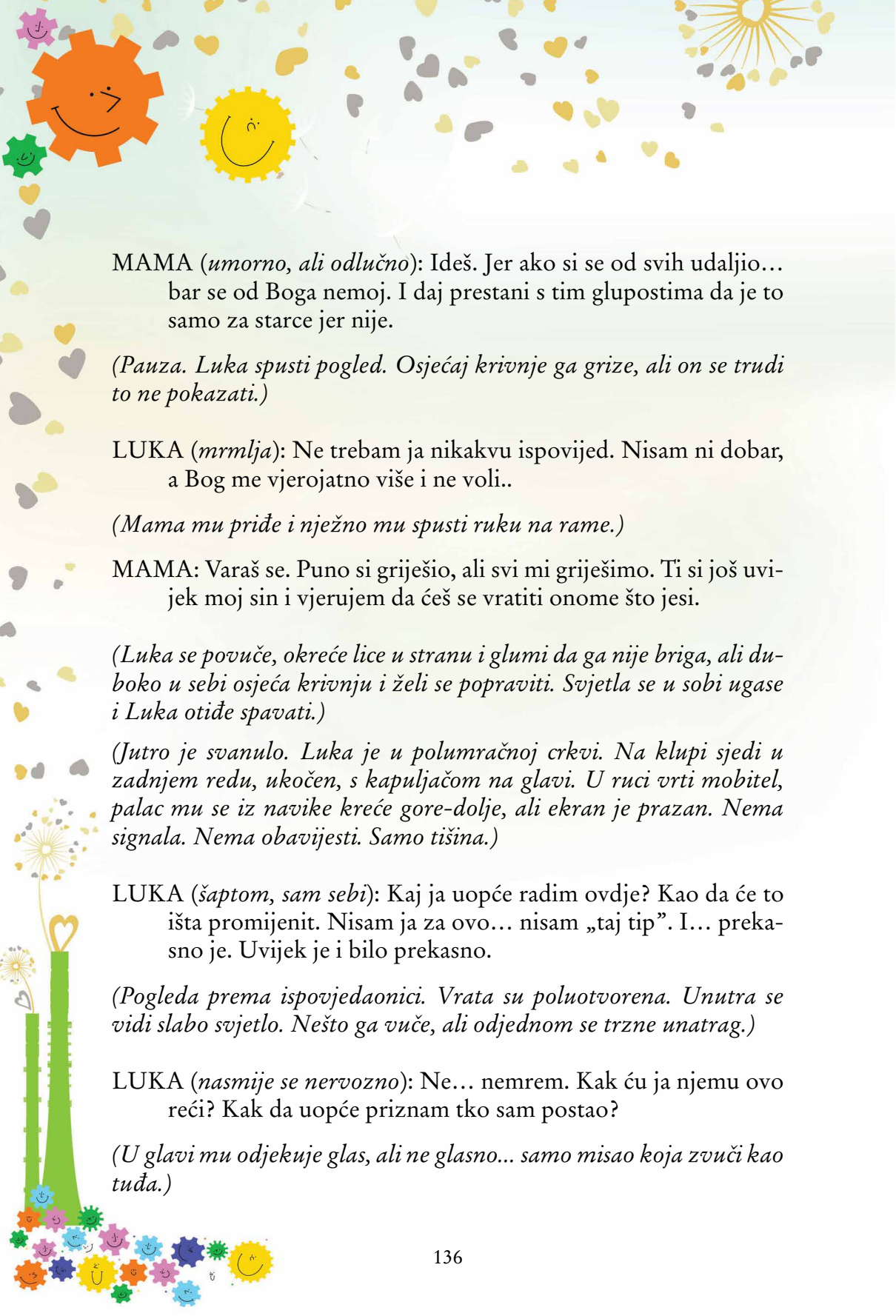
Slabo osvijetljena spavaća soba. Na krevetu se nalazi Luka, raščupan i neispavan. Na podu su razbacane stvari: odjeća, prazna limenka energetskega pića, bilježnica s neodgovorenim zadatcima... Obavijesti stalno bljeskaju na njegovu mobitelu, ali on ih ignorira.

LUKA (*razgovara sam sa sobom*): Ne znam kad se sve raspalo... Možda kad sam počeo preskakati školu... ili možda kad sam doma počeo pričat sve manje..., a možda i kad sam s Bogom skroz prestao pričati...

(U sobu ulazi mama, koja je upravo došla s posla umorna, ali iz očiju joj se vidi briga.)

MAMA: Luka... ne prepoznajem te više. Dalje tako neće ići. U zadnje vrijeme samo visiš na tom mobitelu i gledaš ne znam ni ja uopće što. Prestao si razgovarati sa mnom, a i razgovarala sam s tvojom razrednicom. Kaže da u školi uopće ne komuniciraš s drugima. O crkvi da i ne govorim. Totalno si zapostavio svoju dužnost kao katolik. Sutra ideš u crkvu. I to na ispovijed.

LUKA (*glasno i obrambeno*): Ja? Zašto?! To je za babe i dedeke!

MAMA (*umorno, ali odlučno*): Ideš. Jer ako si se od svih udaljio... bar se od Boga nemoj. I daj prestani s tim glupostima da je to samo za starce jer nije.

(*Pauza. Luka spusti pogled. Osjećaj krivnje ga grize, ali on se trudi to ne pokazati.*)

LUKA (*mrmrlja*): Ne trebam ja nikakvu ispovijed. Nisam ni dobar, a Bog me vjerojatno više i ne voli..

(*Mama mu priđe i nježno mu spusti ruku na rame.*)

MAMA: Varaš se. Puno si griješio, ali svi mi griješimo. Ti si još uvijek moj sin i vjerujem da ćeš se vratiti onome što jesi.

(*Luka se povuče, okreće lice u stranu i glumi da ga nije briga, ali duboko u sebi osjeća krivnju i želi se popraviti. Svjetla se u sobi ugase i Luka otiđe spavati.*)

(*Jutro je svanulo. Luka je u polumračnoj crkvi. Na klupi sjedi u zadnjem redu, ukočen, s kapuljačom na glavi. U ruci vrti mobitel, palac mu se iz navike kreće gore-dolje, ali ekran je prazan. Nema signala. Nema obavijesti. Samo tišina.*)

LUKA (*šaptom, sam sebi*): Kaj ja uopće radim ovdje? Kao da će to išta promijenit. Nisam ja za ovo... nisam „taj tip”. I... prekasno je. Uvijek je i bilo prekasno.

(*Pogleda prema ispovjedaonici. Vrata su poluotvorena. Unutra se vidi slabo svjetlo. Nešto ga vuče, ali odjednom se trzne unatrag.*)

LUKA (*nasmije se nervozno*): Ne... nemrem. Kak ću ja njemu ovo reći? Kak da uopće priznam tko sam postao?

(*U glavi mu odjekuje glas, ali ne glasno... samo misao koja zvuči kao tuđa.*)

GLAS (*u nutrimi*): Ako uđeš, morat ćeš biti iskren. A kad si zadnji put bio iskren? Pa ni sam sebe ne možeš pogledati u oči.

(Luka stisne mobitel kao da mu se dlanovi znoje. Gleda svoj odraz u crnom, ugašenom ekranu.)

LUKA (*umorno, u sebi*): Ma da... baš tak. Kak da si oprostim kad ne znam ni tko sam?

(Pokuša otići. Ustane, napravi dva koraka prema izlazu, ali zastane. Ruke mu se tresu. Glas iznutra mu nešto govori.)

LUKA (*glas u njemu postaje sve glasniji*): Ne želim više bježati.

(Okrene se prema ispovjedaonici. Diše duboko, kao da se sprema skočiti u hladnu vodu.)

LUKA (*šaptom, mumlja sebi u bradu*): Bože... ako me čuješ... Samo me nemoj pustit da opet lažem. Ni tebi... ni sebi.

(Noga mu se koleba na prvom koraku. Zatim odlučno stavi ruku na vrata ispovjedaonice. Vrata se tiho otvore. Blago svjetlo iznutra obasja mu lice.)

SVEĆENIK (*mirno*): Uđi, sine. Tu si... na pravome mjestu.

(Luka polako zakorači unutra. Vrata se polako zatvore za njim. Tišina crkve postaje još dublja, ali više nije zastrašujuća, nego mirna.)

LUKA (*započne tihim glasom*): Ne znam što da kažem...

SVEĆENIK: Reci ono što najviše skrivaš.

LUKA (*uznemireno*): Griješim... i to puno. I nije da ne znam... nego mi je kao, ne znam, svejedno. A onda me zaboli kad sam sâm.

SVEĆENIK: To znači da ti nije svejedno... (*Luka ga pogleda zbu-
njeno.*) jer ne bi ni došao da ti srce nije još toplo. Tek ranjeno.

(*Luka šuti. Osjeti da ga je netko prvi put stvarno čuo.*)

LUKA (*odjednom osjeća potrebu da sve „izbaci” iz sebe*): Svađam se s mamom, lažem joj. Izbjegavam školu. Imam osjećaj... kao da vučem neki veliki kamen. Sve me umara, a ne znam kako izaći iz ove situacije.

SVEĆENIK: Zašto lažeš?

LUKA: Jer se bojim razočarati nju i sve oko sebe. I jer mislim da nisam dovoljan. Ni Bogu. Ni njima. Ni sebi.

(*Svećenik se nasloni.*)

SVEĆENIK: Da ti kažem istinu? Nisi sam u tome. Svi ljudi ponekad misle da nisu dovoljni, ali Bog nikad ne odustaje prvi. Uvijek čovjek odustane, a On samo čeka da se vratiš.

(*Luka proguta knedlu.*)

LUKA: A ako sam otišao predaleko?

SVEĆENIK: Ne postoji „predaleko”. Postoji samo „još uvijek nisi rekao: vratit ću se.”

(*Luka izlazi iz ispovjedaonice. Zaustavlja se pred oltarom te prvi put otkako pamti, sklopi ruke.*)

LUKA (*šaptom*): Ako me stvarno čuješ... Ako stvarno postojiš... Ja ću pokušati dati sve od sebe. Ne obećavam da ću bit savršen. Ali... trudim se. Stvarno se trudim.

(*Odjednom kao da mu teret padne s ramena. Ne puno, ali dovoljno da može disati.*)

(Prolazi nekoliko tjedana. Luka sjedi na klupi ispred crkve. U rukama drži svoj mali križ koji je jednom davno spremio u ladicu. Danas ga ponovno nosi. Prilazi mu mama.)

MAMA: Opet si tu?

LUKA *(posebno nježno)*: Da. Nekako... dobro je ovdje. Mirno je. Osjećam se... kao da nisam sam.

(Mama ga pogleda s mješavinom iznenađenja i ponosa.)

MAMA: Drago mi je, Luka.

(Luka ustane. Prvi put nakon dugo vremena zagrlji mamu. Bez riječi. Prepušta sve svoje neizgovorene riječi i osjeća u taj zagrljaj. Dok odlaze zajedno, Luka se okrene prema crkvi. Ne u strahu, nego u zahvalnosti.)

LUKA: Možda nisam savršen. Možda i dalje padam. Ali sad znam gdje se vraćam. I znam da me On čeka. Uvijek.

Dora Biškup, 8. razred
Mentorica: Andrijana Kušinec
Osnovna škola Vinica
1. nagrada

Tko je bez grijeha?

Dramske osobe: učenici 8. razreda:

Jana
Marija
Lana
Stjepan (Štiaf)
Marko

vjeroučitelj

Učionica prije početka nastave vjeronauka. Jana piše domaću zadaću iz biologije. Odgovara na pitanja te traži Mariju da joj posudi svoju bilježnicu kako bi mogla što brže napisati domaću zadaću. Razgovor učenika odvija se na dijalektu.

JANA (*molećivo*): Marija prosim te; liapu te prosim pusuadi mi svoju bilježnicu z biologije da čim prije završim zadaću.

MARIJA (*brzo vadi bilježnicu iz torbe i daje Jani*): Na ti, ali naj sea istu prepisati jer bu učiteljica skužila da si od miane prepisala.

(Stjepan sjedi na klupi, maše nogama i promatra Janu.)

JANA (*malo ljutito i nervozno*): Štiaf, kame tak glediš?

STJEPAN (*podrugljivo*): Jana ka dialaš? Aaaaaa, zadaća se piše, zadaća se piše.

JANA (*povišenim tonom*): Pusti me na miru da završim, jer bum inače dubila keca, ovak i onak imam slabe ocjene z biologije pa unda da bar zi zadače dubim bolju ocjenu.

STJEPAN (*još podrugljivije*): Domača zadača se diala duma, a nia v škuli. Napiši unda v naslovu Škualska zadača, a nia Domača zadača. Ve a buš još i na vjeronauku pisala.

MARIJA (*oštro*): Štiaf, ti buaj samo tihu. Kuliku puat si na vjeronauku pisau, oču reči prepisivau zadače pa ti je vjeroučitelj nič nia reaku, a vidui te.

LANA (*podrugljivo*): Jea, a i duma sigurnu pišeš sam zadače? A ka misliš da niaznam da ti sestra piše zadače.

STJEPAN (*oštro*): Ti pa sigurnu znaš što miani piše zadače?

LANA (*s podsmjehom*): Ha-ha-ha-ha, a kak ja niabi znala. Sea ja znam, pa mi je rekla moja sestra koja si je kolegica s tvoju sestrua, da ti punu puat piše zadače.

MARIJA (*ide do Stjepanove klupe otvara njegov ruksak i uzima bilježnicu*): Ajde da vidimo ko ti je napisau zadaču? Da vidimo čiji je rukopis?

STJEPAN (*želi Mariji istrgnuti bilježnicu, ali ona bježi po razredu i otvara bilježnicu, a ostali učenici joj se pridružuju, stvaraju blokadu kako ne bi Stjepan mogao do njih*): Daj mi bilježnicu. Kaj vas briga za moju zadaču. (*Gura se među njih i počinje se derati.*) Daj mi bilježnicu. Daj mi moju bilježnicuuuuu...

MARKO (*sjedi sa strane na klupi ima otvoren udžbenik i spreman je za sat, smireno se okreće prema njima i ponavlja*): Mir, mir, mir...

JANA (*naglo se diže i zatvara bilježnicu*): Konačno gotuva. (*Prilazi Marku.*) E, moj Markec, mir, mir, mir... V ovum razredu ti niabre biti mir. Pa vidiš kak se punašadu.

MARKO (*smireno*): Mir, samo mir može spasiti ovu situaciju. (*Sjeda u klupu sklopi ruke i moli poluglasno.*) Bože daj nam mir, Bože daj nam mir...

(U tom trenutku u razred dolazi vjeroučitelj i pozdravlja učenike.)

VJEROUČITELJ: Hvaljen Isus i Marija!

(Marko i Jana se pristojno dižu i pozdravljaju ga dok se ostali učenici još uvijek natežu oko bilježnice.)

MARKO I JANA (*dignu se*): Hvaljen Isus i Marija, vjeroučitelju!

VJEROUČITELJ (*izbezumljen zatečenim prizorom*): Što je? Što se događa? (*Ide prema učenicima i pokušava smiriti situaciju. Tek kad dolazi među njih, učenici ga primjećuju te se razilaze svatko prema svojoj klupi.*) Mir... Mir...

(Učenici se počinju opravdavati i jedan drugoga optuživati.)

STJEPAN (*uzrujan*): Vjeroučitelju, Lana i Marija su jako bezobrazne... (*Želi dalje nastaviti, ali ga Marija i Jana prekinu.*)

JANA (*glasno*): Je, sad smo sve mi krive...

MARIJA (*još glasnije*): Ko i uvijek štiaf jea nia nič kriv. Uvijek se zvleče.

VJEROUČITELJ (*smireno*): Dosta je bilo... Sad ste mi dali ideju da današnji sat započnem odmah bez zapisivanja i prozivanja i čitanja zadaća. (*Poziva Janu.*) Jana, dođi pred razred i pročitaj nam odlomak iz Ivanova Evanđelja – Isus i preljubnica.

JANA (*dolazi pred razred, vjeroučitelj joj daje Bibliju pokazuje tekst te počinje čitati*): „Uto mu pismoznanci i farizeji dovedu neku ženu zatečenu u preljubu. Postave je u sredinu i kažu mu: ‘Učitelju! Ova je žena zatečena u samom preljubu. U Zakonu nam je Mojsije naredio takve kamenovati. Što ti na to kažeš?’ To govorahu samo da ga iskušaju pa da ga mogu optužiti. Isus se sagne pa stane prstom pisati po tlu. A kako su oni dalje navaljivali, on se uspravi i reče im: ‘Tko je od vas bez grijeha, neka prvi na nju baci kamen.’ I ponovno se sagnuvši,

nastavi pisati po zemlji. A kad oni to čuše, stadoše odlaziti jedan za drugim, počevši od starijih. Osta Isus sâm – i žena koja stajaše u sredini. Isus se uspravi i reče joj: ‘Ženo, gdje su oni? Zar te nitko ne osudi?’ Ona reče: ‘Nitko, Gospodine.’ Reče joj Isus: ‘Ni ja te ne osuđujem. Idi i odsada više nemoj griješiti.’ (Iv 8, 3-11)”

(Tišina u razredu.)

VJEROUČITELJ (*smireno prekida tišinu*): Hvala, Jana. Jako lijepo si pročitala, možeš se vratiti na svoje mjesto. (*Doziva Stjepana.*) Stjepane, dođi pred razred.

STJEPAN (*dolazi polako i tiho govori*): Ka bute vea miane kame-novali?

VJEROUČITELJ (*mirno*): Stjepane, ti ostani ovdje stajati, a svi vi uzmite list papira iz sredine bilježnice.

MARIJA (*prestrašeno*): Vea smo nadrapali, vea buamo pisali sastavak, a Štíaf bu nas liapu gledau.

VJEROUČITELJ (*smireno nastavlja*): Zgužvajte istrgnuti papir i napravite kuglu.

(Učenici gužvaju papir i prave kugle.)

VJEROUČITELJ (*dalje smireno*): Sada svako od vas neka istupi pred Stjepana i baci mu zgužvanu kuglu papira.

(Lana dolazi prva, pa zatim Marija, Jana i Marko. Uzdignu ruke želeći baciti kuglu zgužvanog papira. Nastaje tišina. Stjepan stavlja ruke na oči i čučne. Tišina se nastavlja. U jednom trenutku Lana zamahne rukom naglo se okrene i baci zgužvani papir u kut razreda, a ostali učenici jedan za drugim ponove za Lanom. Lana dođe do Stjepana, makne mu ruke s očiju, podigne ga s poda i čvrsto zagrlí.)

LANA (*grleći Stjepana ponavlja*): Oprosti, oprosti!

(Svi ostali učenici pridruže se Lani i jedan za drugim zagrle Stjepana.)

MARIJA (*grleći*): Oprosti!

JANA (*grleći*): Oprosti!

MARKO (*grleći*): Oprosti!

VJEROUČITELJ (*veselo*): Ni ja vas ne osuđujem. Idite i odsada više nemojte griješiti.

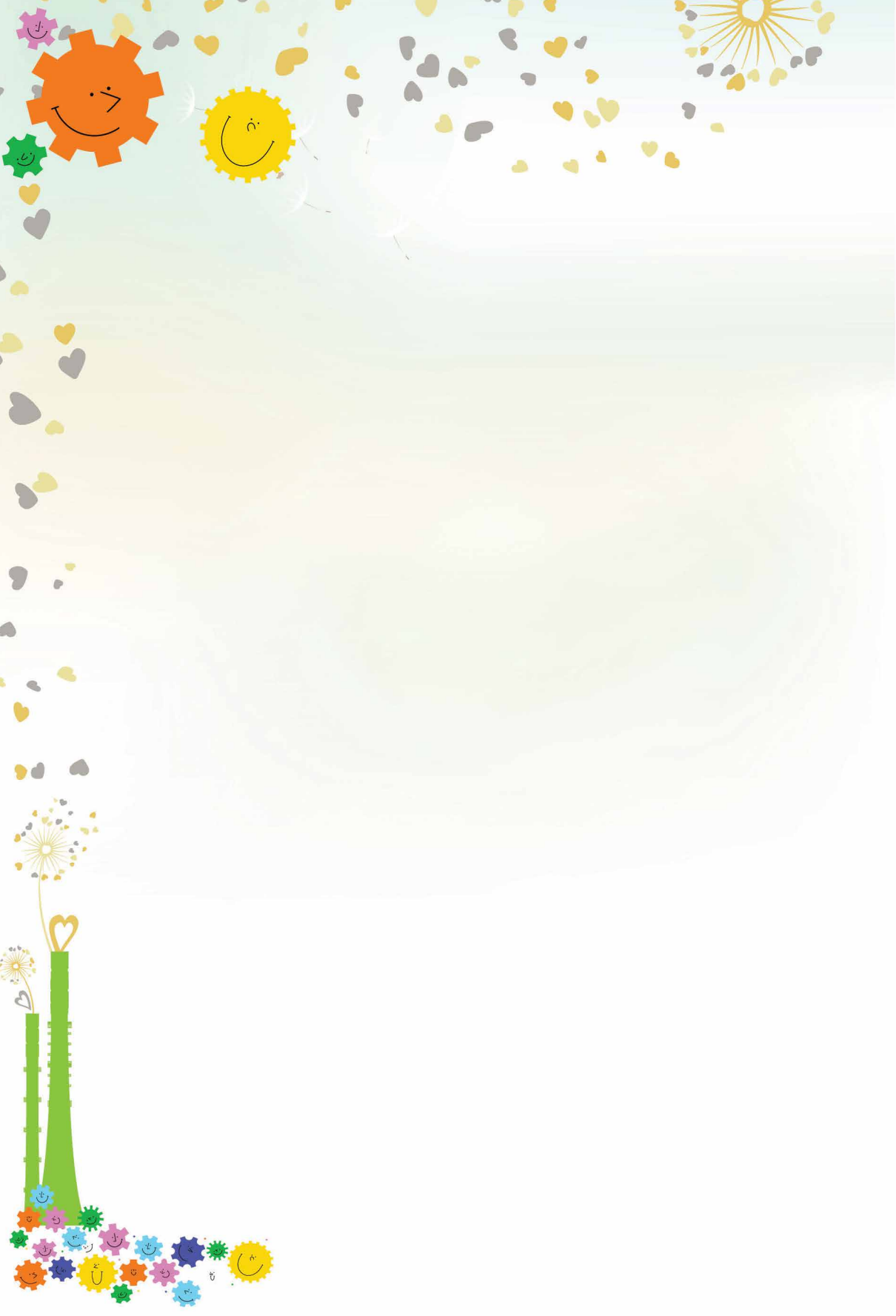
Zita Habjan (5. r.), *U zagrljaju oprosta*
Mentorica: Emina Kefelja
Osnovna škola Belica

Popis škola
koje su sudjelovale
na natječaju

II. osnovna škola Varaždin
III. osnovna škola Bjelovar
IV. osnovna škola Bjelovar
Katolička osnovna škola u Požegi
Osnovna škola „1. listopada 1942.“, Gata
Osnovna škola „Antun i Stjepan Radić“, Gunja
Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski“, Koprivnica
Osnovna škola „Braća Radić“, Koprivnica
Osnovna škola „Doktor Andrija Mohorovičić“, Matulji
Osnovna škola „Jesenice“, Dugi Rat
Osnovna škola „Josip Kozarac“, Josipovac Punitovački
Osnovna škola „Mato Lovrak“, Nova Gradiška
Osnovna škola „Mladost“, Osijek
Osnovna škola „Nikola Tesla“, Rijeka
Osnovna škola „Pavao Belas“, Brdovec
Osnovna škola „Tomaša Goričanca“, Mala Subotica
Osnovna škola „Viktor Car Emin“, Donji Andrijevci
Osnovna škola „Vladimir Nazor“, Duga Resa
Osnovna škola „Vladimir Nazor“, Križevci
Osnovna škola „Vladimir Nazor“, Rovinj
Osnovna škola „Vladimir Nazor“, Sveti Ilija
Osnovna škola „Vladimir Nazor“, Virovitica
Osnovna škola 22. lipnja, Sisak
Osnovna škola Alojzija Stepinca, Zagreb
Osnovna škola Andrije Kačića Miošića, Donja Voća
Osnovna škola Andrije Palmovića, Rasinja
Osnovna škola Ante Kovačića, Zagreb
Osnovna škola Ante Kovačića, Zlatar
Osnovna škola Beletinec, Turčin
Osnovna škola Belica
Osnovna škola braće Radića, Bračević, Donji Muć
Osnovna škola Centar, Rijeka
Osnovna škola Domašinec

Osnovna škola dr. Jure Turića, Gospić
Osnovna škola Đure Prejca, Desinić
Osnovna škola Frana Galovića, Zagreb
Osnovna škola Franje Krežme, Osijek
Osnovna škola Gola
Osnovna škola Gornji Mihaljevec
Osnovna škola Gruda
Osnovna škola Ivana Brnjika Slovaka, Jelisavac
Osnovna škola Ivana Gorana Kovačića, Vrbovsko
Osnovna škola Jelenje – Dražice
Osnovna škola Josipa Broza, Kumrovec
Osnovna škola Jurja Klovića, Tribalj
Osnovna škola kralja Tomislava, Zagreb
Osnovna škola Kuršanec, Čakovec
Osnovna škola Legrad
Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci
Osnovna škola Mahično, Karlovac
Osnovna škola Maria Martinolića, Mali Lošinj
Osnovna škola Mate Lovraka, Veliki Grđevac
Osnovna škola Mate Lovraka, Zagreb
Osnovna škola Molve
Osnovna škola Monte Zaro, Pula
Osnovna škola Novigrad
Osnovna škola Podturen
Osnovna škola Privlaka
Osnovna škola Rovišće, Područna škola Zrinski Topolovac
Osnovna škola Rovišće, Područni odjel Prgomelje
Osnovna škola Runović
Osnovna škola Sesvete
Osnovna škola Sračinec
Osnovna škola Sveti Martin na Muri
Osnovna škola Šime Budinića, Zadar

Osnovna škola Škurinje, Rijeka
Osnovna škola Viktora Kovačića, Hum na Sutli
Osnovna škola Vinica
Osnovna škola Visoko
Osnovna škola Vladimira Nazora, Daruvar
Osnovna škola Vladimira Nazora, Pazin, Područna škola Tinjan
Osnovna škola Vugrovec-Kašina
Osnovna škola Zvonimira Franka, Kutina
Osnovna škola Zvonka Cara, Crikvenica
Područna škola Antuna Gustava Matoša, Donja Voća
Područna škola Cerovac Vukmanički, Karlovac
Prva osnovna škola Ogulin, PŠ Bernarda M. Luketića, Zagorje

U pripremi i izvedbi 15. Susreta hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić” u Križevcima sudjelovali su:

Organizatori:

Osnovna škola Ljudevita Modeca Križevci
Udruga za promicanje znamenitih Križevčana „Dr. Stjepan Kranjčić”

Stručni ocjenjivački sud za književno stvaralaštvo:

Sonja Tomić (predsjednica), Jasna Šego, Neven Drozdek

Stručni ocjenjivački sud za likovno stvaralaštvo:

Sonja Tomić (predsjednica), Tomislav Buntak, Neven Drozdek

Suradnici:

Tanja Baran, Tomislav Bogdanović, Martina Valec-Rebić (koordinatrica natječaja),
Danijela Zagorec (koordinatrica susreta), Jasmina Borošak, Josipa Rabadžija, Nina Drakulić,
Romana Erhatic, Irena Horvat, Martina Iveković, Valentina Jurišić, Mihaela Ljutić, Jelena Kuzijev,
Lucija Martinčić, Sandra Maurović, Katarina Mijić, Nina Pajek, Vedrana Rađa, Sandra Poštić,
Sanja Vujić, Jasmin Ibrahimagić, Gordana Podravec, Danijela Švagelj, Ira Majnarić, Marta Harča

Pokrovitelji:

Ministarstvo znanosti i obrazovanja RH
Grad Križevci
Koprivničko-križevačka županija
Školska knjiga
Prigorski Media d. o. o.

Pokrovitelji glavnih nagrada:

Glas Koncila, Naklada Ljevak, Školska knjiga, Verbum

Pokrovitelji dodatnih nagrada:

Profil Klett, Ogranak Matice hrvatske u Križevcima

Doprinos organizaciji Susreta:

Župa sv. Ane, Župa BDM Žalosne i sv. Marka Križevčanina,
Pučko otvoreno učilište Križevci,
Zvezdarnica Križevci,
roditelji djece OŠ Ljudevita Modeca

www.djecji.kranjcic.hr